IRIS BROMIGE

Lecţia de sinceritate

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Ann Forrester îl priveşte pe domnul Cardew peste birou, observând că are tenul ca pergamentul, remarcând că nu i-ar putea deosebi chipul de zecile de dosare prăfuite, aflate în biroul de avocatură Cardew & Pakes, atât de bine se putea confunda cu acest mediu. Are părul grizonant, ochi mici, cenuşii, buze lipsite de culoare, de parcă toată viaţa s-ar fi scurs din chipul său în paginile documentelor legale cu care lucra. Chiar şi glasul lui pare un foşnet de hârtii. Este executorul testamentului tatălui ei şi tocmai clarificaseră ultimele aspecte legate de el. Când omul închise dosarul, Ann îşi puse mănuşile.

— Miss Forrester, parcă spuneaţi că aţi găsit o slujbă departe de Londra… îmi pare rău că nu vă voi mai vedea.

— Aşa este, domnule Cardew. N-am găsit nimic deocamdată, abia am început să caut; oricum, mai pot locui o lună în casă.

— Este adevărat, spuse omul. Am adus problema în discuţie pentru că un alt client al meu, doamna Pendine, care locuieşte în Cornwall, caută o asistentă personală, ale cărei sarcini mi le-a menţionat în treacăt în scrisoarea sa. Mi-a cerut să-i recomand o tânără de familie bună. M-am gândit că poate sunteţi interesată.

— Asistentă personală? repetă Ann. Ar putea fi… interesant.

— Atunci, să vă dau câteva detalii despre clienta mea. Este văduvă, până în optzeci de ani, foarte bogată. Locuieşte într-o casă imensă în Cornwall, cu nepoata şi strănepoata ei. Este, aş putea spune, o bătrână doamnă care trăieşte în afara timpului şi preferă să ignore lumea de astăzi. De fapt, adăugă el cu un zâmbet, nu s-ar urca niciodată într-o maşină; preferă să călătorească în trăsură şi refuză chiar ca maşinile să intre pe proprietatea ei, Rosevean. Am crezut, adăugă omul, că v-ar putea interesa.

— Da, desigur, zise Anne privindu-şi mâinile, amintindu-şi brutal ca o lovitură de cuţit că părinţii îi muriseră cu două luni în urmă, tocmai într-un accident de maşină. Pare interesant, şi aş vrea să aflu mai multe detalii.

— Doamna Pendine m-a rugat să-i comunic până la sfârşitul săptămânii dacă o pot ajuta, altfel va trimite un anunţ la Times. Dacă vreţi să cereţi detalii, vă pot da adresa şi să vă recomand ca fiind o tânără de condiţie bună.

— Vă mulţumesc, îi voi scrie doamnei. Mă gândesc totuşi că este destul de departe, tocmai în Cornwall.

Domnul Cardew se rezemă de speteaza scaunului şi o privi lung pe tânăra din faţa sa pe care începuse s-o admire mult în întâlnirile lor, tot mai dese din ultima vreme. Îi cunoştea de mulţi ani tatăl, mai precis afacerile acestuia, şi recunoscuse la fiica sa aceeaşi corectitudine, aceeaşi aplecare spre detalii, aceeaşi pasiune. Din experienţa sa, ştia că persoanele rămase brusc singure în urma unui deces ridicau multe probleme, folosindu-l ca pe un fel de mătuşă universală, care să le rezolve totul. Această tânără nu se lamentase, dovedise un control de sine admirabil şi bun-simţ. Dacă era ceva ce nu suporta, era să fie implicat în emoţiile femeilor; tocmai asta admirase la Ann Forrester, că se abţinuse, nu se manifestase.

Nu arătase prea bine la ieşirea din spital. Dar rănile i se vindecaseră aproape miraculos. La prima lor întâlnire, chiar se întrebase dacă a înţeles ceva din tot ce i-a spus, dar curând, tânăra începuse să acţioneze cu răspundere şi se mai liniştise. Trecuse printr-o experienţă teribilă, biata fată. Fusese şi el uimit că Forrester nu lăsase mai nimic. Se pare totuşi că meseria de arhitect avea capcanele ei. Îşi drese glasul şi-i spuse:

— Aş vrea să vă spun că Rosevean este o localitate izolată, care nu oferă nicio distracţie. Nu veţi întâlni prea multă lume acolo.

— Te poţi simţi foarte singur, chiar dacă eşti

înconjurat de lume. Liniştea şi frumuseţea acelui ţinut ar putea compensa.

— Este adevărat. A, am găsit adresa. Oricum, este bine să puneţi nişte întrebări. Îi voi scrie şi eu un mesaj doamnei Pendine. Iar acum, dacă mai sunt probleme de ordin financiar neclare, să le discutăm.

— Vă mulţumesc, domnule Cardew, aţi fost foarte amabil.

— Păcat că a existat acea ipotecă pe casă, iar capitalul rămas este destul de mic.

— Nu-mi fac probleme în privinţa banilor, răspunse tânăra şi când se ridică el observă că ezitase un moment, clătinându-se, ca şi cum ar fi fost obosită.

Cardew se gândi că tinerii nu puneau prea mare preţ pe bani pentru că nu ajunseseră să fie corupţi, să-i preţuiască prea mult. Cei de vârstă mijlocie erau cei mai răi. Rapacitatea era cuvântul care li se potrivea.

— Miss, o nouă viaţă în condiţii diferite, v-ar ajuta să lăsaţi toate necazurile în urmă. Sunteţi foarte tânără, aveţi norocul în faţă.

Când îi întinse mâna la despărţire, se gândi că ar fi fost foarte bine dacă tânăra din faţa lui ar cunoaşte un bărbat decent. Nu era deloc neatrăgătoare. Avea un chip interesant, cu ochi migdalaţi, negri, o gură senzuală. Chipul oval era încadrat de păr blond. Era destul de înaltă, dar cam slabă, se gândi el. Deşi nu acordase niciodată prea multă atenţie sexului opus, i se păru că şi rana de pe urma accidentului, pe frunte, nu mai era chiar aşa de vizibilă.

După ce o escortă până la uşă, se întoarse la biroul său şi luă scrisoarea doamnei Pendine. De ce voia o asistentă care să cunoască dactilografia? Nu părea să aibă nevoie de aşa ceva. Ridică din umeri. La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Anne Forrester părea o tânără stăpână pe sine, cu capul pe umeri şi va putea aprecia singură dacă slujba i se potriveşte sau nu.

* * *

Răspunsul la scrisoarea Annei veni imediat, fără a-i

da detalii în privinţa slujbei, ci doar invitând-o la Rosevean pentru interviu. I se ofereau detalii privind drumul. Trebuia să plece noaptea din gara Paddington, fiind aşteptată la Truro. La micul dejun urma să discute detaliile şi va fi condusă înapoi la Truro pentru a prinde trenul de după-amiază. Desigur, cheltuielile îi vor fi decontate.

Anne se gândi că avea de străbătut un drum cam lung pentru o slujbă despre care nu i se spunea nimic. După ce trecuse prin acel groaznic accident în care-şi pierduse părinţii, se simţea foarte obosită şi nu mai era pregătită să plece. Dar oricum, trebuia să-şi facă un viitor, iar acest post îi oferea noutatea, dacă nu şi altceva.

Părăsi Londra într-o noapte umedă, şi spre uimirea ei, dormi destul de bine tot drumul. Petrecuse multe nopţi albe de la acel accident. Când ridică transperantele, văzu cum se ivesc zorii. Coborî în staţie şi văzu imediat şareta care-o aştepta la gară, condusă de un bărbat cu părul grizonant, care o salută cu respect.

— Presupun că sunteţi miss Forrester.

— Da, zise Ann.

— Bună-dimineaţa. Sper că aţi călătorit confortabil.

— Da, regret însă că v-am făcut să veniţi atât de devreme aici.

— Este treaba mea, miss. De fapt, ne-a făcut plăcere. Mie şi lui Sambo. Eu sunt Hillary, Frank Hillary, grădinarul doamnei Pendine, şi nu numai. Sunt un fel de om bun la toate.

Ann nu va uita niciodată drumul spre Rosevean în acea dimineaţă friguroasă de februarie. Se uită în jur cu încântare la locurile pe unde trecea, în timp ce aerul curat îi mângâia faţa, păsările cântau, iar căluţul mergea la trap.

Hillary făcu unele comentarii despre peisajul prin care treceau, dar mai des se adresa poneiului, care răspundea ciulindu-şi urechile, de parcă ar fi vrut să-i răspundă.

— Întotdeauna se grăbeşte când ne apropiem de casă, spuse Hillary. De aici se poate vedea marea, miss, dacă vă uitaţi spre dreapta.

Ann văzu golful cu aceeaşi bucurie cu care privise marea încă de copil. De fiecare dată, îi producea aceeaşi emoţie; era ca şi cum ar fi văzut-o prima oară. Poate că acum sentimentul era accentuat; se simţise ca şi moartă după acel accident, iar acum, vederea mării o făcea să revină la viaţă, la simţire.

Nu mai sperase că va putea fi vreodată fericită; fericirea murise pentru ea odată cu părinţii în acel stupid accident. Privind marea, se simţi dintr-odată reîntoarsă la viaţă, interesată din nou să trăiască.

Între timp, maşina ajunse în faţa unei parcări aflate în faţa unei pajişti. Dincolo de pajişte se ridica structura gotică a Roseveanului, înconjurată de ulmi bătrâni şi un pârâu care curgea destul de aproape de colţul casei. Ann nu putu să nu se întrebe cum o persoană în vârstă putea să locuiască aici, în această construcţie care semăna mai mult a castel decât a casă. Părea să aibă un trecut legendar. La vederea pereţilor de piatră cenuşii, proiectaţi pe fundalul ulmilor, acum desfrunziţi, cu turla care străjuia întunericul şi pârâul, se gândi la Camelot şi la cavalerii Mesei Rotunde, dar şi la lady din Shalott.

Hillary o ajută să coboare şi o conduse spre intrarea de stejar, unde sună clopoţelul. Ann n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi năvălit asupra ei doi câini de vânătoare, dar când se deschise uşa, femeia care o invită să intre avea un chip destul de plăcut.

— Mă bucur c-aţi ajuns, miss Forrester. Sunt nepoata doamnei Pendine, Madge Trent. Vă rog, poftiţi. Probabil sunteţi obosită, înfometată.

— Aşa este, admise Ann.

— Micul dejun este pregătit. După-masă veţi discuta cu doamna Pendine. Între timp, vă las să vă aranjaţi puţin.

Sufrageria era foarte mare, se putea organiza un banchet acolo. Micul dejun li se servi pe o masă mai mică aflată în faţa unei ferestre deschise. Şunca şi ouăle nu mirosiseră nicicând aşa de apetisant.

— Aţi mai fost prin părţile acestea? o întrebă Madge.

— Cred că în copilărie, dar fiind destul de mică, nu-

mi amintesc prea mult.

— Suntem cam izolate aici. Venind de la Londra, poate vi se pare un loc pustiu.

— Nu sunt pasionată de viaţa la oraş, mărturisi Ann.

— Nu vreau să vă influenţez cumva, zise miss Trent. Mie nu-mi place să trăiesc în provincie, cu toate că viaţa aici oferă unele compensaţii. Cu opt ani în urmă, am sosit aici de la un spital din Londra, unde am fost asistentă. Mătuşa Alice suferise un accident şi avea nevoie de mine. Nu este de mirare că nu putea găsi aici o asistentă. Cine ar veni în locul ăsta uitat de lume? Cu toate astea nu vreau să vă influenţez, miss, conchise ea.

Madge era o persoană veselă, plină de viaţă, robustă, cu un chip rotund, ochi albaştri, părul negru tuns la baza urechii. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Ann se întrebă imediat dacă miss Trent era asistenta şi companioana doamnei Pendine, ce mai putea face o asistentă personală?

— Am vrut o schimbare faţă de ce-mi oferea Londra.

— Cu ce te-ai ocupat până acum, miss? o întrebă Madge.

— Am fost secretară într-o companie. Am decis însă că am nevoie de o schimbare, se eschivă Ann, căreia nu-i plăcea să-şi discute viaţa cu străinii. Ceva, nu ştia prea bine ce anume din ochii aceia iscoditori, o făcea să bată în retragere.

— Mătuşa va fi severă, dar dreaptă. Ţin foarte mult la ea, iar ea îmi apreciază serviciile. M-aş bucura să accepţi oferta mătuşii, miss Forrester, este nevoie de chipuri noi pe aici. Mătuşa aşteaptă multe de la cea pe care o va angaja.

— Mă voi strădui să n-o dezamăgesc.

— Ştii, nu pot spune că nu mă uimeşti. O persoană tânără ca dumneata vrea să se îngroape aici. Şi eu care i-am spus mătuşii că nu se va prezenta nimeni pentru acest post!

Madge observă cum Ann se încruntă fără să vrea, dar înainte să-i dea un răspuns, miss Trent continuă:

— Să nu-ţi pese de limba mea ascuţită.

— Doamna Pendine este bolnavă, cumva? întrebă Ann. Spuneai ceva de o căzătură.

— Da, a căzut în grădină cu câţiva ani în urmă, şi-a rupt piciorul, pe când avea cam şaptezeci de ani şi oasele îi erau destul de fragile. Fractura nu s-a sudat cum trebuie. Cu toate astea, se ţine destul de bine la cei şaptezeci şi opt de ani.

— Se pare că ai o muncă dificilă aici.

— Mă descurc, zise Madge. Este nouă şi jumătate. La ora zece te va primi mătuşa în birou. De obicei, ia micul dejun în pat.

Ann îşi luă haina şi o urmă pe miss Trent.

Ajunsă în biroul acesteia, Ann privi împrejur curioasă. Această doamnă Pendine părea o persoană formidabilă. Biroul era foarte puţin încălzit, mai degrabă rece. Era totuşi încălzit de o sobă cu gaz, abia aprinsă. Scaunele de piele nu păreau prea confortabile. Era multă linişte în acest birou. Ann tresări speriată când auzi o bătaie în geam. De fapt, erau nişte ramuri mişcate de vânt. Auzi pendula de pe perete bătând ora zece şi se întrebă de ce se simţea atât de încordată. Poate din cauza acestui birou întunecat. De fapt, nu trebuia să-şi facă probleme; putea să refuze acest post. Era o femeie liberă. Dar de ce simţea că Rosevean aruncase ca o vrajă asupra ei? O vrajă periculoasă. Se simţise fericită şi plină de încredere până acum, recăpătându-şi interesul faţă de viaţă. Probabil ce simţea acum era rezultatul nervilor slăbiţi de pe urma accidentului. Dar în timp ce era tot mai încordată, uşa se deschise şi intră doamna Pendine.

Capitolul 2

Ann îşi aminti ce-i spunea tatăl ei, că uneori nu recunoaştem evenimentele semnificative din viaţa noastră decât la câtva timp după ce se consumă. Când întâlni privirea doamnei Pendine, Ann ştiu că se află într-un moment important din viaţa ei, mai mult decât o slujbă. Imediat aceasta o concedie pe miss Trent, care se retrase.

— Mulţumesc, Madge, draga mea. Te rog să ne laşi

singure, acum. Spune-i doamnei Vincent că vom bea cafeaua la ora unsprezece în salon, iar prânzul îl vom lua la douăsprezece şi jumătate, pentru ca miss Forrester să poată prinde trenul.

După ce Madge ieşi, doamna Pendine luă o foaie de hârtie de pe birou şi deschise călimara. Avea mâini frumoase, cu degete lungi. Doamna Pendine era o frumuseţe clasică. Trăsăturile îi erau puţin cam ascuţite; era foarte dreaptă pentru vârsta ei, părul alb îi era strâns la spate, într-un coc. Avea ochi albaştri frumoşi, nasul drept. Purta o rochie cenuşie cu mâneci lungi, iar la gât un şir de perle.

— Miss Forrester, aş dori să-mi vorbeşti puţin despre dumneata, înainte de a începe. Aş vrea să aflu ce fel de educaţie ai primit şi ce experienţă ai. Domnul Cardew mi-a spus doar că ţi-ai pierdut părinţii în acel accident şi că ai nevoie de un nou început.

Ann se trezi vorbindu-i doamnei Forrester despre educaţia primită, despre profesia tatălui ei, despre familia mamei, propria-i experienţă de muncă.

— Da, mi se pare satisfăcător din punctul meu de vedere, zise doamna Pendine. Acum, îţi voi da eu informaţiile necesare. Este o slujbă care cere oarecare versatilitate, miss Forrester. Va avea trei componente diferite.

— Pare interesant, zise Ann.

— În primul rând, sarcinile pe care le ai faţă de mine. Scrisori de afaceri, pe care le vei dactilografia. Nu mai pot scrie de mână pentru că sufăr de artrită. O altă sarcină este să recataloghezi biblioteca. Citeşti mult, miss?

— Da, am acasă o bibliotecă impresionantă.

— Ai o voce frumoasă, miss. Aş vrea să-mi citeşti uneori, seara. Mi-au obosit ochii foarte tare. Nepoata mea citeşte ca un copil de zece ani şi nu are o voce melodioasă. Aş prefera să ascult un papagal în locul ei. Nepoata mea, Gemma, este pasionată de pescuit; chiar şi acum este plecată în golf.

— Ce plăcut!

— Sper să se întoarcă repede, s-o cunoşti. Are optsprezece ani; mă gândesc s-o trimit în Elveţia la şcoală, dar nu vrea să mă lase singură. Numai pe ea o mai am. Este ultima din această familie.

Doamna Pendine făcu o pauză, privind bucata de hârtie pe care notase din ce-i spusese Ann.

— Fiul meu s-a căsătorit cu o italiancă. Au murit amândoi într-un accident de avion, în Italia. Gemma este fiica lor; avea cinci ani când i-au murit părinţii. Din fericire, pe fetiţă au lăsat-o aici cu mine atunci, pentru că de obicei o luau peste tot cu ei. De atunci, casa ei a fost aici, la Rosevean. Este o fată grozavă; inteligentă, cu un caracter puternic. Cred că se simte cam singură aici, neavând pe cineva de seama ei şi de aceea cred că dumneata ai putea să-i oferi stabilitatea de care are nevoie. Nu se înţelege cu nepoata mea.

— Mai exact, care ar fi sarcinile mele legate de nepoata dumneavoastră?

— N-ar fi nimic special; mă gândeam dacă ai putea să-ţi petreci câteva după-amiezi cu ea. Dacă o să te placă, va fi o companie plăcută; Gemma este un suflet foarte bun şi cald.

— Şi cel de al treilea fel de sarcini?

— De astă dată, vorbim despre ceva specific: nepotul meu, Rex Vernon, abia a revenit în ţară după o misiune în străinătate. Este inginer constructor. De când s-a întors aici, a contractat o boală care l-a lăsat foarte slăbit. S-a gândit să devină consultant, pentru că sănătatea nu-i mai permite să lucreze pe şantiere; încerc să-l fac să-şi petreacă vacanţa aici, la Rosevean, să se refacă. Ştiu că vrea să termine o carte şi ar avea nevoie de cineva care să-i dactilografieze materialele.

Ann o ascultă cu atenţie, simţind că aici nu se va plictisi, munca fiind diversă. Nu-şi putea imagina un contrast mai mare cu munca ei de la Londra. Devenea o persoană anume, se implica în muncă alături de alţi oameni de aceeaşi factură. Simţea că nu va rezista provocării şi va accepta.

— Mi se pare interesant, doamnă Pendine; oricum, este cu totul altceva faţă de munca mea de la Londra.

Doamna Pendine continuă cu detalii privind salariul destul de generos, apoi cu facilităţile de transport. Dar nu apucă să termine pentru că uşa se dădu de perete şi o fată îmbrăcată în blugi dădu buzna.

— Bunico, a venit şi Rex, i-am văzut maşina.

— Gemma, te rog. Unde-ţi sunt manierele? Avem un vizitator. Miss Forrester, ea este nepoata mea, Gemma.

Fata se întoarse spre Ann cu un zâmbet politicos, întinzându-i mâna. Era o puştoaică foarte frumoasă cu pielea albă, părul negru ondulat, sprâncene frumoase, arcuite. Se întoarse imediat spre doamna Pendine.

— Este maşina lui Rex, nu?

— Da, Gemma.

— Şi el unde este? Am crezut că-l voi găsi aici. Abia aştept să-l văd!

— Te rog să nu mă întrerupi în acest mod grosolan, total nepotrivit pentru o domnişoară, Gemma. Te rog să iei loc aici, să mă laşi să termin discuţia cu miss Forrester. După aceea, îţi voi explica despre Rex.

Fata se aşeză pe scaunul indicat şi începu să-şi studieze atent mâinile.

În acest timp, doamna Pendine continuă să-i dea amănunte Annei.

— Poate ai nevoie de timp de gândire, miss Forrester. Eu aş vrea să accepţi acest post, mi se pari potrivită pentru ceea ce caut, aşadar, postul este al dumitale dacă-l doreşti.

— Un singur lucru mă nedumereşte, doamnă Pendine. Postul este temporar sau permanent?

— Ca asistent personal este un post permanent, atâta timp cât voi exista şi eu, zise femeia cu un zâmbet. Desigur, unele dintre serviciile pe care le vei oferi se vor modifica în funcţie de necesităţi, miss Forrester.

— Accept slujba, doamnă Pendine, spuse Ann. Sper să fiţi mulţumită de serviciile mele.

— Sunt foarte fericită că ai acceptat, miss. Şi acum,

înainte de a servi cafeaua, aş vrea să-i răspund nepoatei mele la o singură întrebare. Care este aceea, Gemma?

— Unde este Rex?

— În pat; se odihneşte şi nu vrea să fie deranjat. A condus toată noaptea şi este istovit.

— Pot să-i duc nişte cafea, bunico?

— Nu, draga mea, lasă-l să se odihnească.

— Bunico, l-ai convins să rămână toată vara aici?

— Draga mea copilă, Rex a sosit foarte obosit aici şi primele ore ale dimineţii nu sunt pentru discuţii de acest gen. Dar voi face tot posibilul să-l determin să rămână aici. Iar acum, să ne bem cafeaua, miss Ann.

Gemma, care reveni între timp, insistă ca Ann să-şi vadă camera pe care i-o pregătiseră.

Era o încăpere foarte mare şi spaţioasă, încât se putea organiza chiar şi o petrecere aici. Avea tavanul foarte înalt, ferestre stil gotic. Pe sub ele curgea pârâul pe care-l văzuse la venire şi se vedea pădurea. Nu era prea mult mobilier în încăpere. Covorul era roşu, patul mare şi confortabil, dar în încăpere mai exista şi o canapea, cu o măsuţă pentru servit cafeaua. Draperiile erau de catifea roşie. Era o lume cu totul diferită, se gândi Ann, simţindu-se ca acasă aici. Ce mult ar fi apreciat tatăl ei această încăpere anacronică!

După ce terminară de inspectat încăperea, Gemma o conduse spre holul mare unde văzură un bărbat aflat cu spatele spre ele. Era afară, pe aleea din faţa casei. Gemma lăsă să-i scape un strigăt de bucurie:

— Rex! sări ultimele trei trepte fugind spre el.

— Mia Gemma! exclamă bărbatul. Ce face fetiţa mea?

— Ce bine că ai ajuns aici în cele din urmă, Rex! Te simţi mai bine acum? Nu te-am mai văzut de doi ani! Pari cam slab şi palid.

— Iar tu eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Te rog să mă prezinţi domnişoarei, îi spuse el privind-o pe Ann.

— A, ea este miss Forrester, asistenta personală a Madrinei.

— Şi el este domnul Vernon, miss Forrester, interveni doamna Pendine.

Ann îi întinse mâna, iar el o privi cu ochi pătrunzători. Avea o voce frumoasă, de bariton.

— Miss Forrester face parte din „momeala” dumitale, Madrina?

— Poartă-te frumos, Rex, să ne grăbim la masă; altfel, miss Forrester va pierde trenul.

Ann stătu faţă în faţă cu el la masă şi nu ştiu imediat dacă-l plăcea sau nu, dar nu putea să nu fie foarte conştientă de prezenţa lui. În afară de cearcănele negre, nu dădea impresia că ar fi fost un om bolnav. Ori de câte ori îi surprindea privirea aţintită asupra ei, Ann lăsa ochii în jos.

— Cum ţi se pare Rosevean, miss? o întrebă el.

Când ridică privirea, Ann observă zâmbetul ciudat de pe chipul lui.

— Este fascinant. Simt că am păşit în altă epocă. La Londra, în ultimii cinci ani, am trăit în casa proiectată de tatăl meu; multă sticlă, mozaic, vitralii.

— Îmi plac vitraliile, interveni Gemma. Şi la şcoală ni s-au pus de curând. Ai adus fotografii cu tine din India, Rex? i se adresă imediat bărbatului.

Ann îi mulţumi în gând Gemmei pentru intervenţia ei; se rezumă să-l asculte pe Rex vorbind. Nu putea rămâne indiferentă la farmecul lui. Presupuse că avea în jur de treizeci de ani şi nu şi-l putea imagina la o vârstă mai mică. Părea că se născuse la vârsta de acum. Oare acest bărbat cu farmecul său se adăuga atracţiei pe care o prezenta postul oferit de doamna Pendine?

Nu putea răspunde la această întrebare. Aştepta să rămână singură, să aibă timp de gândire.

* * *

— Rex, în timp ce mâncăm, ai vrea să-i pui întrebări lui miss Forrester în privinţa calificării sale? De fapt, va lucra mai mult pentru tine.

— Ai decis în numele meu că voi rămâne aici toată vara, nu, Madrina? o întrebă Rex.

— Dragul meu băiat, desigur, tu eşti cel care va decide, eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-ţi asigura ce-ţi este necesar aici. Privindu-te, îmi dau seama că nu te simţi prea bine, iar şederea la aer curat şi linişte îţi va face bine. Cât despre noi, nici nu ştii ce bucurie ne-ai face dacă ai accepta!

Madge, care apăruse între timp, interveni:

— Dragă Rex, lunile pe care le vei petrece aici vor face cât toate medicamentele din lume. Iar eu voi fi în acest loc, să te îngrijesc.

— Văd că nici nu mă lăsaţi să decid singur! ripostă Rex în glumă, desigur.

— Te rog, acceptă Rex, insistă şi Gemma.

— Rex, nu vreau să insist, zise doamna Pendine, dar pentru mine nu vor mai exista multe veri aici. Mi-ai face o mare bucurie să stai cu noi.

Rex capitulă.

— Fie, Madrina, m-ai convins. Am ezitat doar pentru că lunile petrecute aici mă vor ţine departe de acţiune, de munca mea.

— Dar nu vei irosi timpul, iar miss Forrester îţi va dactilografia cartea.

— Pentru că am ajuns în acest punct, mi-ai putea spune, miss Forrester dacă poţi dactilografia rapid?

— Desigur, replică Ann.

— Cumva şi stenodactilografie?

— Da.

— Voi fi bucuros să beneficiez de serviciile dumitale, miss.

Doamna Pendine îi întrerupse:

— Din nefericire, miss Forrester va trebui să se grăbească, dacă vrea să prindă trenul. îl voi chema pe Hillary.

— Nu vrei s-o duc eu pe miss Forrester până la Truro?

— Rex, ai condus toată noaptea, îl opri doamna Pendine. Nu cred că este cazul să exagerezi.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Vernon, dar voi fi

aşteptată la tren. Vă mulţumesc pentru bunele intenţii, spuse Ann, ridicându-se să plece.

* * *

— Ann?

— Bună ziua, Gemma. Am crezut c-ai plecat să călăreşti.

— M-am răzgândit în ultimul moment. Vrei să-ţi arăt cum se poate coborî la golf? Avem timp destul înainte de masă.

— Mi-ar plăcea, recunoscu Ann. Sunt aici de o săptămână şi n-am apucat să-l văd.

Imediat ce Ann se apucase de lucru, Gemma se dovedise o prietenă de bază.

Pe Rex Vernon nu-l prea văzuse. Nu prea ieşise din cameră, având un nou atac de friguri. Doamna Pendine o pusese la muncă de cum venise; aşa că era momentul să dea curs invitaţiei Gemmei.

Coborâră pe o cărare îngustă care pornea din spatele casei şi se oprea chiar în dreptul golfului. Era o zi frumoasă, prima după mai multe zile ploioase şi Ann trase adânc în piept aerul proaspăt. Deodată, în faţa lor apărură doi bărbaţi. Unul era Hillary, celălalt un tânăr blond, înalt.

— Să fie oare John? exclamă Gemma.

— Bună ziua, miss Gemma, miss Forrester, le spuse Hillary.

John Hillary le salută înclinându-se în faţa lor.

— Miss Gemma, ai crescut mult de când nu te-am văzut.

— Şi tu, John! Miss Forrester, dă-mi voie să ţi-l prezint pe John Hillary, expert floricol. Miss Forrester este asistenta bunicii.

— Cum vi se pare aici, miss? o întrebă John.

— Am venit doar de o săptămână, este devreme să mă pronunţ. Zona este oricum foarte frumoasă; Gemma îmi arăta o scurtătură spre golf.

— Sper să vă bucuraţi de ziua asta frumoasă, spuse Hillary. Cei doi plecară.

Imediat, Gemma începu să turuie:

— Cine şi-ar fi imaginat că acel puşti dolofan va ajunge un tânăr încântător?

— Unde a fost de când nu v-aţi mai văzut? o întrebă Ann.

— A lucrat într-un institut agricol, apoi a absolvit colegiul agricol de la Surrey. S-a schimbat mult, conchise Gemma.

— Cred c-ar trebui să ne grăbim, dacă nu vrei să întârziem la cină, o trezi Ann.

— Da, bunica s-ar putea să ceară şi ţinută de seară la masă. Ştii, insistă să păstreze tradiţiile locului. Mie mi se pare o prostie, pentru că nu suntem decât noi la masă.

— O, ce frumuseţe! exclamă Ann văzând golful care se deschidea în faţa lor ca o scoică.

— Dacă apa nu este prea mare, ceea ce se întâmplă la flux, putem înainta mai mult, o lămuri Gemma. Se poate face baie, deşi locul nu este lipsit de pericole.

Merseră pe plajă câtva timp cu vântul în faţă, să le răsfire pletele, simţind nisipul fin sub picioare.

Ann se simţea extrem de fericită, aşa cum nu mai fusese. Doar natura avea puterea de a o impresiona până la lacrimi. Uită imediat de toate necazurile, uită de sine.

Imediat ce ajunseră din nou în casă, doamna Pendine o şi chemă.

— Unde ai fost, miss Forrester? o interpelă.

— La golf, cu Gemma.

— La ce oră ai plecat?

— Cred că pe la patru, răspunse Ann.

— Aş fi vrut să-mi spui. Orele dumitale de lucru sunt între nouă şi jumătate şi cinci jumătate. În acest interval, aş vrea să ştiu unde te afli.

— Îmi pare rău, doamnă Pendine, roşi Ann, conştientă că Vernon o privea amuzat. Am crezut că şi timpul petrecut cu Gemma face parte tot din îndatoririle mele.

— Nu discutam dreptul de a fi cu ea, draga mea. Dar ai dispărut fără să-mi spui. Ce se întâmpla dacă aş fi avut nevoie de tine din cine ştie ce motiv? Sunt convinsă că eşti

de acord cu mine, că în timpul orelor de serviciu trebuie să ştiu unde te afli.

— Da, doamnă Pendine, înţeleg.

Doamna Pendine zâmbi.

— Bine, draga mea. Sunt mulţumită de munca ta; mai era doar acest aspect de lămurit. Acum, când Rex se simte mai bine, am aranjat să treci pe la el la ora nouă şi jumătate, să vezi dacă are ceva de lucru. Eu cobor în salon la unsprezece. Este clar?

— Da, doamnă Pendine.

— Acum, du-te să te schimbi pentru masă. Sper că ţi-a făcut plăcere plimbarea cu Gemma.

— Da, a fost o surpriză plăcută să descopăr atâtea frumuseţi.

— Rosevean are multe de oferit, miss Forrester. Sunt sigură că te vei simţi foarte bine aici.

Ann zâmbi şi se retrase. Trecuse mult timp de când n-o mai dojenise nimeni, ca pe un copil. Avea douăzeci şi cinci de ani!

După masă, încă afectată de umilinţa la care o supusese doamna Pendine, se folosi de prilej ca să rămână singură, să facă o plimbare de-a lungul pârâului. Era lună plină. Nu se avântă prea departe, unde începea pădurea; se aşeză pe malul apei ridicându-şi gulerul hainei, pentru că bătea vântul. Se afla în acest loc de zece minute simţindu-se foarte singură, când auzi paşi. Întorcându-se, îl văzu pe Rex Vernon apropiindu-se. Îi evită privirea, sperând că o va saluta şi-şi va vedea de drum, pentru că nu avea dispoziţia necesară pentru o discuţie.

— Te deranjează dacă stau cu tine? o întrebă el.

— Nu.

— Spus pe acest ton, mă duce la concluzia că n-am nimerit prea bine. Voiam să fumez o ţigară.

— Iar eu voiam să plec, aşa că te las să fumezi în linişte.

Rex o prinse de braţ. Era surprinzător de puternic, aşa că se aşeză la loc.

— Spune-mi despre ce este vorba. Am observat că

fierbeai în tipul mesei.

— Nu cred că-mi place munca de aici.

— Din cauză că Madrina ţi-a atras atenţia azi după-amiază?

— Poate. Dar am impresia că ţi se pare amuzant, domnule Vernon.

— Asta din cauza chipului meu. Gemma spune că am o expresie ireverenţioasă permanentă. Dacă te hotărăşti să rămâi aici, miss Forrester, va trebui s-o asculţi orbeşte pe bunica. Este o femeie foarte autoritară, care nu suportă să nu i se asculte ordinele. De mult timp dă ordine celor din jur, iar acum a devenit un adevărat tiran.

— Şi dumneata o asculţi în totul? Mă îndoiesc.

— Eu sunt o excepţie. Asupra mea nu are nicio putere. Dar aş vrea să nu mă înţelegi greşit. Ţin foarte mult la bunica. Are foarte multe calităţi. Dar puterea pe care i-au dat-o banii a transformat-o într-un mic despot. Este convinsă că e bună şi generoasă şi urmăreşte doar binele celor din jur. De asta te-am privit lung când te-am văzut; eram sigur că vei intra în conflict cu ea. Dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş căuta altă slujbă.

— M-am gândit şi la varianta asta, recunoscu Ann; dar peisajul este superb în această zonă, iar eu fug de o slujbă de rutină într-un birou. Munca de aici este destul de variată.

— Chiar acesta este motivul venirii tale aici?

— Nu este unul destul de bun?

— Poate. Cumva ai plecat după o aventură de dragoste care n-a mers bine?

— Nici vorbă! Dar ce te face să crezi asta?

— Mi s-a părut că fugi de cineva, de ceva. Ei bine, dacă ai venit aici să te ascunzi de vreun necaz… te vei simţi ca într-un cuib de viespi, crede-mă.

— Nu mă încurajezi deloc, domnule Vernon.

— Pune-o pe seama febrei, care nu mă slăbeşte nicio clipă. Eu îmi fac un deserviciu, de fapt. Am teancuri de note care abia aşteaptă să fie dactilografiate.

— Voi face tot posibilul.

— Te rog să nu întârzii dimineaţă, miss Forrester; vei vedea că, într-un fel, şi eu sunt la fel de tiran ca bunica.

— Nu eşti singurul care poate emite judecăţi asupra oamenilor, domnule Vernon, zise Ann cu un zâmbet.

— Ne întoarcem? o întrebă el.

Când intrară în salon, Gemma îi întâmpină cu un aer plictisit.

— Miss Forrester, te-aş ruga să-mi citeşti câteva pagini, o auzi pe doamna Pendine. Am citit până acum şi mi-au obosit ochii.

Ann începu să-i citească, apoi îi cântă doamnei Pendine la pian. La ora zece, doamna se retrase la culcare.

După un timp, se întoarse Madge, care văzând-o începu să râdă.

— Eşti încă aici! exclamă ea. Ţi-ai executat pedeapsa?

— Mai mult sau mai puţin.

— Aşa procedează; după ce faci o poznă, te pune să execuţi tot felul de lucruri neplăcute, pentru a-ţi aminti că ai greşit. Vrei un sfat? Nu te ţine după Gemma şi Rex. Mătuşa vrea ca ei să fie singuri. M-ai înţeles?

— Vrei să spui că...?

— Exact. De asta a şi insistat ca el să stea aici vara asta.

— Dar este o diferenţă considerabilă între ei...

— Şaisprezece ani, mai precis. Nu contează. Mătuşa îl adoră pe Rex şi-l consideră soţul perfect pentru Gemma şi banii familiei Pendine. Am găsit nişte scrisori pe care n-ar fi trebuit să le citesc, dar n-am putut să rezist.

— Care sunt sentimentele Gemmei? Cred că nu realizează ce se întâmplă. Şi Rex?

Madge ridică din umeri.

— Gemma este o moştenitoare bogată, cum să n-o placă? Oricum, nu trebuie să discuţi cu nimeni problema asta. Ţi-am spus toate astea ca să eviţi să te afli în prezenţa celor doi, ca în seara asta, când a trebuit să-i citeşti mătuşii, doar ca să fii imobilizată aici.

— Mulţumesc, voi ţine minte asta.

— Eu mă voi duce la culcare. Cele două personaje îndrăgostite sunt tot împreună, bănuiesc. Noapte bună.

— Noapte bună, Madge.

Capitolul 3

În cele două săptămâni care au urmat, lucrurile au mers bine, în linişte. Ann descoperi că putea lucra foarte bine şi uşor cu Rex, care-i dădea toate indicaţiile, îi dicta foarte clar şi nu avea pretenţii exagerate. Ascultând sfaturile date de Madge, Ann nu mai ajunse niciodată în compania celor doi, dar pe Gemma ajunse s-o îndrăgească. Era o tânără cu inima deschisă, un suflet bun şi cald, fără vanităţi, de o vitalitate irezistibilă. Pe Madge căută s-o evite pe cât posibil, fără a o ofensa. În ciuda zâmbetului permanent, era o femeie foarte falsă.

Rex era încă o enigmă pentru ea şi în pofida curiozităţii de a-l studia, nu avu ocazia s-o facă.

Într-o zi de luni, când începea a patra săptămână de când se afla la Rosevean, Ann se trezi cu greu de pe urma unuia din acele coşmaruri, care o chinuia de la accidentul prin care trecuse. Se trezi cu inima bătând puternic, cu durere de cap.

După ce termină orele de lucru cu Rex şi el o întrebă dacă se simte bine, cai spuse, sărind brusc în picioare:

— Da, mă simt foarte bine.

Din fericire, doamna Pendine nu avea nimic de rezolvat cu ea, aşa că o rugă să-şi petreacă după-amiaza cu Gemma.

— Ţi-ar face bine o plimbare, draga mea; nu-mi place cum arăţi.

Ann duse mâna la frunte disperată, amintindu-şi vorbele lui Madge. Aşadar, doamna Pendine o folosea drept câine de pază. Se încăpăţână să mai dactilografieze încă patru pagini pentru Rex, dar textul tehnic din care nu înţelegea o iotă nu făcu decât să-i accentueze migrena. Când termină de dactilografiat, mai simţea încă zgomotul făcut de maşina de scris, ca pe nişte bubuituri în urechi.

Rex o privi lung.

— S-a întâmplat ceva, miss Forrester? Nu te-am

văzut până în acest moment atât de nervoasă. Madrina ţi-a făcut din nou probleme?

— Nu, am avut o noapte foarte grea. Dar să dăm totul uitării, este mai bine, îi spuse ea.

— Dacă n-aş fi observat că prezenţa mea nu-ţi face plăcere, te-aş fi invitat la o plimbare în grădină, dar nu vreau să adaug şi corvoada prezenţei mele.

Ann încercă să găsească o cale de a-i explica de ce îi refuza mereu invitaţiile, dar nu voia să creeze alte probleme.

— Aş vrea să fii mai deschisă faţă de mine, Ann, aşa cum cred că eşti. Vezi tu, dacă tot locuim împreună în zona asta o vreme, este mai bine să ne înţelegem; astfel, tipul va trece mai uşor.

Ann nu răspunse nimic. Se duse în cameră, unde luă două aspirine şi încercă să uite provocarea din ochii negri. Şi ca să pună paie peste foc, Gemma îi trimise printr-una din servitoare un bilet în care-i spunea că plimbarea lor se amână pentru altă dată. Astfel, Ann plecă singură să se plimbe. Nu ştia cum îi va explica doamnei Pendine că Gemma nu era cu ea.

Era o după-amiază noroasă, cerul era foarte jos, stătea să plouă şi cu toate că Paştele era doar peste o săptămână, părea mai mult o zi de toamnă. Ann nu era într-o stare prea bună. Slujba aceasta nu era solicitantă, dar atmosfera dintre membrii acestei familii nu era prea sănătoasă. Fiind o fire foarte deschisă, care spunea lucrurilor pe nume, nu-i făcea plăcere să fie folosită de doamna Pendine, care să alcătuiască cu mâna ei tot felul de strategii pentru Rosevean. Iar Rex era un vânător de zestre, sau nu?

Gemma era o copilă fermecătoare, dar de ce dispărea fără să dea explicaţii?

Întorcându-se spre casă, îşi aminti cât de fericită fusese când venise aici în prima zi şi văzuse frumuseţile în mijlocul cărora urma să trăiască!

Deodată, auzi motorul unei maşini şi Rex opri lângă ea.

— Vrei să te duc înapoi? Pari obosită.
— Nu, mulţumesc, prefer să merg pe jos.
— Văd că nu mă poţi suferi.
— Te rog, domnule Vernon!
— Rex ar fi mai potrivit.
— Nu cred că doamna Pendine ar vrea să mă audă spunându-vă astfel.
— N-ar fi trebuit s-o las să te sperie aşa cum a făcut-o, zise el.
— Aş vrea să-ţi dau o explicaţie, domnule, zise Ann oprindu-se o clipă.
— Foarte bine. Era şi timpul s-o faci.
— Mă simt foarte rău după felul în care m-am purtat astăzi, începu ea. Nu m-am simţit bine deloc. De la moartea părinţilor mei am coşmaruri noaptea, iar a doua zi mă simt cumplit. Am crezut că aici nu le voi mai avea.
— De asta am avut impresia că fugi de ceva. De asta ai venit aici.
— Exact. Voiam să plec de acasă, să-mi schimb viaţa complet.
— Înţeleg, dar Rosevean nu era locul indicat, din păcate. Îmi pare rău Ann, dacă aş fi ştiut, nu te-aş mai fi necăjit şi eu.
— N-am vorbit cu nimeni despre ceea ce simt, până acum. Acasă am fost o familie mică, dar unită. Acum, am rămas complet singură şi am decis să vin aici, să dau uitării durerea pierderii părinţilor. Mi-a plăcut acest loc, cu toate complicaţiile de aici.
— Să înţeleg că eşti fericită aici?
— Mai bine zis implicată.
— În privinţa coşmarurilor, ai consultat un medic? Sedativele ţi-ar putea ajuta.
— Nu. Când am părăsit spitalul, am fost avertizată că din cauza accidentului aş putea suferi o oarecare încetinire a mişcărilor şi nu mi s-au indicat sedativele.
— Cum s-a petrecut? o întrebă el cu blândeţe, de data asta.
— La o curbă, am observat că din faţă veneau două

maşini. Totul a fost fulgerător. Poate şi tata mergea prea repede, nu ştiu. Nu-mi amintesc prea multe pentru că eram în spate. Am fost aruncată din maşină.

— Şi eu am avut sentimentul acesta pe munte, fiind în calea unei avalanşe. În câteva secunde, mi-am retrăit cu ochii minţii toată viaţa. Am avut un sentiment foarte curios, de detaşare.

— Da, şi eu l-am simţit.

— Iar acum te voi duce înapoi la Rosevean; voi merge foarte încet.

Privirile li se întâlniră o clipă, când el o ajută să urce. Când opri la Rosevean în faţa casei, îi spuse:

— Ai văzut? Nu va mai fi atât de rău! Spune-mi, Ann, tot mai vrei să păstrezi slujba asta? Eşti prea sensibilă pentru ea.

— Da, voi face tot posibilul.

— Te admir pentru asta, dar nu ştiu dacă vei reuşi.

— Viaţa este plină de paradoxuri. Nu cred că poţi găsi fericirea evitând necazurile. Şi tata spunea la fel. Dar spune-mi, în acea avalanşă ai fost rănit?

— Am alunecat vreo cinci zeci de metri. Pe vremea aceea iubeam muntele, îmi plăceau drumeţiile, ascensiunile.

— Şi acum?

— În ultimii ani, am fost prea ocupat. Spune-mi, Ann, pot considera acum că nu mai este acea ostilitate între noi?

— N-a fost niciodată ostilitate. Poate, nesiguranţă.

— De ce?

Ei îi era greu să-i explice.

— Poate din dorinţa de autoconservare, glumi ea.

— Sunt inofensiv, te asigur.

Ann scutură din cap.

— Trebuia să fie şi Gemma aici ca să te simţi în siguranţă? continuă el.

— Poate, dar doamna Pendine nu vrea să fim prea mult timp împreună.

— De asta îmi refuzi mereu invitaţiile?

— Mai mult sau mai puţin. Doamna Pendine vrea să-i ţin companie Gemmei, doar când nu este altcineva prin preajmă. Şi în seara asta trebuia să fiu cu ea, numai că a dispărut în ultimul moment.

— Ştiu, am auzit. Gemma nu suportă ca Madrina să-i facă program. Am crezut că vă înţelegeţi foarte bine, voi două.

— Aşa este, şi tocmai de aceea am fost dezamăgită că m-a lăsat singură.

Când se apropiară de casă, îl văzură pe John Hillary cu camionul plin de lemne.

— O moşie ca asta, are nevoie de mai mulţi bărbaţi, numai că nu prea se găsesc pe aici, observă el.

Gemma, care ieşea din pădure, le făcu semne. Ochii îi străluceau, figura îi radia.

— Rex, mă bucur că i-ai ţinut companiei Annei în seara asta. Mă simţeam vinovată c-am lăsat-o singură.

— N-ai fost prea politicoasă, draga mea.

— Nu te superi, draga mea? zise Gemma, prinzând-o pe Ann după umeri. L-am ajutat pe Hillary să taie nişte copaci şi să facă lemne de foc.

— Dar va trebui să-i dai o explicaţie bunicii tale.

— Trebuie să afle?

— Dacă vrei s-o pui pe Ann să mintă pentru tine, răspunsul este negativ, Gemma, interveni Rex.

— Poate că Madrina nici nu va întreba!

Capitolul 4

Furtuna se pogorî peste capul Gemmei, în timp ce beau sherry în salon, înainte de masă. Ann nu fu deloc surprinsă că doamna Pendine a aşteptat acest moment, dar se miră cum de aflase atât de repede. Ea n-o văzuse de atunci, iar Rex nu părea cel care să-i fi spus. Curând, se lămuri.

— Am înţeles că nu ţi-ai păstrat promisiunea de a ieşi cu miss Forrester, Gemma.

— Nu, m-am răzgândit, replică fata.

— Scriindu-i grăbită un bilet lui miss Forrester, care te aştepta la poartă.

— A fost de-ajuns. Nu cred că Ann s-a supărat.

— Miss Forrester nu mi-a spus nimic, am aflat de la Madge, iar ea de la doamna Vincent.

— Ce amestec au toate aceste femei? Nu mi se pare că era problema lor! Sunt nişte intrigante! răbufni Gemma.

— Impoliteţea şi exprimarea grosolană nu ţi se potrivesc, Gemma. Cred c-ar fi bine să-i ceri scuze domnişoarei Forrester.

Ann interveni repede.

— Gemma s-a scuzat deja, doamnă Pendine. Ne-am întâlnit pe drumul de întoarcere.

— Înţeleg, spuse bătrâna. Bine că mai ai o urmă de bun-simţ, Gemma. Să nu se mai repete. Dacă aveai alte planuri, trebuia să le discutăm.

— Dar nu trebuie să mă monitorizeze cineva, zise Gemma, albă la faţă.

— După comportamentul tău de astăzi, este evident că ai nevoie. Îmi pare rău că Rex a trebuit să fie de faţă la insolenţa ta.

— N-ar fi fost aşa dacă n-ai fi făcut atâta vâlvă pentru nimic. Nu mai sunt copil, le-am explicat asta lui Rex şi Annei. Şi de fapt, nu eu am aranjat să ies cu Ann, ci tu, bunico.

— Ajunge, Gemma! Ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a mai spune ceva ce nu se cuvine. Să mergem la masă.

— Mie nu-mi e foame. Am nevoie de aer curat. Atmosfera de aici mi-a tăiat pofta de mâncare. Cu aceste cuvinte, Gemma ieşi din încăpere.

— Mâine voi avea o discuţie foarte serioasă cu ea. Acum, te rog să-mi dai braţul, Rex, mă simt cam obosită.

În timpul cinei, doamna Pendine îl rugă pe Rex să-i cânte la pian.

— Cu plăcere, mătuşă, iar Ann mă va acompania.

— Cânţi, miss Forrester? o întrebă bătrâna, nu fără a-şi ascunde uimirea pentru felul în care i se adresase Rex.

— Uneori, doamnă Pendine. Nu am o voce cultivată.

— Cultivată sau nu, mi-a plăcut cum ai cântat ieri

după-amiază, zise Rex.

— Adevărat? Şi eu credeam că nu mă aude nimeni! Era cântecul preferat al mamei; avea o voce minunată.

— Va trebui să-l ascultăm cu toţii, draga mea, spuse doamna Pendine.

Imediat ce Rex începu să cânte, Ann recunoscu adevăratul muzician. Îi făcu plăcere seara astfel petrecută.

Înainte de ora zece, doamna Pendine i se adresă Annei:

— Draga mea, vrei să te duci după Madge? Mă simt cam obosită.

După plecarea Annei, doamna Pendine îi spuse lui Rex:

— Ţi se pare înţelept să i te adresezi Annei cu numele de botez?

— De ce nu, mătuşă?

— Întotdeauna m-am ferit să-i tratez pe angajaţi ca pe nişte prietenei. Mai devreme sau mai târziu, profită de asta.

— Nu te teme, voi fi eu aici să păstrez disciplina.

— Comportamentul Gemmei o va influenţa în acest sens.

— Dar Gemma nu prea are prietene aici.

— Mai mult de asta am angajat-o pe miss Forrester, care este o tânără educată, rafinată. Iar pe tine, Gemma te adoră. Iar eu am crescut-o, Rex, eu o cunosc cel mai bine.

— Madrina, Gemma a crescut mult. Are optsprezece ani şi are nevoie de puţină independenţă.

— Eu nu-i doresc decât binele. Uite, mi-a venit o idee. Referitor la ce spuneai tu, că mândria îi este rănită. Ce-ar fi s-o duci la balul de la Grand Hotel de Paşti? I-am cumpărat o rochie nouă la Crăciunul trecut şi-i voi da bijuteriile familiei să le poarte.

— Este o idee bună. Nu că aş fi vreun dansator bun, dar mă bucur să-i ofer Gemmei o seară frumoasă.

După ce doamna Pendine plecă mulţumită la braţul lui Madge, Rex se întoarse la pian îşi începu să cânte un vals al lui Brahms. Ann veni să se sprijine de pian, iar el

începu să cânte fără a mai urmări notele. Le citea în ochii Annei. Anne avea o figură ovală, cu trăsături clasice, ochi căprui închis, sprâncene frumos conturate. Părul îi era blond, o combinaţie destul de rară. Nasul îi era prea mic pentru a putea fi considerată o frumuseţe clasică; fruntea îi era foarte înaltă.

O figură foarte interesantă şi plăcută. În clipa acestei concluzii Ann ridică ochii, simţindu-se privită.

— Dau un ban pentru gândurile tale, Ann, îi spuse.

— Mă gândeam la Gemma; de fapt, sunt puţin îngrijorată din cauza ei. Am bătut la uşa ei, nu mi-a răspuns nimeni, iar încăperea era goală.

— Va apărea, cu siguranţă; probabil aşteaptă să se culce toată lumea. Du-te la culcare iar eu o voi aştepta. Va asculta de mine.

— Tii foarte mult la ea, nu?

— Da, o cunosc de când era copil. Mi-a părut întotdeauna rău că şi-a pierdut părinţii. Madrina îi este devotată, dar nu cred că aici Gemma are o atmosferă propice pentru a se dezvolta. Du-te acum la culcare.

— Noapte bună. Mulţumesc pentru ajutorul de astăzi.

— Sper că nu vei mai avea coşmaruri aici. Noapte bună, Ann.

Rex deschise uşa pentru a o lăsa pe Gemma să intre.

— Bine că ai apărut, miss!

— De ce nu s-a culcat toată lumea odată în seara asta? Nu aveam chef să văd pe nimeni. Mi-e foame, zise ea luând un măr. Nu puteam sta la masă cu toată lumea, după vorbele care s-au spus acolo.

— Gemma, trebuie să ai permanent în vedere faptul că bunica ta aparţine unei generaţii mai vechi, în care copiii nu le-au răspuns obraznic bunicilor. Iar tu ai fost foarte dură cu ea. Bunica este foarte bătrână, Gemma, iar tu, un copil. Aparţineţi unor generaţii diferite. Trebuie s-o respecţi.

— Iar ea nu trebuia să mi se adreseze astfel de faţă cu toată lumea. Nu am chef să ştie toată lumea ce fac.

— Draga mea, ai mai multă libertate decât orice fată

de vârsta ta; nici măcar nu ai o slujbă care să te facă să duci o viaţă regulată, cu program fix.

— Dar aici nu există libertate, Rex!

— Niciunul din noi nu este liber aşa cum concepi tu libertatea, fiecare are obligaţii.

— Bine, o să mă împac mâine cu Madrina, nu mai am chef de predici.

— Şi încă un lucru, Gemma; Ann Forrester este angajata bunicii. Dacă încerci să ţi-o faci aliată, o pui într-o postură imposibilă.

— Mi-aş fi dorit ca bunica să aibă o familie mare, să nu mai fie cu ochii pe mine tot timpul. Ştii ce idee i-a venit acum? Să-mi facă portretul! Să vezi ce-o să mă strâmb!

— Vei arăta bine pe pereţii din salon. Şi acum fugi să mănânci ceva şi culcă-te. Eu mai rămân aici.

Rex închise pianul şi rămase lângă foc să-şi termine ţigara, sub portretul lui Charles Pendine. Vorbele Gemmei îl făcuseră să se gândească la istoria familiei, mai precis la ce aflase de la tatăl ei. Alice Rockford fusese forţată la nouăsprezece ani să se mărite cu acest Charles Pendine, deşi era îndrăgostită de Philip Vernon. Dacă ar fi luptat pentru bărbatul iubit, viaţa ei ar fi fost diferită, dar ea se mulţumise să devină arogantă, bazându-se pe bogăţia familiei Pendine. Familia Pendine s-a rărit, iar acum, tânăra Gemma, ultimul ei vlăstar, avea sânge mai mult italienesc. Era ciudat!

* * *

— O, cât este de frumos! exclamă Gemma, luând colierul din mâinile bunicii sale.

— Mi l-a dăruit bunicul tău la logodnă. Este în familie de multe generaţii. Iar pielea ta albă este foarte potrivită pentru el.

— Mulţumesc, bunico. Ce-ai simţit când l-ai purtat prima oară?

O expresie ciudată apăru pe chipul bătrânei, amintindu-şi ceva de mult dat uitării. Nu existase un moment mai rău decât cel în care Charles îi pusese la gât de faţă cu familia acest colier. Era semnul posesiunii. Ca şi

cum ar fi scris proprietatea Pendine pe ea. Ce prostie făcuse, se gândi.

— Am fost foarte impresionată, Gemma. Te rog să-l ţii în seif.

— Bunico, nu mă trata de parcă aş fi copil! Lasă-mă să am grijă de el.

Doamna Pendine ezită, apoi zâmbi.

— Bine, draga mea, dar te rog să ai grijă de el. Este asigurat, dar totuşi…

— Îţi promit să am grijă de el, bunico! Ce drăguţ din partea lui Rex că mă duce la bal!

— Când o să te măriţi, o să primeşti şi restul bijuteriilor familiei, continuă bătrâna.

— Crezi că noi femeile, trebuie să ne măritām tinere, bunico?

— Depinde. Eu aş vrea să văd că ai făcut o căsătorie bună. Alege un bărbat ca Rex şi vei avea binecuvântarea mea.

— O să văd ce pot face!

Bătrâna se gândi că nepoata ei avea nevoie de un soţ matur care s-o orienteze în viaţă.

În duminica Paştilor, soarele strălucea vesele pe cer, aşa că Ann decise să se ducă în golf, să facă baie. Gemma parcurse jumătate de drum cu ea, apoi coti spre pădure, unde cei doi Hillary lucrau, încă de dimineaţă. În golf era teribil de cald, iar nisipul fierbinte îi arse tălpile când se duse la marginea apei să verifice temperatura. Deşi i se păru rece, se hotărî să intre. Tocmai îşi scotea rochia de plajă, când auzi o voce cunoscută.

— Voiai să faci plajă, sau să înoţi?

— Să înot.

— Nu te sfătuiesc, aici curenţii sunt foarte puternici.

— Sunt o înotătoare destul de bună.

— Nu contează. Este foarte riscant să te scalzi aici. Gemma nu ţi-a spus? Dar unde este?

— Îi ajută pe cei doi Hillary.

— Te deranjează să stau aici cu tine, sau vrei să fii singură? Madrina m-a trimis după voi.

— Îmi pare rău că din cauza mea n-ai putut avea câteva clipe liniştite.

Lăsându-l întins pe cearşaf cu mâinile sub cap, Ann porni spre apă. Nu putu să nu se analizeze, aşa cum făcea de obicei şi nu ştiu să-şi lămurească de ce simţise nepotrivit faptul că Rex venise după ea. Oare simţea că Rex îi controla viaţa? Parcă se temea să nu-i pună prea mult la dispoziţie. Dar de ce? Răspunsul era mult prea evident. Simţea că l-ar putea lăsa pe Rex să afle tot ce voia despre ea, dar se temea de consecinţe. Ea nu ştia aproape nimic despre el.

Ieşi din apă şi se aşeză lângă el.

— Relaxează-te, fată dragă, îi spuse el. Poţi folosi umărul meu cu încredere.

Ann primi invitaţia simţind în mod foarte plăcut pielea lui moale. Încet, soarele o ameţi şi curând adormi. Când se trezi, auzi ticăitul ceasului, foarte aproape de urechea ei. Mâna pe care se afla acest ceas se odihnea acum pe umărul ei. Deschise ochii şi observă că el o privea ciudat.

— Am dormit mult? îl întrebă.

— Te rog să nu te simţi vinovată; ai dormit o jumătate de oră.

— Şi tu?

— Eu am fost mai mult treaz.

— Sper că n-am sforăit!

Într-o clipă amiază atât de liniştită, de plăcută aici, la Rosevean, era greu de imaginat că viaţa nu era al fel de liniştită şi calmă.

— Ai mai avut coşmaruri, Ann?

— Nu.

— Cu toate astea, nu cred că Roseveanul este locul potrivit pentru convalescenţă. Oricum ar fi în mine vei avea întotdeauna un prieten. Te-am privit mult; eşti sensibilă, capabilă de sentimente profunde.

— Ai studiat cumva psihologia?

— Este rezultatul experienţelor mele sordide, spuse el zâmbind trist. Întotdeauna m-au interesat oamenii. Tu

îndeosebi. Contrastezi atât de puternic cu celelalte femei de la Rosevean. Eşti ca un faun printre tigri, dar nu unul lipsit de resurse.

— Asta nu înseamnă însă că voi avea viaţă lungă aici.

— Este nevoie de un tigru blând să vegheze asupra ta.

— Ai dreptate. Cred că mi-ar fi prins bine ceva din duritatea lui Madge.

— Ferească Dumnezeu! Ai fi pierdut mai mult decât ai fi câştigat!

— Şi ce-aş fi pierdut?

— Aprecierea pentru frumuseţea naturală, pentru muzică şi poezie, să zicem pentru început. Ai fi acceptat mai uşor stresul şi încordarea, dar ar fi meritat oare?

— Dar pe Madge n-o deteşti.

— Madge are nişte calităţi; te poţi baza pe ea, dar trebuie s-o accepţi în doze foarte mici. Cred că viaţa de spital a făcut-o foarte dură şi şi-a pierdut din feminitate. Rămâi aşa cum eşti, Ann. Sau găseşte-ţi un tigru să te apere, glumi el.

— N-ar fi mai bine să nu mai vorbim despre mine? Te mai deranjează încă acele accese de febră?

— Acum, nu, dar vor reveni în toamnă.

— Vei începe să oferi consultanţă tehnică?

— Da, abia aştept să lucrez pe cont propriu! Voi fi propriul meu şef. Nu suport să fiu controlat, să mi se spună ce trebuie să fac.

— Să înţeleg că-ţi plac femeile supuse?

— Nu supuse, n-am spus asta, am doar că nu-mi plac femeile care vor să deţină controlul.

Se ridicară să pornească pe cărăruia spre casă, iar Rex o prinse de braţ s-o ajute. Rex începu să fredoneze. După câteva momente, recunoscu simfonia corală a lui Beethoven.

— Şi mie îmi place, spuse Ann, alăturându-i-se cu glasul ei subţirel. Când terminară de urcat cărarea, se mai întoarseră o dată să privească golful, înainte de a intra în pădurea Rosevean.

Gemma adună ultimele bucăţi de lemne şi le duse la căruţă.

John Hillary strânse uneltele pe care le folosise şi se uită în jur să vadă dacă uitase ceva.

— Mulţumesc pentru ajutor, Gemma. Pari foarte fragilă, dar cred că eşti la fel de puternică.

— Sunt puternică, am multă energie, şi-mi place să muncesc în aer liber. Nu sunt genul de fată de bani gata răzgâiată, cum ai fi crezut.

— Eram convins că eşti singurul lucru de calitate pe care l-a realizat familia Pendine.

— Să înţeleg că nu-ţi place aici?

— Nu sunt servitor. Cu toate astea, aşa sunt tratat aici. Am venit doar să-mi ajut tatăl câteva săptămâni, să-l facă să înţeleagă că nu asta este viaţa mea.

— Ce planuri ai?

— Să plec în Canada, să am propria mea fermă. Am un unchi acolo. Şi el este fermier. Mi-a spus că aş avea mari şanse de reuşită acolo. Unchiul meu a venit aici când am început şcoala de agricultură şi mi-a adus o mulţime de fotografii; din discuţiile cu el am înţeles că acolo trebuie să-mi fac viaţa. Să nu crezi că-mi place să-i văd pe ai mei muncind din greu aici, ca servitori. Mai ales pe mama. Mă miră tata, care ar fi putut obţine o slujbă decentă ca intendent de parcuri sau horticultor. Dar el a preferat să rămână aici, să muncească pe rupte, să facă multe slujbe. Acum este prea bătrân să mai poată schimba ceva.

— Şi eu mă simt la fel, John. Sunt prizoniera acestei feude. Bunica vrea să fac doar cum spune ea. O să evadez într-o zi, dar bunica fiind bătrână, Rex zice că trebuie să am răbdare cu ea. Acum, trebuie să plec. Rex o să vadă c-am lipsit. Şi trebuie s-o caut pe Ann.

— Nu trebuie să te scuzi, Gemma, te înţeleg.

Ea îl privi lung, cu ochii în lacrimi.

— Nu mă înţelegi.

— Chiar îţi pasă, Gemma?

Ea încuviinţă. John o strânse la piept.

— Micuţă Gemma! N-am fost bun cu tine şi tu nu

meriţi asta, dar este ceva în acest loc care nu-mi place. Mă ierţi?

John îi ridică încet faţa cu palmele sale mari, apoi o sărută. După prima sărutare se opri şi o privi, apoi o sărută din nou. Gemma se desprinse din îmbrăţişarea lui doar când auzi glasuri.

— Ann şi Rex. Nu pot da ochii cu ei acum.

Capitolul 5

Dimineaţa următoare, plimbându-se pe malul râului, Ann zări o lumină albastră, care îi atrase atenţia. Se grăbi spre locul acela, dar se împiedică de un buştean pe care în grabă nu-l văzuse. Când se ridică, puţin cam uluită, se trezi lângă un bărbat slab cu o claie de păr alb, ce ţinea o lupă imensă în mână. El o privi surprins.

— Dumnezeule! Te-ai lovit, miss?

— Nu, nu cred, răspunse Ann.

O ajută să se ridice şi ea simţi că n-o durea nimic.

— Îmi pare rău că v-am speriat, zise ea.

— Sunteţi Ann Forrester? o întrebă omul. Eu sunt Barnabas Rockford, fratele doamnei Pendine. Gemma mi-a vorbit de dumneata. Vezi ce am aici? o întrebă el întinzându-i lupa să privească. Este un habitat complex. Cunoşti câte ceva din fauna şi flora zonei din care vii, miss?

— Puţin. Am trăit la Londra înainte de a veni aici, aşa că n-am prea avut ocazia să studiez natura. Aş vrea să aflu mai mult.

— Dacă te interesează, îţi voi împrumuta nişte cărţi, dar numai dacă-mi vei promite că mi le vei înapoia după două săptămâni.

— Vă mulţumesc.

— Nu-mi place să împrumut cărţi, dar dumneata ar trebui să ştii ce creşte pe solul natal.

— Sunteţi un mare botanist, domnule Rockford.

— De unde ai aflat?

— De la domnul Vernon. Mai spunea că aveţi o bogată colecţie de plante.

— Aşa este. Am chiar o plantă numită după numele

meu, Rockfordiana.

— Aş putea veni într-o zi să iau cărţile promise, domnule?

— Nu-mi plac musafirii, mai ales cei de la castel.

— Dar eu doar lucrez acolo.

— Te vei contamina şi tu. Sunt doar vulturi acolo. Nu poţi să-l serveşti pe Dumnezeu şi să lucrezi acolo. Dacă doreşti cărţile cu adevărat, poţi veni în orice seară, după ora opt. Locuiesc în acel mic apartament aflat deasupra grajdului. Cranky Barney mi se spune.

Omul se ridică şi porni în explorările lui obişnuite.

Ann porni spre treburile ei, gândindu-şi că deşi se spunea că este nebun, îi păruse cel mai demn de încredere de la Rosevean. Rex şi Gemma plecaseră cu barca. Pe ea n-o invitaseră şi văzându-i plecând la braţ, râzând de o glumă spusă de Rex, se întrebă dacă Rex era îndrăgostit de ea. Dar văzând-o pe Magdge care se apropia, grăbi pasul s-o ajungă.

— Am o durere cumplită de stomac, se plânse Madge. Ai văzut că porumbeii au plecat împreună? Poate îşi vor anunţa curând căsătoria. Bătrâna vrea asta şi de obicei obţine tot ce vrea. Cu bani, desigur. Iar Rex ştie ce face… fiecare are preţul său. Rex nu face niciun efort, de fapt. Gemma este o fiinţă atrăgătoare.

— Cât cinism, Madge!

— Draga mea, nu sunt cinică, doar cunosc lumea asta prea bine. Văd că eşti în primejdie să-l aşezi pe Rex pe un piedestal, ca şi Gemma, nu?

— Nu.

— Ar fi bine să n-o faci. Îţi spun asta prieteneşte. Lui Rex îi place să se amuze, nu trebuie luat în serios. îi este gâdilată vanitatea şi-i place să-şi exerseze farmecele. Poate tocmai de asta nu se grăbeşte cu Gemma. Mai vrea puţină distracţie înainte de a deveni soţ, pentru că bătrâna o să vegheze ca el să se poarte bine.

— Eu nu sunt în primejdie, o linişti Ann.

— Draga mea, nu mă înţelege greşit. Nu sunt o minte îngustă. Dumnezeu ştie că mă plictisesc de moarte aici, iar

bărbaţi nu prea sunt. Mă gândeam să-ţi dau un sfat, atât. Mi se pare că nu prea ai experienţă cu bărbaţii.

— Mulţumesc, o să ţin minte.

— A, uite-o pe mătuşa Alice! Se întoarce de la biserică. E cam supărată că tu şi Rex v-aţi pierdut de Gemma ieri. Fii atentă, fetiţo.

Ann urmări cum trece trăsura în care se afla doamna Pendine, care le zâmbi. Cum afla tot ce se întâmpla? Va trebui să-şi păzească de acum fiecare pas.

Îşi petrecu după-amiaza în camera ei, ascultând nişte discuri pe care şi le adusese, dar gândurile nu-i dădeau pace. Nu uita spusele lui Madge; poate tot ce spusese despre Rex era adevărat. Era desigur conştient de farmecul său şi poate tot ce făcuse fusese doar pentru a-şi exercita vraja asupra ei. Era doar vanitate? Făcea ceva din plictiseală? Oare intenţiona să se însoare cu Gemma, să moştenească averea familiei Pendine?

După ce-şi făcu ceai, ajunse la o concluzie; nimic din ce-i spusese Madge nu trebuia s-o afecteze, decât dacă nu simţea că se află în cădere liberă la picioarele lui Rex Vernon.

* * *

Rex era singur în salon, când Ann intră să-şi ia o carte. El cânta la pian, aşteptând-o pe Gemma.

Se ridică vădit tulburat când văzu că Ann fusese cea care intrase, nu Gemma.

— Bună ziua, Ann. Nu te-am văzut pe malul apei astăzi. Ce-ai făcut?

— Am împrumutat bicicleta lui Madge şi m-am plimbat de-a lungul coastei.

— Foarte bine. Până unde ai ajuns?

Ann îi spuse. Nu-i vorbi însă de stâncile pe care stătuse, căutând cu privirea Grand Hotel, dorindu-şi din toată inima ca el s-o fi dus la balul de acolo. Astfel de gânduri îi creau probleme mai ales că decisese să păstreze o distanţă respectabilă faţă de el. Dar niciun efort nu era de-ajuns să-şi alunge din minte imaginea lui şi a Gemmei valsând în sala de bal. Mai apoi, pe drumul spre casă

nervoasă fiind, avu chiar şi un mic accident, amintindu-şi ţinuta lui zveltă aşteptând-o pe Gemma, atât de atrăgător…

Doamna Pendine apăru, urmată de Gemma care-i făcu o reverenţă lui Rex.

— Îţi place cum arăt?

Ann nu va uita niciodată cum arăta Gemma în rochia roz de tul care-i lăsa umerii şi spatele goale şi după ce-i marca talia subţire, cădea până la pământ ca un nor pufos. Un singur trandafir de saten era montat la talie şi colierul cu diamante strălucea la gâtul ei. Ochii albaştri străluceau de fericire. Niciodată, îşi spuse Ann, nu va vedea o femeie mai frumoasă. Îl privi pe furiş pe Rex, în ochii căruia citi admiraţie… şi ceva mai mult.

— Eşti o tânără foarte frumoasă, spuse el, voi fi cel mai invidiat bărbat în seara asta.

Doamna Pendine îi privea mulţumită. Realizase ceea ce dorea. Întotdeauna fusese aşa.

— I-am promis lui Gubbie că-i arăt rochia de bal, îi spuse ea lui Rex. Vin în cinci minute.

— Draga mea, chiar trebuie să faci asta? O să-ţi agăţi rochia în tufele de trandafiri.

— Nu, o să ridic puţin fusta. I-am promis că mă duc.

— Cine este Gubbie? întrebă Ann.

— Unchiul Barney. Nu l-ai cunoscut? o întrebă Rex.

— Ba da, ieri l-am întâlnit din întâmplare, dar nu i-am ştiut numele. Mi s-a părut un tip excentric.

— Poate, dar inofensiv, sări doamna Pendine. Rex, continuă ea, ai grijă de Gemma.

— Va trebui să fiu cu ochii în patru, mătuşă. Bărbaţii vor roi în jurul ei.

— Tocmai de aceea o păzesc, până când cel ales o va prelua.

Ann îşi luă cartea şi dispăru cu frumoasa imagine a Gemmei în faţa ochilor; intuise corect. Era figura unei femei îndrăgostite.

De cum ajunse, cu fustele ridicate ca să nu le agaţe în tufele de trandafiri, Gemma îl întrebă pe John Hilary.

— Gubbie este aici?
— Da.
Gemma îşi scoase pelerina şi rămase în faţa lui cu ochii strălucind.
— Ai vrut să mă vezi.
El o privi în tăcere câteva secunde, apoi spuse, cu o notă de disperare în glas:
— Eşti atât de frumoasă, Gemma! Numai că acum mi se pare că eşti prea departe de mine. Altfel te simt când eşti îmbrăcată în blugi şi tricou.
— Dar sunt aceeaşi! protestă ea. Ce contează, am vrut doar să vezi cum arăt!
— De ce, Gemma? murmură el, dar ea îl opri, ducându-i degetul la buze. Trebuie să mă vadă şi Gubbie, dar te rog, vino cu mine. Cât timp m-am îmbrăcat, m-am gândit numai la tine şi m-am întrebat dacă o să-ţi placă rochia.
— Gemma, draga mea… John o prinse în braţe şi o sărută. Gemma, nu înţelegi cât de iubesc? Sufăr că trebuie să ne ascundem, ca şi cum am face ceva rău… Crezi că nu mă doare că te duci la bal cu alt bărbat, că vei fi în braţele lui toată noaptea?
— Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta. Bunica a aranjat să merg la balul ăsta. Dar acum trebuie să fug, mă aşteaptă Rex. Ne vedem mâine, în golf? Este mai uşor pentru mine dimineaţa, pentru că toată lumea este ocupată.
— Bine, ne vedem la zece acolo, dar vreau să-ţi spun ceva, Gemma, nu am de gând să mă ascund la infinit.
— Ştiu, dar este atât de bine să fim împreună. Nu mai poţi aştepta puţin, să ne vedem în secret? Mi-e teamă de intervenţia celor de afară.
— Iubita mea, voi avea grijă de tine, dacă vei vrea asta; nu-mi este teamă de familia ta şi de banii lor.
— Te rog, mai dă-mi puţin timp să mă gândesc.
— Şi tu între timp să te duci la bal cu alt bărbat!
— Nu-ţi face probleme din cauza lui Rex; este ca un fel de unchi. Îl cunosc de când mă ştiu. Ne-ar putea ajuta,

dacă i-aş cere-o. Dar să nu grăbim lucrurile, John.

— Bine, iubito, o să mai am răbdare. Dar pe Rex îl vei avea la picioarele tale în seara asta, ca şi restul bărbaţilor.

— O să mă gândesc doar la tine, John!

— Promiţi?

— Promit! Nu vreau să plec, dar Rex mă aşteaptă. Noapte bună, John, iubitule. Te iubesc şi doar asta contează. Viaţa mea a început de când ne-am revăzut.

Capitolul 6

— Rex? Gemma apăru în cadrul uşii, studiindu-l oarecum nesigură. Ţi-a mai venit o scrisoare, cu cele ale bunicii.

— Mulţumesc, Gemma, zise el fără a o privi, continuând să lucreze.

— Eu n-aş putea să rezist să nu deschid o scrisoare, observă ea.

— Este de la institut, în legătură cu o lucrare pe care le-am promis-o. Mai poate aştepta. Ai vreo problemă cu mine? o întrebă el, observând că nu pleca.

— Da, am, dar văd că eşti ocupat. Discutăm altă dată.

Rex se rezemă de spătarul scaunului.

— Spune, te ascult.

Gemmei i se părea greu să înceapă. Această nouă experienţă care începuse în viaţa ei era atât de miraculoasă, încât nu se putea abţine să nu i-o împărtăşească. Şi poate n-ar fi făcut-o, dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul lui.

— Nu este nimic special, voiam doar să-ţi mulţumesc pentru seara trecută. A fost minunat!

— Da, ai făcut o impresie extraordinară. Nu m-ar mira ca unii din tinerii de acolo să apară aici în căutarea ta. Vrei cumva să-mi spui că ţi-a căzut vreunul cu tronc?

Gemma roşi, fericită că el adusese discuţia exact unde voia ea să ajungă.

— Ai fi împotrivă?

— Nu, de loc. Mi se pare normal la vârsta ta. De aceea te-am şi scos la bal.

— Vrei să spui că nu m-aş mărita niciodată dacă aş

rămâne ascunsă aici?

— Nu mă gândeam la căsătorie, este cam devreme pentru asta, dar o dragoste platonică…

— De unde ştii că nu s-ar transforma în pasiune? îl întrebă ea.

— Eşti prea tânără pentru asta, draga mea. Nu ştii nimic despre lume, despre viaţă.

— Asta înseamnă că te-ar deranja dacă m-aş logodi acum?

— După cum spuneam, este prea devreme, draga mea.

— Dar bunica spunea că…

— Nu trebuie să te măriţi după cum spune bunica… trebuie doar să fii foarte prudentă, să nu faci vreo greşeală, atât. Lumea dinafara Roseveanului este foarte diversificată, să zicem… nu vei mai sta mult timp pe aici şi când o să poţi pleca, o să te ajut să intri în viaţa adevărată. Te poţi îndrăgosti de cine vrei, dar pentru căsătorie eşti mult prea tânără.

Gemma îşi muşcă buzele la gândul că dacă ar şti despre John, probabil ar încerca să-i despartă. Pentru Rex, ea era un copil. Văzând-o că şovăie, Rex îi spuse:

— Vrei s-o chemi pe Ann, te rog?

Când sosi Ann, Rex citea încruntat ultimul articol pe care-l redactase.

— Scuză-mă, Ann, nici n-am văzut c-ai intrat. Mă întrebam dacă după ce am făcut acest ultim amendament, mai înţelegi ceva din ce-am scris?

— Sunt obişnuită cu scrisul tău, de acum.

Rex ridică privirea spre ea.

— Ann, am văzut un anunţ despre un concert care se va ţine sâmbăta viitoare. Beethoven. Vii cu mine?

Ea ezită o clipă.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea. Dar Gemma?

— Prefer să merg doar cu tine la concert. Gemmei nu-i place Beethoven. Preferă muzica uşoară.

— Şi a avut parte de un adevărat regal aseară, adăugă Ann cu un zâmbet ciudat.

— A fost destul de greu să mă suporte, cu toate c-am făcut eforturi să nu mai fiu urâcios.

— Abia aştept concertul! exclamă Ann.

— Draga mea, îmi faci munca foarte grea. Mă laşi să sap ca un castor, să demolez sistemul tău de apărare, pentru ca mai apoi dacă-mi permit o clipă de neatenţie, să-l ridici la loc, fără să mă laşi să culeg fructele.

— Ce fel de roade aştepţi?

— Explorarea unei personalităţi care mă intrigă.

— Dar poate nu-mi face plăcere să mă simt aşa… curăţată ca un măr.

— Dar mâncată?

— Sau doar muşcată.

— Ei, uite că ajungem undeva! Aşa crezi c-o să fac? O să muşc o bucată şi o să arunc restul?

— Conversaţia asta scapă de sub control. Cred că este mai bine să mă duc la treburile mele, zise Ann.

Rex o opri.

— Nu pleci acum, m-am săturat de retragerile fără rost. Te-a prevenit cineva în privinţa mea?

— Poate, răspunse ea. Dar oricum, doamna Pendine nu este de acord cu apropierea noastră.

— N-o lua în seamă!

— Dar este cea care m-a angajat!

— N-o să te dea afară din cauza asta. Gândeşte-te că vom sta aici închişi toată vara, măcar să avem o relaţie prietenească!

Ann se grăbi să plece, nu fără a-şi aminti că dimineaţă, la micul dejun, aşteptase să audă anunţul logodnei lui Rex cu Gemma.

* * *

— Iubirea noastră n-a început în acea zi de sâmbătă, spuse John, îndepărtând o şuviţă de pe chipul Gemmei. A început în prima zi în care am revenit aici. Îţi aminteşti? Erai cu miss Forrester. Iar după câteva zile am fost sigur că te iubesc.

Gemma îl privi cu dragoste. Era o zi mohorâtă, bătea vântul, dar lor nu le păsa.

— Eu am realizat că m-am îndrăgostit de tine când m-am împiedicat de buşteanul acela şi tu m-ai ridicat. Erai atât de îngrijorat, de parcă aş fi fost foarte fragilă!

— Şi acum mi se pare că eşti foarte fragilă, dar eşti adorabilă! Vrei să fii soţia mea, Gemma?

— Da, John, voi fi soţia ta, dar va trebui să fim foarte atenţi, nu va fi prea uşor!

— Mie-mi spui?

— Am încercat să-l testez pe Rex dimineaţă, dar mi-a spus că sunt prea tânără pentru căsătorie. Am sperat că ne va ajuta!

— Dar nu e o crimă să te măriţi devreme. Numai dacă bunica asta a ta n-ar fi aşa de snoabă! N-o interesează decât prestigiul familiei şi averea.

— Bunica nu este o femeie rea, dar voi găsi o cale de a o convinge.

— Ce să facem? Să fugim?

— Nu, asta ar distruge-o! Mă are doar pe mine. Aş fi vrut ca Rex să poată fi de ajutor.

— Mă îndoiesc că Rex nu te vrea pentru el!

Gemma izbucni în râs.

— O, John, nu mi te pot închipui gelos pe el! Este atât de bătrân, că mi-ar putea fi tată. La bal, a răsuflat uşurat când au venit alţi tineri să mă invite la dans. El preferă să stea de vorbă cu alţii de vârsta lui.

— Nu pot să cred că orice bărbat care te vede nu se îndrăgosteşte de tine. Mi se pare un miracol că tocmai de mine te-ai îndrăgostit şi nu mai pot păstra secretul. Aş vrea să-l strig în gura mare, să-l ştie toată lumea!

— Şi mie îmi este greu să mă mai ascund, dar nu este chiar greu să mai aşteptăm puţin. De fapt, ne putem întâlni nestingheriţi. Sunt sigură că pe Gubbie îl pot atrage de partea noastră, dar el nu are nicio influenţă. Oricum, ne mai putem bucura câteva săptămâni de fericirea noastră în linişte.

— Dar suntem logodiţi, nu?

— Da, John.

— Cu prima ocazie o să-ţi cumpăr un inel, o să vezi.

— O să-l port în dreptul inimii până ne anunţăm logodna.

— Numai dacă nu te numeai Pendine! exclamă John cu năduf.

* * *

După concert, Ann şi Rex se plimbară pe malul mării. Era o noapte caldă, cerul strălucea de stele, nu bătea vântul. La braţul lui Rex, ea fredona ultimele acorduri din concert. Se bucurase din tot sufletul de această seară petrecută cu el. Luaseră cina la un hotel, înainte de spectacol.

— Pari foarte fericită, observă el.

— Aşa sunt. În afara Roseveanului, lucrurile par atât de clare şi destinse!

— Nu lăsa atmosfera de acolo să te afecteze, Ann. Rămâi aşa cum eşti.

Era ca şi cum i-ar fi cerut să păstreze cârma în cădere liberă pe Niagara.

— Nu ţi se pare stresantă atmosfera, Rex? Eşti observat tot timpul şi manipulat şi la asta se adaugă atmosfera feudală a Roseveanului în sine. Este atât de frumos, dar atât de trist!

— Este adevărat. Castelul în sine este o idee depăşită. Înainte, poate că lucrurile stăteau altfel. Familia Pendine era numeroasă, avea mulţi prieteni, mulţi servitori, invitaţi în permanenţă. Când Madrina povesteşte, nici nu-ţi vine să crezi că toate astea s-au întâmplat doar cu câţiva ani în urmă!

— Nu este de mirare că doamna Pendine nu se poate adapta la vremurile moderne. Cred că s-a căsătorit foarte tânără.

— Da, dar cu un bărbat în vârstă. Singurul lor fiu, tatăl Gemei, a murit împreună cu soţia într-un accident de maşină.

— Şi ceilalţi Pendine? Doamna Pendine se referă la Gemma ca la ultimul vlăstar al familiei.

— Aşa şi este. Familia a avut o soartă tragică, într-un fel sau altul. Mai există nişte rude îndepărtate, dar banii

familiei vor rămâne Gemmei.

— Şi familia doamnei Pendine?

— Mai trăieşte doar fratele Madrinei, Gubbie, şi Madge, fiica surorii ei. Le va lăsa şi lor ceva, dar foarte puţin. De fapt, Madrina îşi dispreţuieşte propria familie. Şi-a ajutat sora după moartea soţului ei, dar atât.

— Dar tu când ai apărut, Rex?

— Mi-am petrecut vacanţele de vară în fiecare an aici, de pe la şase ani. Madrina ţinea foarte mult la tatăl meu. De altfel, este şi naşa mea. Este o femeie care ia totul prea în serios. Îmi pare rău pentru ea.

— Nu mi se pare c-ar avea nevoie de compătimire.

— Ştiu, dar poate n-ar fi fost aşa, dacă n-ar fi fost forţată să se mărite pentru bani. N-a avut o viaţă fericită.

* * *

În săptămânile care urmară, Ann deveni tot mai conştientă de capitularea în faţa lui Rex, dar şi de faptul că nou aflata lor prietenie, nu era lipsită de pericole. Cu toate astea, doamna Pendine nu făcu niciun comentariu, atenţia lui Madge se concentră asupra unor rude îndepărtate, iar Gemma era din ce în ce mai fericită. Luna iunie păru să arunce o căldură ciudată asupra Roseveanului şi Ann începu să considere că temerile ei fuseseră rezultatul unei imaginaţii hiperactive a unei sensibilităţi moştenite de la părinţi. După aceea, avu să afle că dragostea pentru Rex îi indusese acest optimism.

Se plimba prin pădure într-o după-amiază, aşteptând întoarcerea lui Rex de la Londra. Plecase doar trei zile, dar îi lipsise teribil. Urmări cu privirea o veveriţă mică aflată sub un copac, cu o nucă în lăbuţe, dar pe care o mişcare bruscă a vântului o făcu să zboare sus în stejar şi o pierdu din vedere. Fără să vrea, privirea îi fu atrasă de ceva galben care se mişca printre copaci. Gemma şi John Hillary erau îmbrăţişaţi. Încercă să dispară cât mai repede de acolo. Gemma şi John. Brusc, i se lămuriră multe lucruri. Aşadar, aici dispărea Gemma, de aceea era atât de evazivă în explicaţii.

Ann răsuflă într-un fel uşurată, aflând acum că inima

Gemmei nu era legată de a lui Rex, avusese cea mai vie dovadă. Dar ştia că doamna Pendine nu va permite niciodată legalizarea acestei legături, iar Gemma putea fi controlată încă, nefiind majoră.

Deodată, ca prin farmec, Gemma apăru lângă ea.

— Ann! John a avut dreptate, ne-ai surprins!

— Da, Gemma, dar n-am avut această intenţie.

— Ştiu, Ann. Slavă Domnului că n-a fost Madge. Ea ar fi făcut tapaj… te rog, Ann, nu spune nimănui ce-ai văzut. Nimănui.

— E ceva serios, Gemma?

— Ne vom căsători, într-o zi; John ar vrea să anunţe logodna noastră încă de acum, dar eu l-am oprit. Trebuie s-o obişnuiesc treptat pe bunica.

— Eşti sigură că nu e doar o văpaie?

— Foarte sigură şi ne iubim cu disperare. Aş fi vrut să-ţi pot spune adevărul doar ţie, Ann, tu eşti foarte înţelegătoare, dar Rex mi-a spus că nu trebuie să-ţi creez probleme cu Madrina. Îmi pare rău că nu am pe cine să mă bazez.

— Nici pe Rex?

— Am încercat să-i spun, dar a reacţionat invers de cum m-am aşteptat. Susţine că sunt prea tânără pentru căsătorie.

A mai susţinut că ar trebui să am mai multe aventuri înainte de a mă căsători.

— Adevărat?

— O, nu este nimic serios. A vrut doar să mă ajute, zise Gemma cu ochii strălucind. N-am vrut să se afle, deşi lui John nu-i plac secretele. M-am gândit să-i destăinui adevărul lui Rex, dar el este aliatul Madrinei şi cred că îi va spune, oricum. Este de datoria lui, de fapt… O să găsesc eu o cale s-o îmblânzesc pe Madrina. O voi face să-l cunoască pe John ca om, mai întâi. Numai că este atât de rigidă… N-am vrut să te implic în asta, Ann, dar dacă n-o voi aborda cum trebuie pe bunica, ar putea fi dezastruos.

— Contează pe discreţia mea, Gemma. Dar trebuie să-ţi dau un sfat; cunoaşte-l mai bine pe John.

— Vei vedea că sunt pe mâini bune. John este o persoană delicată, onestă. Va trebui să mă străduiesc să-l facă să aibă răbdare.

— Gemma, trebuie să ai mare grijă, să nu fiţi descoperiţi; Madge circulă tot timpul, iar bunica ta are marele talent de a descoperi mereu ce nu trebuie.

— Gubbie ne protejează.

— Ştie exact despre ce este vorba?

— Poate că nu, dar îl place pe John, iar pe mine mă adoră, aşa că suntem bineveniţi în sanctuarul lui.

— Eşti fericită, chiar dacă treci prin probleme mari, nu?

— Da, sunt foarte fericită. Nici nu ştiu cum am trăit o viaţă searbădă până acum. Te rog să nu-i dezvălui nimic lui Rex, deşi nu-mi place că-l mint.

— Desigur, draga mea, ţi-am promis, doar! Dar când vei lua o hotărâre, te rog să mi-o spui şi mie, să văd cum te pot ajuta.

— Fii binecuvântată, Ann; am ştiut că vei înţelege.

Ieşiră din pădure tocmai la timp pentru a o vedea pe doamna Pendine coborând din trăsură. Ann era foarte îngrijorată pentru micuţa Gemma. Aceasta o convinsese că era complet dedicată acestei poveşti de dragoste, că nu era vorba de vreun flirt trecător, iar ea nu putea să vadă nimic bun pentru Gemma în viitor, în afară de o inimă zdrobită. Cu toate că era o fire nesupusă, îşi iubea bunica şi va trebui să-i spună, în cele din urmă. Cruzimea doamnei Pendine va distruge visele nepoatei sale. Ann n-o vedea pe bătrâna doamnă făcând compromisuri în această privinţă.

I-ar fi plăcut să-l aibă pe Rex confident, dar Gemma o rugase să păstreze secretul. Putea face un singur lucru constructiv; să se asigure că acest John Hillary era demn de Gemma, că se putea avea încredere în el, pentru că Gemma era foarte tânără şi lipsită de experienţă.

Rex părea foarte obosit la întoarcere, iar doamna Pendine îl luă repede în salon să bea ceaiul.

Madge, care observase toată scena, spuse:

— Mă întreb ce dispoziţii testamentare i-a executat

Rex. Ştii ceva, Ann?

— Nu mi-a spus decât că duce nişte acte ale doamnei Pendine la domnul Cardew.

— Probabil îşi modifică testamentul.

Ann nu spuse nimic şi Madge dispăru dezamăgită. Imediat apăru Rex.

— Draga mea, mi-a spus Madge că te voi găsi aici. Toate bune?

Da, toate erau bune. Ce altceva se putea spune despre viaţa de la Rosevean?

— Pari foarte obosit. Ai avut multe de rezolvat la Londra? Sau te-ai distrat prea bine?

— Niciuna, nici alta. Am avut probleme de rezolvat pentru Madrina şi de căutat birouri pentru mine. Nu este prea uşor.

— Dar nu pleci acum, nu? întrebă ea cu inima strânsă.

— Nu, plec în septembrie, dar un birou aşa cum îmi trebuie este cam greu de găsit. Tu arăţi foarte bine.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Foarte mult. A, văd că citeşti sonetele lui Shakespeare! Mi-au plăcut întotdeauna.

— Şi eu sunt pasionată de ele. Le recitesc la diferite intervale de timp; mă ajută.

* * *

— Miss Forrester.

Ann se opri văzându-l pe John Hillary venind spre ea. Tocmai pusese coşul de picnic în maşină.

— Bună dimineaţa, John!

— Aveţi câteva minute libere pentru mine? o întrebă el.

— Sigur că da. Să o luăm pe aici, zise ea, indicând cărarea care intra în pădure.

— Gemma mi-a spus că aţi promis că veţi păstra secretul nostru. Miss Forrester, ştiţi că eu aş vrea să dezvălui relaţia noastră, nu ştiu de ce… nu mi-e ruşine cu ceea ce simt.

— Situaţia este foarte dificilă, John, trebuie să fiţi

foarte atenţi.

— Indiferent ce se va întâmpla, nu renunţ la Gemma. Pot să-i ofer un trai decent, am o calificare, aşa că ne vom descurca.

— Gemma are doar optsprezece ani, iar doamna Pendine ar putea interzice relaţia voastră.

— Dacă va trebui, voi aştepta până împlineşte douăzeci şi unu, dar nu cred că va fi cazul. Intenţionez să cumpăr pământ în Canada şi să cultiv fructe acolo.

— Sunt sigură că te vei descurca foarte bine, dar va fi greu să obţii acceptul doamnei Pendine. Gemma este lumina ochilor ei.

— Ştiu. Numai dacă doamna Pendine ar fi altfel de femeie! Este depăşită de vremurile pe care le trăieşte. Consideră că mă interesează banii familiei Pendine. Nu este aşa. Eu nu fac parte din categoria celor care consideră că banii pot cumpăra orice. Uitaţi-vă la toţi cei care lucrează pentru ea! Sunt nişte servitori umili!

— Ştiu, asta simt şi eu. Dar fiind o persoană în vârstă, nu-i mai putem cere să se schimbe.

— Bătrânul domn Rockford este cu totul altfel. Nici nu-ţi vine să crezi că sunt fraţi. Probabil pe ea au schimbat-o banii, puterea. Miss Forrester, vă mulţumesc că o ajutaţi măcar cu înţelegerea dumneavoastră. Gemma vă este recunoscătoare şi ea înseamnă totul pentru mine.

Ann puse o mână pe braţul tânărului.

— John, trebuie să fii tare; vă aşteaptă o perioadă destul de grea. Eu sunt convinsă că tu eşti bărbatul care-i trebuie Gemmei. Trebuie să fii tare.

— Spuneţi-mi, miss Forrester, doamna Pendine îl consideră viitorul ginere pe domnul Rex? Aşa mi s-a părut.

Ann nu mai apucă să-i răspundă, pentru că Rex se apropia de ei.

— De ce sunteţi atât de serioşi? Parcă aţi discuta afaceri de stat!

— Discutam despre Rosevean, îl opri Ann.

— O aşteptăm şi pe Gemma, le spuse Rex. M-a rugat s-o las la doctorul Lloyd; a invitat-o la plimbare cu barca,

împreună cu familia lui.

Imediat apăru şi Gemma. Ann o învălui cu o privire caldă, plină de dragoste.

— Bunica nu este de acord cu faptul că vreau să-mi petrec duminica împreună cu familia doctorului, mai ales că mergem cu barca. I-am promis oricum că duminica viitoare merg cu ea la biserică.

Ann se întrebă cât era adevărat ce spunea despre timpul pe care-l acorda familiei doctorului Llyod. Probabil le dedica dimineaţa, pentru ca mai apoi să fie liberă, să se vadă cu John. Spera din toată inima ca lucrurile să meargă bine pentru cei doi tineri, să nu întâmpine obstacole prea curând.

Rex începu să-i vorbească despre biroul pe care-l închiriase începând din octombrie pentru compania sa, despre secretara care era o foarte bună organizatoare.

— Te rog, nu-mi vorbi încă de plecare, Rex, îl rugă Ann.

— De ce nu? Şi pentru tine înseamnă mult eliberarea de Rosevean.

— Eu nu am planuri de viitor, dar după plecarea ta, va fi foarte trist aici.

Tăcură amândoi, lăsându-se atraşi de soarele dimineţii, de susurul apei, de frumuseţea peisajului.

— Este o binecuvântare să trăieşti în locurile astea, observă Rex. De multe ori mi-am propus să renunţ la viaţa anostă de la Londra, să mă retrag în aceste ţinuturi.

— Poate ar fi fost bine să venim aici cu câteva săptămâni în urmă, când florile erau abia înflorite. Acum sunt pe trecute. Cred că atunci erau o frumuseţe.

Rex nu mai spuse nimic, iar ea avu o strângere de inimă la gândul că aceste locuri îşi vor pierde farmecul odată cu plecarea lui. Au înotat în golf, iar după ce au mâncat tot ce se afla în coşuleţul pentru picnic, Rex a ajutat-o să-şi usuce părul. După ce a terminat, Rex a întors-o cu faţa spre el, sărutând-o.

— Ai un păr foarte frumos, Ann. Cred că această vară îmi va rămâne pentru totdeauna în memorie. Timpul va

lucra în favoarea noastră.

Orele pe care le petrecuse cu el îi spulberaseră Annei toate îndoielile în privinţa lui. Ajunse la concluzia că insinuările lui Madge porneau de la felul în care vedea ea lumea, prin prisma banilor. Era obsedată de averea mătuşii şi avea impresia că toată lumea este la fel ca ea. Nimic din felul de a fi al lui Rex nu arăta că ar fi fost atras de banii Gemmei şi cu ea avea o relaţie platonică. Ann era acum foarte îndrăgostită de el, era conştientă de asta, iar felul în care se purtă cu ea în această zi îi umplu inima de bucurie. Dragostea, decise ea, este o sursă incontestabilă de curaj şi optimism. Timpul va lucra, după cum spusese Rex, în favoarea ei şi a Gemmei.

* * *

Doamna Pendine se îndrepta spre cabana fratelui său, căruia îi ducea de mâncare. Nu făcea această vizită cu plăcere, o considera ca pe o datorie. Rămase în faţa unor tufe de laur care aveau nevoie de toaletare pentru că obosise, gândindu-se că va trebui să-i spună lui Hillary să le mai tundă. Auzi deodată glasul Gemmei:

— Mai putem sta aici, John, nu sunt aşteptată prea curând acasă.

— E perfect. Eu nu trebuie să fiu văzut.

— Iubitule, acum că Gubbie este ocupat cu grădina şi nimeni altcineva nu mai vine pe aici, spune-mi, mă iubeşti?

— Din tot sufletul, Gemma. Orele în care nu sunt cu tine trec foarte greu.

— Ştiu, iubitule. Şi eu simt la fel. Sper că atunci când vei fi soţul meu nu-ţi vei petrece serile cu prietenii, ci vei sta tot timpul cu mine.

— Când voi fi soţul tău. Ce grozav sună! mai spune odată! Te iubesc atât de mult, Gemma!

Doamna Pendine rămase înlemnită în dreptul tufei de laur, palidă, cu genunchii tremurând.

— O să te alerg până la casa ta, acolo ne vom lua rămas-bun.

— Aşteaptă o secundă. Gemma…

După ce tinerii se depărtară, doamnei Pendine îi

trebuiră câteva minute să înţeleagă şi să asimileze ce auzise. De cum ajunse la conac, se duse direct în bucătărie, unde o găsi pe Magde.

Aceasta o privi lung, văzând-o atât de palidă.

— Mătuşă Alice, nu te simţi bine?

— Poate cam obosită.

— Vrei puţină apă cu lămâie?

— Nu, un pic de lapte. M-am plimbat puţin şi cred că soarele era cam puternic. Aş vrea să fiu singură în seara asta, să mă reculeg.

După ce Madge plecă, doamna Pendine rămase să gândească la situaţia disperată pe care o descoperise. Avea s-o rezolve singură; nimeni nu trebuia să afle nimic. Trebuia să găsească o soluţie de a o rezolva foarte elegant, fără ca Gemma să bănuiască cine era autorul şi fără a o face să-şi schimbe sentimentele pentru ea. Din vorbele lor, înţelesese că situaţia se perpetua de ceva timp, fără ca ea să intuiască măcar ce se petrece sub nasul ei. Nu trebuia să-i rănească sentimentele Gemmei, pentru ca aceasta să nu facă vreo faptă disperată. Fata era cam greu de stăpânit, semăna cu mama ei şi de aceea Alice Pendine trebuia să facă uz de toată iscusinţa ei. Începu să pună la cale un plan. Nu avea voie să facă nicio greşeală.

* * *

Când văzu că se apropie maşina cu Rex şi Ann, Gemma le ieşi înainte.

— Bine aţi venit! V-aţi distrat bine?

— Minunat, sublinie Ann.

— Tu te-ai plimbat cu barca? o întrebă Rex.

— Da. Voi unde aţi fost?

Rex îi spuse unde o dusese pe Ann, apoi le prinse pe amândouă după umeri, intrând cu ele în casă.

— Sunteţi vesele ca două privighetori, constată el. Aşa şi trebuie să fiţi într-o zi superbă ca asta.

— Voi ţine minte toată viaţa această zi, spuse Ann.

Gemma urcă repede scările, iar Rex, după ce o sărută pe obraz, spuse:

— Şi pentru mine va fi de neuitat.

Capitolul *1*

După două săptămâni, Rex a trebuit să meargă la Londra din nou, iar doamna Pendine a decis că Ann şi Gemma vor merge cu el.

— Gemma ar trebui să cunoască Londra şi cine i-ar putea-o arăta mai bine decât miss Forrester? Ar fi o schimbare plăcută pentru ele, iar pe tine nu cred că te-ar deranja, dragul meu, spuse doamna Pendine.

— Îmi face plăcere, mătuşă. Este loc destul în maşină, iar seara nu voi mai fi singur, voi cina cu fetele. Ce zici, Ann?

— Va fi grozav! exclamă Ann cu prea mult entuziasm. Mulţumim, doamnă Pendine. Vom merge la cumpărături, poate vom vedea şi un spectacol.

Gemma ezita.

— Da, ar fi bine, mormăi ea. Îmi mai trebuie nişte haine.

— Am crezut că nu prea te interesează toaletele, spuse Rex. Întotdeauna porţi pantaloni.

— Foarte bine. Te poţi duce cu Ann la cumpărături, iar Rex vă va scoate seara în oraş, spuse doamna Pendine. Sunt sigură că Rex vă va duce la balet.

— Te rog să ai grijă de tine, Madrina, cât lipsim, îi spuse Gemma. Arăţi cam obosită.

— Nu-mi face bine vremea asta prea caldă, draga mea. Tu cât stai la Londra, Rex?

— Intenţionez să plec vineri, şi să mă întorc luni. Dar dacă vin şi fetele, mi-aş putea prelungi şederea cu o zi sau două.

Ann, care era fericită că nu se despărţea de el, făcu imediat un program pentru ea şi Gemma şi abia aştepta plecarea.

Pentru Gemma, lucrurile nu erau aşa de simple. Pe lângă faptul că nu se despărţea cu bucurie de John, acesta primi vestea cu disperare.

— Va fi mai puţin de o săptămână, John, n-am putut refuza.

— Desigur, mă aştept chiar să te simţi foarte bine

departe de mine. Cât vom mai continua astfel, Gemma? Eşti serioasă sau te joci cu sentimentele mele?

— John, cum poţi vorbi astfel? strigă Gemma cu ochii plini de lacrimi.

Era o zi rece cu vânt, iar ei se aflau pe o stâncă la fel de întunecată ca şi cerul deasupra.

— Îmi pare rău, iubito, sunt cam arţăgos astăzi. Dar nu vezi, Gemma? Nu putem continua aşa.

— Mai ai puţină răbdare, John. Suntem împreună doar de câteva luni!

— Ai îndoieli în privinţa mea?

— Nu mai fi aşa de pătimaş, John. Nu am îndoieli, desigur, numai că mă tem să nu fim despărţiţi. Trebuie să găsesc o cale să discut cu bunica.

— Mereu spui asta, dar nu faci nimic în acest sens.

Situaţia scăpa de sub control. Amândoi începuseră să obosească, să fie mereu vigilenţi, să se întâlnească pe furiş.

— Nu ştiu ce să fac, exclamă Gemma disperată. Dacă-i mărturisesc bunicii, s-ar putea să mă trimită să-mi termin şcoala în Elveţia.

— Dumnezeule! De parcă am fi în Evul mediu! Dacă nu crezi c-o poţi convinge, nu ne rămâne decât să fugim.

— N-aş putea face asta, John, i-aş sfâşia sufletul.

— Are suflet? N-am observat c-ar avea! Ai auzit cum mi-a dat ordine azi-dimineaţă să curăţ magazia de unelte? De parcă aş fi fost sclav! De faţă cu tine şi domnul Vernon. Nici nu ştiu cum m-am abţinut să-i dau o replică dură!

— Ştiu. Astăzi nu s-a simţit prea bine, o durea piciorul. Are dureri mari.

— Gemma, va trebui să alegi între mine şi bunica ta, dacă ea nu va binevoi să fie o femeie raţională. Vreau s-o abordezi la întoarcerea de la Londra. Eu te voi susţine, nu-ţi fie teamă de ce-ar putea spune.

— N-am putea să fim împreună vara asta fără ştirea cuiva? Curând voi împlini nouăsprezece ani.

John îi cuprinse faţa în palmele sale mari.

— Iubito, sper că nu te joci cu mine. Nu trebuie să-ţi

fie teamă să aperi iubirea noastră. Eu voi fi alături de tine.

— Bine, voi face tot posibilul să discut cu ea, răspunse Gemma, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

O simţi tremurând şi-i netezi părul cu blândeţe.

— Te iubesc, Gemma. Voi munci zi şi noapte, ca să te pot întreţine. Nu te voi face niciodată să regreţi că m-ai ales, îţi jur. Îmi pare rău că nu sunt un pretendent eligibil în ochii bunicii tale.

— Eşti cel mai bun om din lume. Poate că ne facem probleme în zadar. Cine ştie? Poate bunica va înţelege!

— Să sperăm, zise John, strângând-o la piept.

Ştiind ce o aşteaptă la întoarcerea la Rosevean, Gemma a fost mult prea liniştită la Londra, dar în general, călătoria a fost un succes. Ann i-a făcut turul Londrei, au fost la un spectacol de balet şi la teatru. În ultima seară, Rex le-a dus la un concert la Festival Hall. Gemma părea obosită după spectacol şi vru să se ducă imediat la culcare. Ann şi Rex rămaseră în hol, să mai vorbească.

— Ţi-ai rezolvat problemele, Rex?

— Da, am aranjat să preiau acele birouri din octombrie.

— Şi unde vei locui?

— Probabil într-un hotel pentru început, până găsesc un apartament potrivit.

Din nou, Ann simţi o strângere de inimă, la gândul că se va despărţi de el. Discuta viitorul lui, din care ea nu făcea parte.

— Vom mai discuta problema asta, Ann. Va trebui să-mi dai sfaturi.

— Nu cred că eşti genul de persoană care are nevoie de sfaturi, dar voi fi fericită să te ajut.

— Gemma părea neobişnuit de tăcută, nu ţi s-a părut?

— Da, aşa era.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu nimic. Poate este doar obosită.

— Gemma nu oboseşte prea uşor, sau eu n-am mai văzut-o obosită până acum. Este un izvor de energie.

— Mie mi-a făcut o deosebită plăcere să fiu departe de Rosevean. Nu este un cămin pentru nimeni.

— Dar tu eşti o tânără care aduce calmul şi liniştea peste tot, Ann. Mă bucur că ţi-ai regăsit echilibrul, după accident.

— Da, mi-am revenit, cu ajutorul tău, Rex.

— Poate a fost şi o chestiune de timp, doar.

Ann se întrebă dacă el ştia oare cât de mult o ajutase nu numai cu bunătatea sa, ci mai mult prin faptul că intrase în viaţa ei, încât pierderea părinţilor era acum o amintire tristă. Când sosise aici, o simţea foarte acut, ca pe o rană profundă în suflet. Rex Varner o ajutase să treacă peste această rană şi nu-i mai lăsase loc pentru altceva. Îşi dori să nu trebuiască să se întoarcă în acea zi la Rosevean. Se simţea mai în siguranţă cu el departe de Rosevean.

Când se duse direct în camera ei, fu surprinsă s-o găsească acolo pe Gemma, stând pe pat. Părea pierdută. Încercă să zâmbească.

— Ai stat cam mult.

— Am mai stat de vorbă. Ce este, draga mea? Pari obosită.

— Mă simt obosită şi nu prea am chef de vorbă. Te superi?

— Nu, sigur că nu.

Ann se aşeză lângă foc, iar Gemma îi spuse:

— I-am promis lui John c-o să-i vorbesc bunicii despre dragostea noastră la întoarcere, dar sunt prea speriată s-o fac. Crezi că există cea mai mică şansă să fie de acord cu logodna noastră?

— Va fi cam greu, draga mea. Ai doar optsprezece ani.

— Ştiu. Iar John este fiul grădinarului. O, ce prostie! Ce contează asta! John este tânăr, puternic, deştept. Cine nu l-ar iubi? Poate bunica, doar… este atât de demodată…

Ann se ridică să aprindă radiatorul electric. Nu ştia ce sfat să-i dea Gemmei. îi spuse ce credea ea c-ar fi mai bine.

— Cred c-ar trebui să-i spui lui Rex, mai întâi. El o înţelege pe bunica ta, iar ea îl va asculta. Rex ţine foarte mult la tine.

— Ştiu. Dar când am vrut să deschid discuţia, n-a părut prea entuziasmat. Iar lui John nu-i place prea mult.

— De ce nu?

Gemma ezită o clipă, apoi spuse:

— Este o prostie ce spun, dar cred că este gelos pe Rex. Consideră că Rex ar fi alegerea perfectă pentru mine, deci coincide cu opinia bunicii. Eu nu pot decât să râd, pentru că mi se pare absurd. Rex este unchiul meu preferat, este un scump, dar atât de diferit de mine şi de John! Mă gândeam să-i cer sfatul lui Gubbie, dar el nu are trecere la bunica. Ai rămas doar tu, Ann. Ai putea face ceva pentru noi?

— Ce pot face eu, Gemma? Sunt doar o angajată! Dacă aş încerca ceva, mi-ar spune imediat că nu este treaba mea. Mi-ar plăcea să vă susţin cauza, pentru că John mi se pare un tânăr responsabil, dar nu ştiu dacă părerea mea contează.

— Mi-ar fi plăcut ca John să nu fie aşa de nerăbdător. Mi-a spus chiar că începe să considere că nu îl iubesc cu adevărat.

— Crezi că te-ar ajuta să discutăm cu toţii înainte de a lua o hotărâre? Singur, Rex nu ţi-ar fi de ajutor?

Gemma ezită din nou. Ann observă că avea cearcăne adânci, semn că se consuma foarte mult.

— Mă gândeam să discutăm noi două cu John, apoi, dacă el este de acord, să-l chemăm şi pe Rex.

— Aşa vom face. Iar acum, te rog să te înveseleşti. Noi patru vom găsi o cale de a o convinge pe bunica ta.

— Bunica parcă spunea că este bine să te măriţi tânără.

— Adevărat? Mă gândeam că dacă John va găsi o slujbă bună şi va dovedi că poate avea grijă de tine, poate şi bunica se va îndupleca. Dar nu trebuie să te aştepţi ca ea să fie numaidecât de acord, Gemma. Sunt sigură că va trebui să aştepţi.

— Lui John nu-i place aşteptarea, şi nici mie. Şi nici n-aş vrea să plece de aici, ar fi foarte greu pentru mine.

— Acum, culcă-te, draga mea, nu-ţi mai face probleme. Dacă vă iubiţi cu adevărat, nimic nu poate interveni între voi.

— Ce bună eşti tu, Ann! Acum mă simt ceva mai bine. Te rog să nu-i spui lui Rex până nu vorbesc cu John, da?

— Nu-i voi spune. Şi acum la culcare, draga mea. John o să creadă că ai petrecut cam mult la Londra când te va vedea cu cearcăne sub ochi.

După ce se culcară, Ann nu adormi multă vreme, neştiind cum va reacţiona doamna Pendine aflând de dragostea celor doi. După ce adormi, îi visă pe Rex şi Gemma. Era amândoi în pericol şi ea nu-i putea ajuta cu nimic. Fugi după ei, dar se împiedică şi căzu, iar Rex se întoarse s-o ajute să se ridice, dar când ridică privirea era John Hillary, iar Rex şi Gemma dispăruseră.

Capitolul 8

Doamna Pendine se afla la biroul ei, privindu-i pe cei doi bărbaţi. Hillary se muta de pe un picior pe altul, cu privirea în jos. Fiul lui îi înfrunta privirea încordat. îi lăsă să aştepte câteva secunde înainte de a începe.

— Voi spune pe scurt ce am să vă reproşez, Hillary. Aş vrea să te întreb dacă ştii că fiul tău a încercat să-mi seducă nepoata? Nu nega, zise bătrâna când John încercă să protesteze. Ai ştiut, Hillary?

— Nu, doamnă Pendine, şi nici nu pot să cred asta, răspunse omul. I-am văzut de câteva ori împreună, dar am crezut că este doar prietenie… este adevărat, John, ce aud?

— Nu mă interesează nimic din ce va spune fiul tău, Hillary. Crezi c-aş face astfel de acuzaţii dacă n-ar fi adevărate?

— Nu sunt adevărate! izbucni John. O iubesc pe nepoata dumneavoastră şi vreau să mă căsătoresc cu ea. Gemma mă iubeşte şi ea şi nimeni nu poate schimba asta.

— Dacă mi-ai spune că vrei s-o iei de nevastă pentru averea familiei Pendine, ar fi de înţeles. Gemma este o

copilă. N-a fost greu să-i suceşti minţile. Am alte planuri pentru ea.

— Şi care ar fi acelea?

— Nu le discut cu tine, şi te rog să nu fii agresiv. Ce idee ţi-a venit, să te însori cu nepoata mea! Când va avea destulă minte ca să vrea să se mărite, nu mă îndoiesc că o va face cu Rex Vernon, pe care-l cunoaşte de ani. Nu voi tolera ca un membru al personalului meu să sucească minţile unei copile. Te rog să părăseşti imediat această proprietate, John Hillary, şi să nu te aştepţi la recomandări din partea mea.

— Am vrut ca Gemma să vă spună că s-a îndrăgostit de mine, chiar de la început. N-am avut intenţia să ascund nimic, doamnă Pendine.

— Chiar aşa? Te-ai fi aşteptat să te primesc cu braţele deschise? Eşti concediat din acest moment şi aş vrea să mai afli un lucru: dacă nu-mi dai cuvântul de onoare că nu vei mai lua legătura cu Gemma, îi voi concedia şi pe părinţii tăi.

— După atâţia ani în care v-am slujit, doamnă Pendine! izbucni bătrânul Hillary.

— Îmi pare foarte rău, Hillary. Te-am crezut când ai spus că n-ai ştiut nimic din ce se punea la cale, dar dacă fiul tău nu se conformează, tu vei fi cel care va plăti preţul cel mai mare.

— Aşadar, vă folosiţi de părinţii mei să mă şantajaţi s-o părăsesc pe Gemma? interveni John.

— John! exclamă bătrânul Hillary, care nu mai ştia ce să spună.

— Ai de ales, John, şi nici nu mai discut cu tine. Voi cere protecţie legală pentru nepoata mea, care are doar optsprezece ani. îi va fi interzis să se mărite.

— O să vă urască pentru asta.

— Mai târziu, când va avea destulă minte, o să-mi mulţumească. Nu vreau ca nepoata mea să fie nefericită, dar sunt sigură că imediat ce vei pleca, te va da uitării şi-şi va relua viaţa.

— Desigur, va trebui să renunţi la miss Gemma, John,

nu este pentru tine. Sunt multe alte fete…

— Exact, zise doamna Pendine. Nu vreau să mai discutăm în contradictoriu… Gândeşte-te bine la decizia pe care o iei. Nu le amărî soarta părinţilor. Nu uita că-i vei lăsa fără pensie la bătrâneţe! De acum înainte Gemma va fi straşnic păzită până când Rex Vernon va fi în măsură să se ocupe de ea. Alegerea îţi aparţine. Pe la ora douăsprezece dă-mi de ştire, să ştiu ce ai decis să faci. Oricum, vei părăsi Rosevean pentru totdeauna în cursul acestei zile.

Doamna Pendine se rezemă de spătarul scaunului, după ce John ieşi trântind uşa. Ce tânăr impertinent! îşi imagină că reuşise bătălia cu el, dar se simţea epuizată.

Madge, care stătuse prin preajmă ca să nu scape nimic, nu-şi revenea din uimire. Nu putea să creadă că micuţa Gemma mersese atât de departe. Se întrebă cum de aflase scorpia bătrână. Micuţa ei, Gemma! Dacă n-ar fi fost ea, Madge ar fi moştenit averea Pendine. Ea şi unchiul Gubby, dar acesta nu era în graţiile surorii sale. Oricum, cu sau fără

Gemma, şi ei îi revenea ceva din moştenire, după cum spusese mătuşa foarte clar. Dar dacă Gemma se încăpăţâna să facă o căsătorie fără rost, ei i-ar fi revenit o parte mai mare. Scoase o ţigară şi începu să tragă cu nesaţ din ea.

În timpul acesta, John Hillary îşi privea părinţii cu o mină nefericită.

— Băiete, ştii că eu şi mama ta am pus fericirea ta pe primul plan întotdeauna, dar fata asta nu ţi-o poate aduce. Nu se va căsători cu unul din clasa noastră socială. Este obişnuită cu o viaţă bună. Şi apoi, nu este decât un copil, după cum a spus doamna Pendine.

— Dar mă iubeşte, îl opri John.

— Tinerii se îndrăgostesc foarte uşor, dar le trece la fel de repede. Eu am cincizeci şi opt de ani; mama ta cincizeci şi cinci. Suntem prea bătrâni ca să începem o nouă viaţă, John. Aici este căminul nostru, munca noastră. Viitorul nostru. Nu putem pierde totul de dragul aventurii tale cu o fată căreia nu-i va fi permis să se mărite cu tine.

— Imediat ce va împlini vârsta, nu vor avea cum s-o oprească.

— Asta înseamnă să mai aştepţi doi ani. Multe se pot întâmpla până atunci. Între timp, viaţa ta va deveni o ruină.

— Ai putea găsi o slujbă în altă parte, tată.

— Şi o casă? întrebă mama. John, dragul nostru, ştii ce mult însemni pentru noi şi n-am sta pentru nimic în lume în calea fericirii tale, dar o cunoşti doar de câteva luni pe miss Gemma. Eşti tânăr, ai toată viaţa în faţă. Relaţia asta nu are cum să-ţi aducă fericirea. Miss Gemma nu-şi va înfrunta niciodată bunica. Chiar vrei să te sacrifici pentru un vis care nu se va împlini niciodată?

John îi privi cu tristeţe. Era adevărat ce spuneau. Erau prea bătrâni să mai ia viaţa de la început, în altă parte acum. Din nefericire, totul depindea de bani, totul se rezolva cu bani în viaţa asta. Le era teamă să părăsească acest loc, care însemna stabilitate pentru ei. Iar Gemma? Era destul de puternică să lupte cu familia ei? îşi aminti cum tremura la pieptul lui, ca o pasăre speriată. Se întoarse spre fereastră, recunoscându-şi înfrângerea şi chipul Gemmei îi trecu repede prin faţa ochilor ca o sabie. Poate că ea va reuşi să-l uite repede. Poate că Vernon o va ajuta. Dar el n-o va uita niciodată. Se întoarse spre părinţii săi.

— Ei bine, eu voi pleca. Ne întâlnim acasă la ora douăsprezece.

Mama începu să plângă. Hillary îşi prinse soţia după umeri.

— Nu-ţi mai face probleme, draga mea. Până la sfârşitul anului, fiul nostru va găsi o altă fată. Să sperăm că va fi una decentă, care să-i ofere o viaţă liniştită. Miss Gemma nu făcea parte din lumea noastră.

Când John îi comunică doamnei Pendine intenţia sa de a părăsi Rosevean, aceasta spuse satisfăcută:

— Bine că ai puţină responsabilitate, că te-ai gândit la părinţii tăi. Aş vrea să-mi mai promiteţi un lucru, continuă ea adresându-se întregii familii Hillary: nu vreau

să se afle nimic din ce s-a discutat azi aici. La rându-mi, nu-i voi spune nimic

Gemmei, care nu va afla că am ştiut. îi vom spune că John a găsit o slujbă bună în altă parte şi că a trebuit să plece foarte repede.

— Va trebui să-i las măcar un bilet, doamnă Pendine, îndrăzni John.

— Pentru ce? Vreau să te uite cât mai repede, nu să te plângă.

— Cum puteţi fi atât de brutală? Ce va gândi Gemma?

— Că a fost un simplu flirt, ceea ce a şi fost. În câteva săptămâni, te va da uitării. Nu trebuie să mai existe niciun fel de comunicare între voi.

— Nu mai trebuie să continuaţi cu jumătăţi de măsură, John, interveni şi domnul Hillary.

— Doamnă Pendine, v-aţi folosit de poziţia dumneavoastră ca să ne călcaţi în picioare sentimentele; sper că veţi primi ceea ce meritaţi, răspunse John.

— Las în seama ta, Hillary, să nu se afle unde a plecat fiul tău. Nu vreau să mai aud de el aici, la Rosevean. Nici în altă parte. Acum, poţi pleca.

Cei doi Hillary plecară, iar bătrânul îşi privi fiul, al cărui chip devenise foarte încordat.

— N-o lua prea dur, fiule. Poate-ţi va fi mai bine în altă parte. Aici, oricum, nu ţi-ar fi fost.

— Cum să-mi fie bine, tată, fără ea?

— Ce vei face, fiule?

— Plec în Canada, tată. Încep să muncesc cu unchiul Bill. M-am săturat de ţara asta de snobi.

— Ce veţi face? Ferme legumicole? Sunt convins că te vei descurca mai bine acolo, fiule. Dar să nu ne uiţi!

— Cum să vă uit, tată? Acum există avioane, nu mai este o problemă să străbaţi distanţele lungi!

— Şi până pleci, unde vei sta?

— Mă duc la Londra, să fac toate aranjamentele pentru plecare. Nu vă faceţi probleme pentru mine.

Nu, se gândi Frank Hillary. Tânărul avea ideile sale

proprii, ştia ce voia. Relaţia cu Gemma Pendine fusese una nefericită, dar probabil nu făcuse decât să grăbească ceea ce era inevitabil, pentru că John îşi pusese de mult în minte să plece în Canada. Oftă. Asta este viaţa. Faci copii, te sacrifici pentru ei se aibă ceea ce tu n-ai avut, apoi îi pierzi tocmai când începi să ai nevoie de ei.

Capitolul 9

Tocmai începu ploaia, când Rex intră pe porţile Roseveanului.

— O să sfidăm toate regulile Madrinei şi o să mergem direct acasă. Nu văd de ce ar trebui să ne udăm, sau să-i cerem lui Hillary să ne aducă bagajele, când ni le putem duce singuri, spuse Rex.

— Unde ar mai putea fi impuse astfel de condiţii, dacă nu la Rosevean? zise Ann, uşor disperată că se întorseseră în acest loc.

— Excentricităţile pot fi admise până la un punct, preciză Rex.

Magde le deschise uşa, zâmbindu-le.

— Nu-mi vine să cred! Ai intrat cu maşina până aici, pe aceste sacre trepte! Fii atent, Rex, bătrâna nu este prea bine dispusă.

Fiecare îşi luă bagajul, dar, din nefericire, doamna Pendine îi surprinse în hol. Se sprijinea de scară şi era foarte palidă.

Pielea ei părea aproape transparentă, observă Ann, dar vocea îi era la fel de autoritară, ca întotdeauna.

— Bine aţi venit! Gemma, draga mea, ţi-a plăcut călătoria?

— N-a fost prea rea.

— Eşti foarte elegantă, Madrina! remarcă Rex. Să nu-mi spui că te duci la vreo petrecere.

— În seara asta, vicarul şi familia sa vin la masă, la ora opt, ca să aveţi timp să faceţi duş, să vă schimbaţi. Haideţi, nu mai pierdeţi vremea, îi zori ea.

— Nu ne hăitui de cum am venit, bunico, o rugă Rex. A fost un drum lung şi ne aşteaptă şi invitaţi la cină! exclamă Rex.

— Ştiu, dragul meu, răspunse bătrâna. Dacă sunteţi obosiţi, o să vă scuz în faţa vicarului. Gemma, tu nu ai de ce să fii obosită, aşa că te rog să te schimbi cu o rochie drăguţă. Miss Forrester? Sper că vei lua cina în camera dumitale! Este o cină cu prietenii noştri.

Ann roşi la o astfel de concediere şi spuse încet:

— Sigur că mă voi bucura de o seară liniştită, doamnă Pendine.

— Rex, pe tine te aşteaptă ceaiul în salon.

— Nu-mi place cum arăţi, Madrina, răspunse el. Ai nevoie de odihnă.

— Mă simt foarte bine. Mă bucur că tu şi Gemma v-aţi întors. Deşi a fost o obrăznicie din partea ta să aduci maşina până aici, în faţa intrării.

— Ştiu, Madrina, dar ploua prea tare. Dar într-o bună zi, tot te voi convinge să te urci în maşină, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aş face.

— Niciodată! Maşinile astea nu fac decât să ne polueze aerul. Dar te iert de data asta.

— Ar trebui să pui o copertină pe toată aleea, dacă nu vrei să venim cu maşinile până aici.

— Oamenii au trăit foarte bine şi înainte de a apărea maşinile voastre. Existau pelerine de ploaie şi umbrele, şi ne foloseam din plin picioarele care pentru mers ne-au fost date.

Rex o prinse după umeri.

— Aşa a fost, dar nu poţi opri timpul în loc; lumea evoluează, draga mea.

Când Rex intră în salon însoţit de doamna Pendine şi de Ann, aceasta o văzu pe Gemma cum ia o pelerină de ploaie din cuier. Gemma îi zâmbi Annei, care îşi închipuia unde se duce. Ann surprinse o privire ciudată pe care Madge i-o aruncă Gemmei. Nu părea să prevestească nimic bun.

Doamna Hillary îi deschise Gemmei.

— Bună seara, doamnă. John? I-am adus cartea pe care m-a rugat să i-o cumpăr de la Londra.

— John a părăsit Roseveanul, miss Gemma, zise

doamna Hillary cu jumătate de gură. Femeia considera că Gemma era cauza tuturor relelor care se petrecuseră în ultimul timp. Considera că fata seamănă foarte mult cu mama ei, italianca. Nu putea să creadă că John ar fi încercat s-o seducă.

— A plecat? repetă Gemma. Nu pot să cred!

— A avut ocazia unei slujbe bune şi n-a ratat-o. A plecat vineri după-amiază.

— Dar eu am plecat cu o zi înainte şi nu mi-a spus nimic de nicio slujbă!

— A primit o telegramă de la unchiul din Canada.

— Şi acum, unde este?

— Nu ştiu să vă spun, miss Gemma. Ne-a promis că ne va da de veste din Canada.

— Nu pot să cred. N-a lăsat nicio adresă?

— Nu, pentru că voia să plece cu primul vas. Miss Gemma, adăugă doamna Hillary cu cruzimea unei mame geloase. Cred că abia aştepta să scape de aici. Avea multe complicaţii. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi, am multă treabă.

— Pentru mine n-a lăsat niciun mesaj? încercă Gemma, disperată.

— De ce s-o fi făcut? Dragul meu, tocmai îi explicam lui miss Gemma că John nu ne-a lăsat nicio adresă, îi spuse doamna Hillary soţului ei care apăruse.

— Nu ne-a lăsat nicio adresă, abia aştepta să plece. Aştepta doar vestea de la unchiul Bill. Aţi avut o călătorie plăcută la Londra, miss Gemma?

— Da… nu mi-a lăsat… au fost probleme înainte de plecare…?

— Probleme? De ce ar fi fost probleme? A fost o plecare precipitată, desigur. Nu putea lăsa să-i scape ocazia asta bună de a se realiza în Canada.

— Da, ştiu, numai că nu înţeleg de ce a plecat în aşa mare grabă.

— John este un tânăr impetuos. Dar nu mai staţi în ploaie, miss Gemma, nu este bine să vă udaţi.

Gemma îi privi pierdută şi când bătrânii închiseră

uşa, se întoarse pornind disperată spre pajiştea din faţa casei. Nu înţelegea de ce o privise doamna Hillary cu atâta ostilitate. Oare John se gândise că ea nu va avea niciodată curajul de a-şi înfrunta bunica şi plecase fără o vorbă? Dar nu, John nu putea să plece fără să-i lase un mesaj. Uluită, se întoarse udă leoarcă la Rosevean şi reuşi să se strecoare nevăzută în camera ei. Continua să se uite la pachetul cu cartea pe care îl ţinea în mână. Era o carte despre cultivarea pomilor fructiferi pe care el o rugase să i-o aducă de la Londra. Cartea se udase, dar se mai putea citi pe prima pagină dedicaţia:

„Iubitului meu, John, cu dragoste de la mine”.

Gemma

O aruncă pe fereastră şi se aşeză direct pe podea, îngropându-şi faţa în palme. Nici nu auzi gongul care chema lumea la cină, iar când doamna Vincent îi bătu la uşă, îi spuse că nu are chef să mănânce nimic.

— Cred că este prea obosită, comentă doamna Pendine când primi mesajul. Rex, ai obosit-o prea tare la Londra?

— Nici vorbă. Gemma mi s-a părut prea tăcută şi lipsită de chef în această călătorie.

— Poate că trebuie să schimbe atmosfera.

— Poate ar vrea să vină cu noi la North Wales, zise doctorul Lloyd. Ar fi o companie foarte plăcută pentru Grace.

— Da, ar fi grozav, întări şi Grace, care era o tânără foarte drăguţă, doar cu un an mai mare decât Gemma, care deşi cunoştea de mult familia Pendine, tot nu putuse să treacă peste teama pe care i-o inspira doamna Pendine.

— O să vorbesc cu Gemma, vă mulţumesc în numele ei pentru invitaţie, răspunse doamna Pendine. Sunt sigură că va fi încântată. Cât veţi sta acolo?

— Două săptămâni.

— Minunat!

— Snowdonia este un ţinut grozav, unde poţi găsi toate formele de relief.

Când Ann bătu la uşa Gemmei a doua zi dimineaţă,

înainte de micul dejun, se confruntă cu un chip posomorât.

— Draga mea, ce este cu tine?

— John a plecat.

— Ce vrei să spui? Stai aici pe sofa şi povesteşte-mi.

Gemma îi spuse dintr-o răsuflare tot ce ştia.

— Este imposibil, zise Ann.

— M-am gândit toată noaptea. Am găsit doar două explicaţii care ar avea sens. Ori John s-a gândit la situaţia noastră şi a considerat-o fără speranţă, crezând că nu voi avea curajul să-i spun bunicii şi a plecat. Ştiu că stătea aici numai pentru mine. îi displăcea teribil acest loc. Sau unchiul lui chiar i-a telegrafiat, după cum a spus doamna Hillary, şi voi aştepta veşti de la el. Dar oricum, trebuia să-mi lase un mesaj. Însă nu există nimeni de încredere, încheie Gemma, patetic.

Ann nu putea crede că John se jucase cu inima bietei Gemma.

— Dar la posibilitatea să vă fi văzut cineva şi să-i spună bunicii tale te-ai gândit?

— Doamna Hillary mi-a spus că n-au fost niciun fel de probleme, doar că John a vrut să profite de situaţia asta şi i-a cerut bunicii permisiunea să plece. O s-o întreb şi pe ea.

— Îi vei spune ce simţi pentru el?

— Nu, nu are rost până ce nu primesc vreo veste de la el. Sunt sigură că n-ar fi plecat fără o vorbă. John mă iubeşte.

— Ştiu, draga mea, tot aşa cum mai ştiu şi că vei primi veşti de la el destul de repede.

— Da, şi eu cred. Îmi pare rău că am gândit urât despre el. Ştiu ce vrea să facă, numai că…

— Spune, draga mea.

— Doamna Hillary mi s-a părut foarte ostilă aseară, de parcă m-ar fi învinovăţit pe mine de plecarea fiului ei. Parcă insinua c-ar fi plecat să scape de mine.

Deodată, Gemma sări în sus.

— Vine poştaşul! exclamă ea. Poate are ceva pentru mine. Te rog, nu spune nimic nimănui, Ann.

— Nu, draga mea. Aleargă puţin, să prinzi un pic de

culoare în obraji, nu arăţi prea bine.

Gemma plecase. Când se întoarse, după chipul ei posomorât, Ann înţelese că nu primise nimic.

— Va veni scrisoarea pe care o aştepţi, Gemma, sunt sigură că va veni, o îmbărbătă ea.

Când doamna Pendine intră în biroul Annei cu nişte scrisori în mână, la câtva timp după aceea, Gemma o aştepta.

— Ai puţin timp pentru mine, bunico, înainte de a începe să lucrezi cu Ann?

Ann le privi pe cele două; bătrâna doamnă Pendine, înaltă, frumoasă, îmbrăcată impecabil cu o rochie de culoarea lavandei şi cu dantelă albă la gât, cu trăsături clasice, care nu fuseseră urâţite de trecerea anilor, şi nepoata ei, palidă şi încordată. Ann admiră curajul fetei, care încerca să se elibereze de sub autoritatea bunicii sale.

— Numai dacă este ceva important, draga mea. Ştii că nu-mi place să mă întrerup din lucru.

— Va dura doar cinci minute.

— Foarte bine, să mergem în salon.

Gemma nu fu singura care simţi ostilitatea bătrânei, se gândi Ann, închizând uşa în urma lor. Ar fi vrut să audă discuţia dintre cele două. Gemma îi va spune bunicii despre dragostea ei.

— Ce este, Gemma? o întrebă doamna Pendine, imediat ce rămaseră singure. Nu-mi place cum arăţi.

— Nu mă simt bine.

— Cred că drumul cu maşina te-a obosit peste măsură. Era mai bine dacă vă duceaţi cu trenul.

— Bunico, doamna Hillary mi-a spus că John a plecat de aici.

— Da, draga mea.

— De ce?

— Aşa a vrut el. Nu-i plăcea ce făcea aici şi nici eu nu eram mulţumită de munca lui. Pierdea prea mult timp. L-aş fi păstrat de dragul tatălui său, dar a avut şansa unei munci mai bune. Nu l-am oprit.

— Dar a fost ceva subit, nu?

— Aşa sunt tinerii de astăzi, spuse bătrâna. Nu au astâmpăr. Caută numai slujbe uşoare. Acum, ce voiai să-mi spui draga mea?

Gemma o privi neajutorată.

— Asta a fost totul. Am vrut să-l văd pe John, să-i dau cartea despre cultivarea pomilor, pe care m-a rugat să i-o aduc de la Londra.

— Ai fost foarte amabilă, draga mea, dar nu şi înţeleaptă. Cine ştie ce ar fi crezut John! Ai prea multă încredere în oameni, Gemma. Nu trebuie să-i încurajezi prea mult. Apropo, doctorul Lloyd te-a invitat să petreci două săptămâni cu familia lui, la North Wales. I-am spus că vei accepta cu bucurie invitaţia. Schimbarea aerului ţi-ar face foarte bine, după Londra care se pare că nu ţi-a priit deloc.

— Nu am nimic organic, bunico, dar nu vreau să plec cu familia Llyod.

— Am crezut c-o să-ţi facă plăcere, zona aceea este superbă. Acum, te rog să mă laşi să lucrez cu miss Forrester, s-a strâns multă corespondenţă cât a fost plecată. L-ai cam neglijat pe Rex, nu crezi?

— Adevărat?

— Cred că este puţin afectat că nu te-ai bucurat de vizita la Londra. Ai grijă de el, ştiu că ţii mult la el.

— Da, zise Gemma, pornind spre fereastră.

Bătrâna plecă, fiind convinsă că peste câteva zile nepoata ei se va uita cu alţi ochi la Rex Vernon. Va trebui să discute cu el imediat. Bine c-a reuşit să depăşească acel episod foarte urât! Între timp, va trebui s-o supravegheze atent pe Ann Forrester. Dacă venea vreo scrisoare de la John pentru Gemma, numai prin intermediul ei putea veni. Şi apoi, această miss Forrester devenea cam apropiată de Rex. Va trebui să curme această situaţie. Va mai trebui să-i manipuleze un pic pe cei doi şi situaţia va intra pe făgaşul dorit de ea.

Capitolul 10

Doamna Pendine folosi ocazia de a discuta cu Rex Vernon chiar în seara aceea înainte de cină, când se aflau

pe terasă. Se schimbase vremea, era din nou frumos şi cald.

— Sunt îngrijorată din cauza Gemmei, se confesă doamna Pendine. Mi se pare supărată, epuizată. Ai putea petrece mai mult timp cu ea? Tu ai darul de a o înveseli; cred c-a fost dezamăgită c-ai avut prea mult de lucru în ultimul timp.

— Şi mie îmi face plăcere prezenţa ei, dar m-a cam evitat în vara asta.

— Este o fată foarte sensibilă. Poate a simţit că nu este dorită. Abia aştepta să audă că-ţi vei petrece vara aici, dar miss Forrester te-a cam monopolizat, dragul meu.

— Se rezolvă, Madrina. N-aş răni sentimentele Gemmei pentru nimic în lume.

— Ştiu că n-ai face-o. Şi ea ţine mult la tine, Rex.

Zilele următoare, Rex îşi respectă cuvântul şi petrecu mai mult timp cu Gemma. Ann avu impresia că fata şi-a mai pierdut din tristeţea ultimelor zile, cu toate că urmărea zilnic poştaşul. Ann era prea ocupată cu munca ei ca să mai aibă timp să petreacă împreună cu Gemma. Când Rex îi spuse că urma să petreacă puţin din timpul liber cu el şi Gemma, doamna Pendine o chemă şi-i spuse:

— Miss Forrester, aş vrea să-ţi vorbesc. Te-aş ruga să-i laşi pe Gemma şi pe Rex să meargă singuri la plimbare.

— Sigur că da, doamnă Pendine. Aş vrea să le spun, doar.

— Nu este nevoie, le spun eu.

Ann simţi o strângere de inimă văzându-i figura crispată şi rece. Ştia că i se coace ceva şi-şi dori să fi fost mai puţin vulnerabilă. Rex avea dreptate. Avea nevoie de cineva s-o protejeze împotriva durităţii vieţii de aici, la Rosevean.

Doamna Pendine continuă:

— Miss Forrester, te rog să mă asculţi în continuare. Munca dumitale aici a fost din multe puncte de vedere satisfăcătoare, dar mă tem că ai înţeles greşit poziţia dumitale în această casă. Eşti angajată, nu membru al

familiei.

— N-am uitat asta niciun moment, doamnă Pendine.

— Nu? Şi cum explici atunci atitudinea faţă de Rex Vernon? Aşa se poartă dactilografele cu stăpânii? Sunt eu depăşită?

— N-am uitat asta niciun moment, doamnă Pendine.

— Nu? Atunci, felul familiar în care te porţi cu domnul Vernon este greu de explicat.

— Dar sunt în afara programului, doamnă. Trebuie să stau de vorbă cu cineva, când nu lucrez.

— Există un club social în sat, unde te poţi duce. Ai propria ta cameră aici, unde-ţi poţi invita prieteni. Iar dacă vrei să pleci la Londra, să te distrezi, nu trebuie decât să-mi spui.

— O parte din munca mea era să-i ţin companie Gemmei.

— Parte de care nu te-ai achitat, aş putea spune. Ziua nu ştiai niciodată unde se află, iar în timpul tău liber îl monopolizai pe Rex, pentru ca s-o superi pe Gemma. A ajuns o situaţie jenantă pentru mine dar şi pentru el.

— El v-a spus asta?

— El realizează c-a neglijat-o pe Gemma. Mi-a promis să petreacă mai mult timp cu ea. Te rog să-ţi aminteşti că eşti dactilografa domnului Vernon, nimic mai mult. Dacă nu te conformezi, te voi invita să pleci.

Ann roşise până în vârful urechilor.

Doamna Pendine schimbă tonul.

— Te rog să nu consideri că dau vina doar pe tine. Şi Rex trebuie învinuit, nu mă îndoiesc. Te-a încurajat prea mult. Vezi, eu sunt o femeie cu concepţii învechite, miss Forrester. Ceea ce pare normal la Londra, este revoltător aici. Rex, ca orice tânăr, este desigur dispus să flirteze cu o dactilografă. Probabil, el te-a încurajat să te porţi în maniera pe care eu o condamn. O să vorbesc cu el. Vreau ca Rex şi Gemma să se căsătorească. Dar de fapt, nu este problema dumitale. Gemma este prea tânără ca să ştie ce este bine pentru ea. Acum, draga mea, sper să nu fi fost prea dură cu tine. Dar când angajez pe cineva, trebuie să

facă ce vreau eu. Te rog aşadar, să te porţi mai reţinut cu domnul Vernon, iar pentru distracţie te poţi duce în afara Roseveanului. Madge te poate prezenta comunităţii de aici; mai sunt activităţi şi la biserică. O să-l rog pe vicar să ia legătura cu tine.

— Nu este necesar, vă mulţumesc, doamnă Pendine. Lectura şi muzica îmi sunt de-ajuns.

— Foarte bine. Iar acum, după această discuţie, sper că ne vom înţelege mai bine. Asta este tot.

Întoarsă în cameră, Ann încercă să se liniştească. Lucrurile nu puteau continua aşa. îi era tot mai greu să stea în casa asta în continuare. Se gândi să-i înapoieze cartea lui Gubbie şi să mai discute cu el, pentru că-i plăcea felul lui excentric de a fi. îl găsi citind un jurnal de horticultură, iar el păru fericit c-o vede.

Încăperea era, ca de obicei, plină de cărţi şi ziare. Ann începu să strângă lucrurile risipite pe podea, pentru ca să aibă pe unde să calce.

— De ce vor femeile să facă ordine peste tot? întrebă Gubbie. O dată pe zi, de preferinţă la sfârşitul zilei, este de-ajuns. Eşti la fel ca madame Hillary, care vine aici să cureţe miercurea. Mă scoate din sărite de fiecare dată.

— Murdăria trebuie curăţată din când în când, Gubbie.

— Prea mult timp pierdut cu lucruri neesenţiale. Cum ţi s-a părut cartea?

— Interesantă. Acum aş putea să plec în China, să văd acele flori minunate.

— Cele mai frumoase plante decorative sunt acolo.

Gubbie începu să scotocească după ceva.

— Ce cauţi? îl întrebă Ann.

— Nu mai găsesc nimic după ce vine femeia aia pe aici, se văicări el. Dar ţie cum îţi merge în casa surorii mele?

— Mi-a ţinut chiar acum o predică şi simt şi acum că parcă aş sta pe spini. Am venit aici să-mi recapăt simţul umorului. Rosevean nu este o casă fericită.

— Nici n-ar putea fi, cu o stăpână ca sora mea. Biata

de ea. Nici ea nu este fericită, n-a fost niciodată. Dar este prea bătrână să se mai poată schimba acum. Dacă n-aş avea şi eu o vârstă, aş pleca de aici. Oricum, eu mai am de studiat flora şi fauna, nu ştiu cât va mai dura. Eu sunt liber aici, la Rosevean. Dar tânărul Hillary de ce a plecat fără să-şi ia rămas-bun de la mine?

— Nu ţi-a spus Gemma?

— Am văzut-o doar câteva minute. Unde s-a dus?

— Se pare că-n Canada.

— Era prea calificat pentru ceea ce făcea aici. Îmi pare rău că n-am avut timp să discut cu el.

— Era un caracter puternic?

— Da, aşa mi s-a părut. Ai îndoieli?

— Nu chiar, dar am vrut o confirmare. Mi s-a părut ciudat c-a plecat fără să-i lase o vorbă Gemmei, sau mie. Am fost prieteni.

— Probabil a avut vreo discuţie cu sora mea şi a plecat în grabă. Este de înţeles. Uite, zise Gubbie, cartea asta te va interesa. Expediţie în Himalaya. Am fost membru al acestei expediţii, am făcut fotografiile.

Ann luă cartea şi-i mulţumi. Se gândi să plece, pentru că, deşi Gubbie era un om bun, nu putea avea prea mare încredere în el, nefiind interesat de fiinţele umane, ci de natură. Nu voia să-l implice în problemele familiei Pendine. Când ajunse la uşă, se întâlni cu Gemma şi Rex, care se plimbau braţ la braţ. Văzând-o, Gemma îşi aminti că trebuia să-i transmită ceva doamnei Hillary şi plecă, lăsând-o singură cu Rex.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Rex, îi spuse. Undeva, unde să nu ne deranjeze nimeni.

— Foarte bine. Să mergem în birou, atunci.

Când ajunseră în biroul lui, unde nu puteau fi auziţi, Rex îşi aprinse o ţigară, apoi o invită:

— Spune-mi care este problema, Ann.

— Mi s-a reproşat că sunt prea apropiată de tine, Rex.

— Dumnezeule! Şi chiar eşti?

— Vorbesc serios, Rex. Am avut o discuţie cam

neplăcută în seara asta cu doamna Pendine. M-a acuzat că am intervenit între tine şi Gemma.

— Poate că aşa a şi fost, draga mea.

— Mi s-a sugerat să găsesc prieteni în comunitatea satului şi mi s-a amintit că aici sunt doar o angajată; altfel, trebuia să demisionez pe loc.

— Şi de ce n-ai făcut-o? o întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Ann, deja furioasă.

— Ba ştii foarte bine. Răspunde-mi la întrebare; de ce n-ai demisionat?

Ann îl privi cum stătea cu ţigara în gură, sigur de el, ştiind prea bine ce aşteaptă, dar prelungindu-i voit aşteptarea. Se amuza pe seama ei? Era între ei o prietenie care va fi dată uitării imediat ce el va pleca de la Rosevean? Sau mai mult? Nu era prea sigură.

— Aş vrea să ştiu ce crezi despre acuzaţia adusă de doamna Pendine că am intervenit între tine şi Gemma?

— Madrina îşi face probleme din cauza Gemmei şi m-a rugat s-o mai înveselesc puţin. Se pare că Gemma este cam supărată pentru că aş fi neglijat-o. Din cauza farmecului tău, draga mea, desigur.

— Doamna Pendine mi-a spus că există o înţelegere între voi doi.

— Înţelegere? Desigur; o cunosc pe Gemma de când s-a născut. Sunt un fel de protector al ei, iar Madrina m-a numit ţuţurele ei până la douăzeci şi cinci de ani.

— Asta până vă veţi căsători.

— A spus Madrina asta?

— Nu cu aceste cuvinte, dar a lăsat să se înţeleagă.

— Cred că n-ai înţeles-o bine, draga mea.

— Nu cred. Şi Madge mi-a spus că dorinţa doamnei Pendine este să te vadă căsătorit cu Gemma.

— Cum vă place vouă femeilor să denaturaţi vorbele şi să le înfloriţi! Dragă Ann, ţin foarte mult la Gemma şi voi avea grijă de ea până va fi pe propriile-i picioare. Gemma are foarte mulţi bani şi va trebui păzită de vânătorii de zestre. Eşti cumva geloasă pe ea?

— Cum poţi spune asta? Ţin la Gemma la fel de mult

ca tine! Dar în situaţia asta, ce-ar trebui să fac? Îmi cere să te tratez ca pe un străin!

— Ignor-o pe Madrina. O să discut eu cu ea pe tema asta. De altfel, te-am prevenit de la început că este prea autoritară pentru a mai putea fi o femeie plăcută. Oricum, nu te va concedia. Voi avea eu grijă.

— Dar este umilitor…

— Este o femeie bătrână.

— Rex, te urăsc când nu eşti serios…

Rex întinse mâinile spre ea.

— Vino încoace, draga mea. Vino, repetă el, cu blândeţe de data asta.

— Rex, nu voi lăsa să te foloseşti de atracţia ta masculină pentru a evita problema ridicată de mine.

Rex o prinse în braţe.

— În locul acesta îţi pierzi şi umorul, draga mea, şi nu este de mirare. Nu este nicio problemă reală, ci doar mici discuţii între femei. Acum, spune-mi de ce n-ai demisionat.

— Am aflat un lucru nou în seara asta, Rex. Eşti satisfăcut de atracţia pe care consideri că o manifeşti asupra femeilor. Ce vanitate!

— Ei da, este slăbiciunea oricărui bărbat.

— Îmi pari foarte nesuferit în seara asta, domnule Vernon. Cred că aşa îţi voi spune de acum.

— Observ că trebuie să fac uz de magnetismul meu animalic, zise Rex prinzând-o în braţe. Ann încercă să rămână impasibilă, dar în final cedă. Poate că acesta a fost cel mai frumos mod de a răspunde întrebărilor mele. Noapte bună draga mea şi nu-ţi mai face probleme.

După ce plecă, Ann se gândi că nu primise răspuns la niciuna din întrebările pe care i le adresase lui Rex. Fusese o discuţie nesatisfăcătoare, deşi se sărutaseră la despărţire. Rex putea fi un tip foarte alunecător, uneori.

Era o noapte caldă şi mai făcu paşi prin grădină înainte de culcare. Când ajunse la pârâu, auzi pe cineva care plângea cu suspine. Era Gemma.

— Draga mea, nu trebuie să-ţi frângi inima din cauza

lui.

— Nu mă mai pot abţine. Urmăresc poştaşul în fiecare dimineaţă în speranţa că voi primi o scrisoare, dar până acum, nimic. Când m-am dus la doamna Hillary s-o întreb dacă a primit veşti de la el, s-a purtat îngrozitor. Mi-a spus c-ar trebui să am mai multă mândrie, să nu mai alerg după cineva care nu mă vrea. Ann, este adevărat? A plecat ca să scape de mine?

— Draga mea, sunt sigură că te iubeşte. Dar poate a crezut că este o iubire fără speranţă şi a plecat, simţind că este inevitabilă o dezamăgire, pe care a încercat s-o evite. Este singura explicaţie pe care pot s-o găsesc.

— Dar a plecat fără un cuvânt. Nici măcar nu şi-a luat rămas-bun. Ştiu că-i era teamă de bunica şi că eu ar fi trebuit să am mai mult curaj să apăr dragostea noastră. Dar suntem logodiţi, uite inelul aici.

— Vom afla de el, cumva, draga mea. Nu mai plânge. Mă duc mâine la doamna Hillary să văd dacă i-a lăsat vreo adresă.

Porniră spre casă, iar Gemma urcă direct în camera ei, pentru a evita să fie văzută cu ochii înroşiţi de plâns de către Madge.

* * *

Toată lumea se culcase şi casa era cufundată în linişte când Madge bătu încet la uşa Gemmei. Fata era încă în rochie, întinsă pe pat, plângând.

— Fetiţo, nu vreau să te mai văd aşa!

Gemma se ridică încet, îndepărtându-şi părul de pe faţă. Madge se aşeză lângă şemineu, apoi după ce privi de câteva ori în jur, spuse:

— Ştiu totul despre relaţia ta cu John Hillary. Nu mai suport să te văd aşa.

— Nu înţeleg, zise Gemma.

— O să-ţi explic, dar cu o condiţie. Dacă află mătuşa Alice vreodată că ţi-am spus, mă aruncă pe stradă, fără un ban. Îmi dai cuvântul de onoare că nu vei spune nimănui nimic despre discuţia asta?

— Promit. Ştii ceva despre John? Unde este?

— Stai mai uşor. Când ţi-am spus că nu trebuie să afle nimeni, aşa trebuie să fie. Nici măcar Annei, nici lui Rex. Jură-mi pe Biblie că aşa vei face.

Madge îi întinse Gemmei Biblia pe care bunica i-o dăduse de cum învăţase să citească; Gemma o luă şi jură. Madge începu să-i povestească discuţia pe care o auzise în dimineaţa în care fusese concediat John. Gemmei nu-i veni să creadă, la început.

— Dar nu mi-a spus nimic. N-a lăsat să înţeleg că ştie despre noi.

— De ce-ar fi făcut-o? îi era mai uşor să scape de el, fără ceartă.

— Câtă cruzime, să mă lase să cred că John nu are sentimente pentru mine!

— Cruzime poate, dar a dat rezultate.

— Iar pe John să-l facă să aleagă între mine şi siguranţa părinţilor săi. Nu-mi vine să cred că bunica poate fi atât de rea.

— Fără îndoială, a făcut-o spunând că este bine pentru tine.

— Bunica să mă dezamăgească aşa de tare! Este… oribil. Gemma era şocată cu adevărat.

— Ţi-am spus ce-am auzit. Restul îţi aparţine. Nu vreau să-ţi dau sfaturi, dar eu ştiu ce-aş face în locul tău. Nimeni nu mi-ar putea lua bărbatul pe care-l iubesc şi care mă iubeşte. Pentru că el te iubeşte ca un nebun, Gemma.

— Ştiu, şi nu înţelegeam cum a putut să mă părăsească fără un cuvânt. Madge, ce să fac? Probabil este în Canada, de acum.

— Nu a plecat încă în Canada, este încă la Londra, aşteptând acceptul unchiului ca să plece. Uite, am aici adresa, i-am smuls-o lui Hillary, când am jucat dame în seara asta. Am văzut un pachet la ei în casă, care trebuia dus la poştă. Uite-o.

Madge îi dădu o bucată de hârtie cu adresa, iar Gemma o privi de parcă i-ar fi pus în palmă o stea.

— Dacă m-aş duce la bunica să-i spun că mă mărit cu John, ce crezi c-ar face?

— Ar putea obţine o interdicţie legală. Nu o va opri nimic. I-a spus asta lui John. Dar odată ce te-ai măritat, nu mai are ce face.

— Ce bună ai fost să-mi spui toate astea, Madge! Te rog să fii sigură că nimeni nu va afla de asta. Nici nu ştii ce mare bucurie mi-ai adus! Este ca şi cum m-ai fi întors din morţi. Am fost atât de şocată să aflu ce-a putut face bunica.

— Trebuie să ai în vedere că este bătrână, egoistă şi cam dezechilibrată, fetiţo. N-o pot lăsa să-ţi strice viaţa. Orice vei decide să faci, nu discuta cu nimeni. Aici, şi pereţii au urechi. Mult noroc!

— Îţi mulţumesc încă o dată, Madge, nu voi uita ce-ai făcut pentru mine. Cum ar trebui să procedez acum?

— În locul tău, i-aş spune că m-am răzgândit şi vreau să mă duc cu familia Lloyds. Asta îţi dă două săptămâni răgaz. Va trebui să foloseşti un şiretlic, la fel cum a făcut bunica.

Madge deschise uşa cu grijă, apoi îi făcu un semn cu capul şi ieşi închizând uşa după ea. Gemma scoase inelul din ascunziş şi-l strecură pe deget, încercând să-şi potolească bătăile inimii ca să poată gândi.

A doua zi dimineaţă, Ann primi o scrisoare de la John Hillary. Imediat ce văzu cine era semnatarul, o vârî în buzunar. Ajunsă în camera ei, observă că era un simplu bilet:

„Te rog, spune-i Gemmei că o iubesc şi n-o s-o uit, cu toate că speranţele noastre nu se vor împlini niciodată. Nu spune nimănui de acest mesaj. Nici pe Gemma n-o lăsa să vorbească despre el. Nu mai pot face nimic. Am vrut ca Gemma să afle adevărul. Asta este tot”.

John Hillary.

Ann alergă spre salonul de jos, unde o lăsase pe Gemma, dar află că ieşise.

— Ceva important? întrebă Madge.

— Nu. Voi face o plimbare înainte de a începe lucrul. Poate o întâlnesc în grădină.

Şi o găsi pe drumul spre apartamentul aflat deasupra

garajului.

— Uite, Gemma, a venit pe numele meu.

Gemma citi biletul. Asta era tot ce-i trebuia. Acum ştia ce are de făcut. Ochii începură să-i strălucească şi puse scrisoarea în buzunarul bluzei.

— Am simţit că voi primi un mesaj în dimineaţa asta. Uite-l pe Rex. Ann, îţi mulţumesc din inimă. Acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Ce şuşotiţi acolo? întrebă Rex, care se apropiase. Mai întâi, tu ai zburat ca un avion cu reacţie, iar acum Gemma a fugit de parcă ar fi înţepat-o o albină.

— Voiai să începem lucrul, domnule Vernon? Este nouă şi jumătate.

— Este o dimineaţă prea frumoasă ca să ne închidem într-o încăpere. Ce-ai zice de o plimbare la râu? o întrebă Rex.

— Programul meu de lucru este de la nouă şi jumătate la cinci şi jumătate, domnule Vernon. Nu trebuie să mă tentezi cu alte invitaţii. Voi fi în birou, îndosariind, domnule Vernon.

— Ann, nu te purta aşa!

Ea îi zâmbi.

— Domnule Vernon, faci lucrurile tot mai grele pentru mine. Trebuie să-i ceri voie doamnei Pendine ca să mă poţi lua la plimbare. Bună dimineaţa, Hillary, adăugă ea văzându-l pe bătrân apropiindu-se.

— Bună dimineaţa, miss Forrester. Ce dimineaţă frumoasă! Voiam să vă rog, domnule Vernon, să vă uitaţi puţin la motorul maşinii de tuns iarba, pentru că vă pricepeţi atât de bine. N-aş vrea să-i spun doamnei Pendine că s-a stricat, pentru că John a insistat ca ea să o cumpere.

Ann profită de ocazie ca să se strecoare pe lângă Hillary, conştientă de privirile tăioase pe care i le arunca Rex.

Între timp, Gemma ajunsese la Gubbie, care o privea ciudat.

— Este cam vreme pentru vizite, domnişoară. Ce

doreşti?

— Gubbie, am venit să-ţi cer o favoare.

El o privi suspicios.

— Nu este momentul potrivit, dar fă-o, oricum.

— Nu este chiar o favoare. Voiam să te întreb, dacă bunica ar concedia familia Hillary, le-ai putea găsi altă slujbă? Cunoşti atâta lume.

— Cred c-aş putea. Chiar acum câteva zile am fost întrebat. Dar de ce, Gemma? Nu mai vor să rămână aici?

— Da, sunt unele probleme şi John era îngrijorat pentru ei.

— A şters-o englezeşte, cum se spune…

— A avut ocazia de a pleca în Canada.

— Spune-i lui Hillary să vină să vorbim, dacă vrea o slujbă. Este un om decent, deşi nevasta lui mă cam calcă pe nervi când vine şi-mi face curăţenie, pentru că nu ştiu niciodată unde-mi pune lucrurile.

— Asta a fost tot ce-am vrut de la tine, Gubbie, eşti un scump.

— Nu sunt, şi tu ştii asta prea bine. Dar mă bucur că acum arăţi mai bine decât ultima oară când te-am văzut. Vrei puţină cafea?

— Mi-ar plăcea, dar am multe lucruri de rezolvat acum de dimineaţă. Te rog să nu spui nimănui ce te-am rugat pentru familia Hillary.

— Ştii că am vorbit eu vreodată fără rost?

Gemma îl îmbrăţişă şi plecă. Ceea ce aflase despre trădarea bunicii o întărise, îi dăduse puteri noi. Când o văzu pe Madge întorcându-se din sat, îi spuse despre misiva lui John.

— Îţi doresc numai bine, Gemma. Şi aminteşte-ţi că nu ştiu nimic!

Gemma porni spre sat, iar Madge pe drumul ei. Scrisoarea lui John adresată Annei venise la momentul oportun. Dacă se căuta un vinovat, acela putea fi Ann.

— Cât ai de gând s-o ţii aşa?

Ann se întoarse brusc auzind vocea lui Rex, care o privea printre rafturile bibliotecii.

— De ce spui asta? Fac doar ce mi-a cerut patroana mea. Dacă o poţi convinge să mai relaxeze aceste reguli, voi fi fericită.

— Dar acum nu este aici.

— Dar n-am de gând să te amuz în lipsa ei pentru ca mai apoi să-i suport insultele. Şi mai cred că Gemma te aşteaptă pe terasă. Nu te duci să înoţi?

— Ba da. Gemma mi s-a părut chiar fericită astăzi. Sunt convins că-şi va deschide sufletul faţă de mine.

— Iar tu abia aştepţi s-o consolezi.

Ann îl ignoră şi-şi continuă căutarea de titluri pentru catalog. Rex o pusese într-o situaţie imposibilă cu doamna Pendine, iar până nu discuta pe faţă cu aceasta să lămurească situaţia, avea de gând să urmeze instrucţiunile patroanei sale.

Ann ştia că Rex face toate astea pentru ca şederea la Rosevean să i se pară cât mai agreabilă, dar atât. Rex veni după ea.

— Nu te purta prosteşte, Ann! Vreau să văd care este problema Gemmei!

— Crezi că sunt geloasă din cauza atenţiei pe care i-o acorzi?

— Nu, dar nici nu-ţi face plăcere.

— Ascultă, Rex. Amândurora ne este dragă Gemma. Timpul pe care-l petreci cu ea nu influenţează atitudinea mea. Dar doamna Pendine m-a acuzat, iar tu ar trebui s-o faci să-şi reconsidere atitudinea. Până o vei face, nu pot decât să accept felul în care vede ea situaţia.

— Şi care este acesta?

— Că te amuzi cu mine doar ca să-ţi treacă mai uşor vremea aici, că mă port prea familiar cu tine, că alerg după tine fără ruşine, şi deşi acest comportament uşuratic este ceva obişnuit la Londra din partea dactilografelor, ea nu-l poate tolera aici. Este destul de demodată, bunica ta. Poate şi eu sunt.

— Iei lucrurile prea în serios, draga mea.

— Prefer metodele mai directe. Iar acum, scuză-mă, domnule Vernon, zise ea, observând că se apropia doamna

Pendine.

— O, aici erai, Rex! Gemma te aşteaptă nerăbdătoare pe terasă.

— I-am spus deja domnului Vernon, zise Ann rece. Aş vrea să-şi amintească faptul că am mult de lucru aici. Poate-i veţi aminti şi dumneavoastră, doamnă.

— Nu-mi place c-o reţii pe miss Forrester de la lucru, Rex. Du-te la soare cu Gemma, o să-ţi facă bine.

— Nu de soare am nevoie, Madrina, ci de muncă, pentru că am cam lenevit de când am venit aici. Oricum, nu mai trebuie să mă suporţi decât câteva săptămâni.

Aşteptă până ce doamna Pendine se întoarse să plece, apoi ieşi după ea, dar se mai întoarse odată ca să-i strecoare Annei un: potoleşte-te! înainte de a închide uşa.

Ann se mai linişti după plecarea lui. De fapt, se gândi ea, nu avea niciun drept asupra lui. Niciodată nu-i vorbise deschis despre ce simţea pentru ea, dacă simţea ceva. Nu era decât afecţiune reciprocă, prietenie. Sau poate că ea interpretase greşit lucrurile. Dar ea îl iubea prea mult pentru a-l considera doar un amuzament. Oricare ar fi fost adevărul, nu mai putea rămâne în situaţia asta ambiguă. El trebuia să acţioneze.

Seara la cină, află că Gemma decisese să se ducă la North Wales cu familia Lloyds.

Doamna Pendine insistase ca Rex să meargă cu ea.

— Sunt prea ocupat acum, Madrina. Trebuie să mă duc din nou la Londra, săptămâna viitoare.

— Nu-ţi va fi urât să locuieşti într-un apartament, Rex? întrebă Gemma. Mie mi-ar fi!

— Deocamdată îmi convine, până îmi pun afacerile la punct. Iau acest apartament numai pe perioada iernii apoi, la primăvară, voi căuta altceva. Atunci voi şti cum stau.

— Vei avea succes în orice vei întreprinde, băiete, zise doamna Pendine.

— O să ne lipseşti, Rex, zise şi Madge.

— Dar va veni destul de des aici, zise doamna Pendine. Gemma ar fi foarte nefericită, dacă n-ai face-o.

— Şi cu mine cum rămâne, Rex? îndrăzni Madge,

spre uimirea tuturor.

— Te voi lua oriunde vom merge şi noi, răspunse Rex. Mă vei consola când Gemma va fi curtată de tinerii din cercul meu de prieteni.

— Ar fi foarte bine să le-o prezinţi pe Gemma, ca să aibă de unde alege, Rex, insistă Madge.

— Ai spus familiei Lloyds că ai de gând să mergi cu ei, Gemma? întrebă doamna Pendine, la cafea.

— O să le spun mâine, bunico.

Ann se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi, voi bea cafeaua în cameră, vă las să discutaţi problemele familiei în linişte, zise ea.

Doamna Pendine înclină din cap. Foarte bine, această Ann nu va mai fi mult pe aici, odată cu plecarea lui Rex va dispărea şi ea. Era sigură de asta. Nu va aştepta să fie concediată.

Capitolul 11

Gemma avu un singur moment în care-i pieri curajul; când proprietăreasa lui John o privi suspicios şi-i spuse să aştepte în hol să vadă dacă domnul Hillary este acasă, după care dispăru. Cu cele două valize lângă ea, Gemma se simţi pierdută şi se întrebă dacă John o va primi cu bucurie. Îşi întorcea disperată inelul pe deget, aşteptând cele câteva minute care – i părură o eternitate. Apoi auzi voci şi John apăru în capul scărilor şi nici nu mai ştiu cum ajunse în braţele lui.

— Gemma, iubito!

Proprietăreasa se retrase şi rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe.

— Vino în camera mea. Valizele pot să rămână aici.

În camera lui, datorită supărării şi încordării din ultimele săptămâni, Gemma dădu frâu liber lacrimilor. Când reuşi să vorbească, îi spuse:

— Am aflat ce s-a întâmplat, John, şi am venit.

— Iubito, nici nu ştii ce a însemnat pentru mine timpul în care nu ne-am văzut!

Aşezată în braţele lui, ea îi spuse:

— Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru părinţii tăi.

L-am rugat pe Gubbie să le găsească un loc în altă parte.

— Ce descurcăreaţă ai fost, iubito!

— Am fost foarte furioasă pentru felul în care a procedat bunica!

— Draga mea, acum când mi-ai demonstrat încrederea ta, voi face totul să nu te dezamăgesc. Trebuie să ne alcătuim un plan amănunţit. Mai întâi obţinem licenţa de căsătorie şi apoi plecarea, săptămâna viitoare. Sper ca nimeni să nu afle unde te găseşti până atunci.

— Nu vor afla, deoarece nu ştie nimeni. Toţi mă cred plecată cu familia Lloyds. Am adus acest colier, care ne va ajuta să obţinem nişte bani. Şi nu vor fi puţini, este de valoare.

— Sper că mă voi descurca fără el, iubito. Dacă nu, îl voi accepta ca împrumut. Nu vreau banii familiei Pendine.

— Dar eu sunt o Pendine, protestă ea formal.

John zâmbi, îndepărtându-i o şuviţă căzută pe frunte.

— Eşti comoara familiei Pendine, zise el. Dar va fi mai frumos când vei deveni doamna John Hillary. Acum voi aranja cu doamna Gordon o cameră pentru tine tot aici, şi te voi duce la masă. Vom sărbători regăsirea noastră.

— Mi-e foame, recunoscu Gemma, n-am prea avut poftă de mâncare în ultimul timp.

— Ştiu cât te-a costat despărţirea de mine, iubito. Jur încă o dată că nu vei regreta că te-ai măritat cu mine.

Gemma îl privi lung.

— Atâta timp cât vom fi împreună, nimic altceva nu contează.

* * *

După plecarea Gemmei, viaţa la Rosevean i se păru Annei apăsătoare şi ameninţătoare şi făcea totul pentru a-l evita cât mai mult pe Rex în afara orelor de lucru. Atitudinea lui o irita pentru că părea să joace jocul aşteptării tratând-o cu toleranţă, uşor amuzat, de parcă ar fi fost sigur că va ceda până la urmă. Dar înainte de a pleca pentru câteva zile la Londra, veni în birou să-şi ia rămas-bun.

— Dacă vei reuşi să dactilografiezi ultimul capitol cât

sunt plecat, vom putea trimite cartea la editură imediat ce mă întorc.

— Sper că va avea succes, cartea asta.

— O, nu, aceste gen de cărţi se vinde în număr limitat, dar va fi folositoare celor care lucrează în domeniu. Şi oricum, m-a ajutat să-mi păstrez creierul treaz aici, la Rosevean.

— Sper ca totul să meargă bine la Londra, zise Ann foarte rece.

— Ştii, Ann, n-aş fi crezut că poţi fi atât de tare; ai aerul unei fiinţe plăpânde, uşor de afectat. Ai şocat-o astăzi pe Madrina.

— Trebuia să vină şi clipa asta. Dar oricum, mă bucur că te-am făcut să te amuzi în felul meu.

— Cât o s-o mai ţii aşa? o întrebă el cu mult calm.

— Atâta timp cât vreau să-mi păstrez slujba, voi accepta condiţiile impuse de doamna Pendine. Văd că nici tu nu vrei s-o superi. Care să fie oare explicaţia? Banii ei?

Rex o privi ciudat.

— O cunosc de mic pe doamna Pendine, a fost întotdeauna foarte bună cu mine. Mai ales când eram copil. Acum când a îmbătrânit, recunosc că mă simt tentat uneori s-o ridiculizez. Această bătrână doamnă a făcut totul ca să mă simt bine aici, la Rosevean. Nu pot abuza de ospitalitatea naşei mele, spunându-i că trebuie să-şi schimbe punctele de vedere. Te-am prevenit că va fi mai greu de suportat, că are porniri dictatoriale. Dacă vrei o slujbă la Rosevean, iar eu o accept ca pe şederea într-un sanatoriu, trebuie să acceptăm asta ca atare. Alternativa ţine doar de noi. Este una singură: plecarea.

— Am acceptat totul. Fac ce mi se spune.

— Preceptele Madrinei nu trebuie să te guverneze fiecare clipă, Ann! Am impresia că exagerezi. N-o lua prea în serios pe Madrina. Cum crezi că procedează Madge pentru a rezista aici? Sau Gemma? Să mă ţii la distanţă când suntem singuri, mi se pare ridicol.

— La revedere Rex, sper să ai o călătorie plăcută.

— Bine, Ann, văd că nu te pot scoate din ale tale.

Când o să te plictiseşti de atitudinea asta, să mă anunţi. La revedere, draga mea.

Când Rex închise uşa, ar fi vrut să-i spună să fie atent la drum, pentru că teama de accidente nu şi-o putuse birui. Se aşeză la maşina de scris şi se rezemă cu fruntea de capacul acesteia. Ştia că orice s-ar întâmpla, va continua să-l iubească.

Cât timp Rex a fost plecat de la Rosevean, vremea a fost urâtă, iar ea a profitat de asta pentru a lucra mai mult în bibliotecă. I-a făcut plăcere să lucreze, pentru că biblioteca Pendine avea cărţi rare, bine păstrate. Doamna Pendine o trata cu aceeaşi aroganţă. Ann îşi păstră demnitatea, dar se aflau acum într-o stare antagonică declarată. Cu fiecare zi care trecea, Ann deveni tot mai conştientă că Rex cultivase prietenia ei poate din plictiseală în aceste luni şi că afecţiunea pe care i-o purta Gemmei era mai importantă; la fel şi consideraţia faţă de doamna Pendine.

Se apropia ultima zi de vacanţă a Gemmei şi seara, la masă, doamna Pendine observă:

— Credeam că Gemma o să ne trimită o vedere, măcar. M-ai auzit, miss Forrester?

— Desigur doamnă.

— Şi nu spui nimic! Ce neglijenţi sunt tinerii de acum! Când eram tânără şi plecam de acasă, le trimiteam părinţilor o misivă imediat ce ajungeam la destinaţie, ca să ştie că am ajuns cu bine. Desigur, era urmată de o scrisoare după două, trei zile.

— Dar Gemma se află în compania familiei Lloyds şi nu trebuie să vă faceţi griji, interveni Madge.

— Este adevărat. Aerul de munte va face minuni pentru ea. Să sperăm că ne trimite măcar o vedere, ca să ştim la ce oră soseşte sâmbătă.

— Ştii la ce oră vine Rex mâine? întrebă Madge.

— După-amiază, o informă doamna Pendine.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise Madge. Mă grăbesc să ajung la club, pentru organizarea concursului de whist. Trebuie să aranjăm mesele şi să duc acolo nişte

fructe şi altele. Ann, mă poţi ajuta? Am cam multe de transportat.

— Sigur că te voi ajuta, spuse Ann, care abia aştepta să scape.

— Păcat că nu te-ai înscris la concursul de whist, miss Forrester, observă doamna Pendine.

— Dar nu joc whist, se scuză Ann politicos.

— Ar fi bine să înveţi. Numai aşa ţi-ai putea face prieteni.

— Vino, Ann, nu am prea mult timp la dispoziţie, o grăbi Madge.

Când se întoarse din sat, spre seară, Ann grăbi pasul, pentru că deasupra capului ei cerul era înnorat, de parcă urma să izbucnească furtuna. Grădinile caselor erau pline de flori de vară, care de care mai frumos colorate, de parcă ar fi fost pictate. Era la sfârşitul lui iulie. Copacii de pe o parte şi de cealaltă a drumului erau încărcaţi de frunze. Plopii de lângă casa Rosevean erau atât de înalţi, încât păreau ameninţători, iar ferestrele erau întunecate. Ann simţi o strângere de inimă. Parcă n-ar mai fi vrut să se întoarcă în această casă. Deodată, un fulger lumină cerul. Era o seară întunecată, urâtă, iar casa Rosevean părea moartă, unde nu putea exista viaţă, aşa cum plantele nu pot trăi fără lumină. Era o casă veche, acoperită de iederă, singura formă de viaţă fiind păsările, care-şi făcuseră cuiburi, şi insectele. Poate se mai aventurau şi copiii satului să se joace, dar asta se întâmpla foarte rar, pentru că doamna Pendine punea să fie alungaţi.

Ann se înfioră la gândul că trebuia să se întoarcă în casa doamnei Pendine.

În cele din urmă îşi luă inima în dinţi, mai ales că furtuna putea izbucni oricând. Pe sub copaci, un liliac îşi luă zborul şi Ann duse instinctiv mâna la cap. Îi vedea adesea seara, mai ales în zona ulmilor. Gândurile i se întoarseră la Gemma. Ce bine că se întorcea! Cât de posesiv se dovedea Rex cu ea! se întrebă cât îi va trebui Gemmei ca să-l uite pe John. Dar apoi îşi spuse că Gemma era foarte tânără şi supusă. Dar cât îi va trebui ei să-l dea

uitării pe Rex? Ea nu era nici aşa de tânără, nici aşa de supusă…

Nu-şi închipuia când va veni clipa când amintirea lui să nu mai doară atât de tare. Poate că era doar vina ei că-şi închipuise că Rex o luase în serios. Poate că pentru el reprezentase o provocare, dat fiind că la început îi rezistate cu stoicism. Sau fusese un divertisment pentru perioada lui de convalescenţă. Pentru ea, Rex adusese o mare bucurie, însemnase un om deosebit, dar dacă-şi făcuse vise pe care el nu le împărtăşea, nu era vina lui. Cu toate acestea, mai avea o umbră de speranţă. Văzuse în ochii lui uneori o tandreţe care promitea mai mult decât o prietenie.

Indiferent care ar fi fost adevărul, simţea că se apropiau de punctul culminant, că adevărul va ieşi curând la iveală.

Rex telefonă a doua zi dimineaţa să le spună că nu ajungea decât seara târziu la Rosevean. Între timp, sosi o scrisoare de la Gemma.

Capitolul 12

Furtuna trecu şi soarele strălucea din nou în salon, în dimineaţa în care Ann merse la micul dejun şi-l găsi stând în picioare, cu mâinile la spate, plimbându-se îngândurat.

— Bine ai venit, Rex. Cum ai călătorit?

El se întoarse imediat ce-i auzi glasul şi veni repede spre ea.

— Bine te-am găsit, draga mea. N-a fost o călătorie plăcută, drumul a fost aglomerat şi furtuna care m-a însoţit de la Somerset mi-a îngreunat deplasarea. De acum voi călători cu trenul.

— Bună dimineaţa, Rex, se auzi vocea lui Madge. Ce bine că te-ai întors!

Se aşezară la masă, dar nu realizară că s-ar fi întâmplat ceva rău până când doamna Vincent, camerista, nu deschise uşa brusc, lăsând-o pe doamna Pendine să intre. Ca niciodată, aceasta era descompusă, lividă, cu părul în dezordine, cu o expresie greu de interpretat pe chip. Nu se ştia dacă era furie, durere sau simplă isterie.

Madge se ridică şi se duse s-o susţină, pentru că părea că se va împiedica. Apoi, Rex o ajută s-o aşeze pe un scaun.

— Rex, Gemma a fugit cu John Hillary. De fapt, n-a plecat niciun moment cu familia Lloyds. S-a căsătorit cu acel netrebnic şi au plecat ieri spre Canada.

— Nu poate fi adevărat! exclamă Rex. Dar asta este o nebunie de moment! Ai bănuit vreo clipă că este ceva între ei, Madrina?

— Să lăsăm asta, acum.

— Rex, prinde-o, cade! strigă Madge, iar Ann zbură realmente spre telefon să-l cheme pe medicul familiei. Între timp, Rex şi Madge o aşezară pe pat.

În orele următoare, în acea stare de confuzie, Ann avu un rol secundar. Cu toate acestea, nu-şi putea ascunde admiraţia pentru gestul plin de curaj al Gemmei, căreia îi vedea un viitor bun alături de John Hillary. Acesta era un om bun şi muncitor care o iubea, aşa că viaţa lor nu putea să fie decât una bună. Orice îndoială în această privinţă se spulberă când Madge îi aduse o scrisoare de la Gemma.

Ann deschise plicul şi citi:

„Îţi scriu în mare grabă, dar o fac pentru ca să ştii că eu şi John suntem foarte fericiţi şi aşteptăm multe lucruri bune de la viaţa care ne aşteaptă împreună. Cu toate astea, sunt mistuită de tristeţe pentru ce i-am făcut Madrinei. Nu mi-a dat altă şansă.

A aflat despre dragostea noastră, l-a concediat pe John, la fel şi pe părinţii lui, fără să-mi spună nimic, lăsându-mă să cred că John m-ar fi părăsit. Nu-ţi pot spune cum am aflat, dar în acel moment m-am hotărât să nu implic pe nimeni în hotărârea mea. Ann, îţi mulţumesc pentru înţelegerea pe care mi-ai arătat-o şi te rog să-mi scrii. Mă voi simţi un pic străină într-o ţară nouă, deşi John va fi cu mine şi m-aş bucura să primesc veşti de la tine. Îţi voi trimite adresa noastră imediat ce ne stabilim undeva. Pentru început vom locui la unchiul lui John, la adresa de mai sus.

Îmi pare rău că Rex n-a ştiut niciun moment despre planurile mele, că nu i le-am împărtăşit. Ştiu că va fi

afectat, dar i-am scris, explicându-i motivele mele cât am putut de bine. Sper că-mi va răspunde. Nu mă aştept ca bunica să mă ierte, dar eu am iertat-o pentru ceea ce a vrut să facă.

John îţi transmite salutări.

Cu dragoste.

Gemma.

PS. Te rog, explică-i lui Gubbie. Mi-a promis că-i va ajuta pe părinţii lui John să-şi găsească altă slujbă.

Ceea ce află din scrisoarea Gemmei, despre maşinaţiile doamnei Pendine îi întări Annei convingerea că de la Rosevean nu se putea aştepta la nimic bun. Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe cum aflase Gemma ce pusese bunica ei la cale.

— Mă bucur pentru ea c-a scăpat din cuib, zise Gubbie imediat ce află vestea de la Ann. Tânărul Hillary va fi un soţ bun. Biata mea soră! De fapt, şi-a făcut-o cu mâna ei.

— Veţi putea să-i ajutaţi pe cei doi Hillary când vor fi concediaţi?

— Sigur că da! De altfel, i-am promis Gemmei că le voi găsi un alt loc de muncă, pentru ca să nu se cramponeze de cel de aici. Sunt sigur că Alice îi va concedia imediat ce se va pune pe picioare. Cred că realizezi că nu va suporta să-i mai vadă, ştiind că nepoata ei le-a devenit noră! Nora unor servitori! O să discut chiar astăzi cu Hillary.

— Aşadar, pot să-i transmit dragostea dumitale Gemmei?

— Sigur că da! De altfel, îi voi scrie şi eu. Se vede că păcatele dragei mele surori s-au întors împotriva ei şi a venit momentul să plătească. Dar de fapt, Alice şi-a trăit viaţa. Gemma abia şi-o începe. Biată fetiţă! Îmi va lipsi mult.

— Şi mie, recunoscu Ann.

Când se întoarse la Rosevean, îl găsi pe Rex turnându-şi whisky, în salon.

— A, bine c-ai apărut! exclamă el. Pe unde ai fost?

— Am fost la Gubbie să-i dau vestea.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Am ceva de lucru?

— Deocamdată, nu. Sunt prea afectat ca să mă pot gândi la muncă. Nu m-am aşteptat la Gemma să fie atât de ascunsă, de înşelătoare. Să nu sufle o vorbă despre ce avea în minte! Desigur, a fost influenţa lui Hillary.

— Ţi-a spus Gemma adevărul în scrisoare?

— Da, mi i-a spus. Madrina a avut dreptate să procedeze aşa cum a făcut. Numai că a descoperit prea târziu adevărul. Sunt sigur că dacă aş fi ştiut, aş fi putut să-i deschid ochii Gemmei.

— De ce nu vezi lucrurile aşa cum sunt de fapt? John Hillary este un om bun, decent şi va fi un soţ responsabil. Ca să nu mai vorbim de faptul că sunt teribil de îndrăgostiţi!

— Ţi-ai pierdut minţile, Ann? Sigur că este o mare nenorocire. Gemma este doar un copil! Nu cunoaşte lumea. S-a îndrăgostit de un grădinar chipeş, care nu vrea decât banii familiei Pendine. Numai când mă gândesc cum profită individul acela de inocenţa ei, îmi pierd cumpătul.

Rex lăsă paharul pe masă, nervos, şi începu să străbată încăperea cu paşi mari.

— A luat şi colierul acela preţios, moştenire de familie. A premeditat totul. Madrina ar fi putut opri plecarea ei, dacă ar fi ştiut din timp, pentru că Gemma nici nu avea vârsta căsătoriei. Înţelegi ce viaţă grea va duce Gemma ca nevastă de muncitor? N-a muncit nicio zi până acum. A fost îngrijită cu toată dragostea şi i s-a dat tot ce a cerut. Chiar crezi că va fi fericită ca nevasta unui om sărac? Uită-te la nevasta lui Hillary. Crezi că Gemma va avea altă soartă? Fiul nu este mai bun ca tatăl. Oricum, contează pe banii familiei Pendine.

— Vezi totul doar din perspectiva materialului.

— Pentru Dumnezeu, Ann, judecă! Lasă visele romantice cu care fără îndoială John a vrăjit-o pe Gemma! Nu mai eşti copil, ai învăţat câte ceva de la viaţă.

— Am învăţat mai ales despre sufletul omului, Rex.

Cred că Gemma îşi va găsi fericirea alături de John. Se iubesc.

Rex o privi lung.

— Ai ştiut de povestea lor? o întrebă el calm.

— Da.

— Şi atunci, de ce naiba nu mi-ai spus?

— Gemma m-a rugat să păstrez secretul până va putea ea însăşi să-i spună bunicii sale. Voia s-o facă treptat, ca să n-o şocheze.

— Aşadar, ai ştiut acest secret tot timpul şi n-ai spus nimic?

— I-am dat cuvântul meu Gemmei. Ar fi vrut să-ţi spună, dar între timp ai precizat că dacă se căsătoreşte înainte de vreme n-o vei sprijini.

— Normal că n-aş fi sprijinit-o! Ba chiar l-aş fi expediat imediat pe individ şi aş fi făcut-o pe Gemma să gândească, să vadă situaţia ca un om matur.

— Cred că-ţi supraestimezi puterile.

— Iar tu pari să nu înţelegi că te-ai comportat iresponsabil. Trebuia să prevezi primejdia şi s-o previi pe Madrina. Era datoria ta.

— Am vrut s-o fac, Rex. Când ne aflam la Londra, chiar am convins-o pe Gemma să discute cu ea. Tu şi eu trebuia s-o susţinem. Dar când ne-am întors, nu l-a mai găsit pe John. A fost vina doamnei Pendine că Gemma şi-a luat soarta în mâini.

— Ai suspectat vreun moment că s-ar putea să fugă cu el?

— Nu. Era conştientă de datoria faţă de bunica ei, asta până când a decepţionat-o doamna Pendine. Apoi, cred că a realizat că doamna Pendine i-a luat acest drept. Probabil a fost un şoc pentru ea. Gemma este o tânără onestă.

— Cum onestă dacă a ţinut totul ascuns atâta vreme? Când a început această aşa-numită dragoste?

Ann îi spuse tot ce ştia. Rex era foarte supărat. Fusese o lovitură teribilă dată vanităţii sale că Gemma nu i se adresase cerând ajutor pentru că indiferent ce credea

Ann el avea o afecţiune sinceră reală pentru Gemma. Văzând acestea, Ann se întrebă din nou dacă avusese intenţia de a se căsători cu ea.

— Cred că ai fost intenţionat iresponsabilă, Ann. Până la un punct, Gemma era în grija ta. Ţi s-a cerut să veghezi asupra ei. Are doar optsprezece ani! Tu eşti mai mare. Ar fi trebuit să preîntâmpini totul, nu s-o sprijini. Ca moştenitoare, ar fi trebuit să înţelegi că era o pradă vulnerabilă pentru oricare vânător de zestre. Mă surprinde felul în care ai reacţionat.

— Mi-am făcut datoria, Rex! Nu sunt o snoabă, aşa cum eşti tu, sau doamna Pendine. Eu îl apreciez pe John şi sunt convinsă de profunzimea sentimentelor lui pentru Gemma. O iubeşte, este încrezător în viitorul său ca fermier şi vor fi fericiţi împreună. Cu toate astea, m-a surprins curajul Gemmei de a fugi cu el, de a risca să-şi piardă moştenirea, familia. Dar văd că voi vă gândiţi la ea ca la o marionetă fără sentimente. Îl iubeşte pe John. Este aşa de greu de crezut?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Madge apăru cu cafeaua.

— Aici eraţi! exclamă ea. Mătuşa Alice l-a uimit pe doctor rămânând trează după toate somniferele pe care acesta i le-a administrat. Vrea să fim cu toţii în birou la ora trei, să discutăm cazul Gemmei.

Ann plecă să-şi termine treaba.

La ora trei, Hillary o chemă în salon.

Doamna Pendine era foarte palidă şi trasă la faţă, dar la fel de semeaţă.

— După cum ştiţi cu toţii, nepoata mea a fugit cu fiul grădinarului, începu ea. Prin aceasta, şi-a atras oprobriul familiei şi nu va mai fi moştenitoare. Din punctul meu de vedere, nici nu mai există. După această întrunire, nu se va mai pronunţa numele ei în această casă. Clar? apoi se întoarse spre familia Hillary: înţelegerea noastră a fost încălcată, aşa că nu vreau să vă mai văd aici. Vă plătesc salariul pe o lună, dar veţi dispărea imediat de aici.

— Noi n-am încălcat înţelegerea, doamnă Pendine,

începu Hillary. Pot dovedi cu scrisoarea pe care ne-a scris-o fiul nostru. Nu i-am spus domnişoarei Gemma unde se află John, nu i-am dat adresa. Ba chiar mai mult, soţia mea a fost foarte dură când a venit să ne ceară explicaţii.

— Îmi pare rău că voi sunteţi victime, Hillary, dar nu mai suport să vă văd aici.

Hillary vru să mai spună ceva, dar renunţă, îşi luă soţia de braţ şi ieşiră.

Apoi, doamna Pendine se întoarse spre Rex.

— Dragul meu, vreau să-i scrii domnului Cardew să vină urgent aici. Vreau să-mi modific testamentul şi nu mă pot deplasa acum la Londra, din cauza sănătăţii.

— Bine, Madrina, dar nu trebuie să te grăbeşti.

— Gemma a avut grijă să pună capăt speranţelor mele şi acum nu mai am pentru ce să trăiesc. Dar să nu dramatizăm.

Tu, Madge, te-ai purtat bine, o să am grijă de tine în testament. Aş vrea să aflu un singur lucru; cum a aflat Gemma unde se află tânărul Hillary? Sunt sigură că nu de la părinţii lui.

— Nu-mi imaginez, Madrina, zise Madge. De fapt, n-am ştiut nimic din ce avea loc aici, chiar sub nasul meu…

— Tu, Rex?

— Ca şi lui Madge, mi se pare incredibil că totul s-a întâmplat acum când eram aici, Madrina. Oare Gubbie a mijlocit toate astea? Gemma ţinea foarte mult la el şi-l vizita adesea.

— Am discutat cu el azi-dimineaţă. Este destul de inconştient ca s-o fi făcut, după cum mi-a spus că să mă sfideze. Cu toate astea, Gubbie nu ştie să mintă. A aflat de la miss Forrester, pe care aş vrea s-o întreb chiar acum ce contribuţie a avut la fuga Gemmei.

— Ştiam de dragostea lor, dar nu şi despre fuga pe care o puseseră la cale.

— Aşadar, ai ştiut totul şi sunt convinsă că ai încurajat-o. I-ai acoperit totul timpul!

— De ce s-o fi făcut, mătuşă? interveni Madge.

— Din gelozie. Cel mai bun motiv. Ştia că Rex ţine

mult la Gemma şi astfel a scăpat de o rivală, încurajând-o pe biata copilă să fugă cu Hillary. Tu i-ai dat adresa lui John, Gemmei, miss Forrester!

— Nu aveam cum să i-o dau, pentru că nu ştiam unde se află John. N-au luat legătura prin intermediul meu! Mi-a scris o scrisoare, este adevărat, în care-şi lua rămas-bun de la ea, dar fără a menţiona vreo adresă.

— Ne-ai înşelat aşteptările şi încrederea, miss Forrester şi ai încurajat-o pe Gemma să fugă pentru ca tu să rămâi cu Rex. Este foarte clar. Nu vreau să te mai văd aici. Sper că vei avea mustrări de conştiinţă.

Ann se ridică, palidă.

— Înainte de a pleca aş vrea să vă spun, doamnă Pendine, ce nu îndrăzneşte nimeni să vă spună. Dumneavoastră aţi împins-o pe Gemma la acest gest necugetat. I-aţi trădat încrederea. N-ar fi făcut acest pas dacă n-ar fi aflat că aţi pus totul la cale când ne aflam la Londra. Aţi vrut s-o faceţi să creadă că John a părăsit-o. Cum a aflat adevărul, nu ştiu. Dar Gemma a spus foarte clar că factorul decisiv a fost comportamentul dumneavoastră, doamnă Pendine. Cu toţii ştim că John Hillary este un tânăr decent, cu un viitor în Canada, că va avea grijă de ea şi va fi un soţ bun. Gemma va fi fericită ca soţia lui şi va uita atmosfera din această casă, unde au importanţă doar banii. Abia aştept să scap din atmosfera bolnavă de aici!

— Dă-o imediat afară, Rex! strigă doamna Pendine.

— Plec în acest moment, nu trebuie să mă dea nimeni afară!

— Creatură josnică! strigă doamna Pendine.

— Mătuşă, nu te supăra, nu se mai poate face nimic.

— Ar fi trebuit să ştiu că unelteşte să pună mâna pe Rex.

Capitolul 13

Ann se duse direct la Gubbie. Îi spuse ce s-a întâmplat, rugându-l s-o lase să rezerve prin telefonul lui un loc la vagonul de dormit şi să închirieze o maşină care s-o ia de la Truro.

— N-am mai vrut să sun de acolo. Simţeam nevoia să ies, să discut cu cineva care raţionează.

— Spune, draga mea.

— În pofida celor întâmplate, mi-aş fi dorit să nu plec aşa, brusc. Ai aranjat ceva pentru Hillary, Gubbie?

— Da, le-am scris o recomandare către prietenii mei, care cunosc toţi horticultorii din zonă, şi le vor găsi ceva destul de repede. Oricum, vor sta la unchiul lui John câteva zile. Mi-a plăcut băiatul lor. Este un tip de ispravă. Draga mea, sper că tot ce s-a întâmplat aici nu te-a afectat prea mult.

Ea zâmbi, scuturând din cap, îşi luă rămas-bun şi porni spre Rosevean.

Urcă direct în cameră. Trecând pe lângă salon, auzi vocile lui Rex şi Madge, care probabil discutau despre trădarea ei. Toată viaţa şi-l va aminti pe Rex stând lângă fereastră, tăcut, în timp ce doamna Pendine o acuza.

— Din nefericire, nu avem ce face, zise Rex furios. Gemma este acum soţia lui John Hillary. A fost planificat totul cu precizie pentru ca să fim puşi în faţa faptului împlinit.

— Nu cred că Gemma a făcut asta singură. A fost influenţată de Ann Forrester.

— Ann nu avea cum să afle ce s-a întâmplat aici pentru că era cu noi la Londra! Nu ştiau decât Madrina şi familia Hillary!

— Până când John i-a scris Gemmei, prin Ann. Cum crezi c-ar fi folosit-o dacă n-ar fi ştiut că le este aliată?

— Foarte bine, să zicem că le-a fost aliată, dar nu cred c-a încurajat-o pe Gemma să fugă cu acel individ.

— Aş vrea să ştiu ce ţi-a scris Gemma.

— Uite scrisoarea adresată mie. Citeşte-o!

Dragă Rex.

Mă tem că vei fi şocat să auzi că m-am măritat cu John Hillary şi am pornit spre Canada.

Ne-am iubit foarte tare de când el s-a întors la Rosevean, dar ştiam că bunica s-ar fi opus unei logodne şi tu la fel. Speram să găsesc o modalitate de a obţine

consimţământul bunicii, dar a aflat de noi când eram la Londra, l-a concediat pe John şi i-a ameninţat părinţii că-i va alunga de la Rosevean, dacă el va lua legătura cu mine. Bunica nu mi-a spus nimic din ce a făcut, atunci când m-am întors.

Nu am timp să-ţi scriu prea mult; te rog să mă ierţi că ţi-am ascuns iubirea mea pentru John.

Suntem extrem de fericiţi; te rog, nu fi supărat din cauza mea. Ai fost întotdeauna bun cu mine. Fii şi acum. Caută să mă înţelegi. Sper să primesc curând o scrisoare de la tine în care să-mi spui că m-ai iertat.

Cu dragoste.

Gemma.

— Este foarte clar, zise Madge.

— Mda. Aş fi dat orice ca să nu se întâmple asta. Cred că pot fi considerat un idiot perfect pentru că n-am bănuit nimic. Am crezut că o cunosc bine pe Gemma.

— Nu are rost să te învinuieşti, Rex. Toţi am fost cu ochii închişi, toţi în afară de Ann Forrester.

— Da, ea putea opri totul foarte uşor, zise Rex.

— Dragul meu, o femeie îndrăgostită nu ridică un deget să oprească ieşirea unei rivale din scenă. Nu mătuşa Alice a fost vinovata, ci farmecul tău.

Rex scutură din cap cu tristeţe.

— Mă duc să fac câţiva paşi, am nevoie de aer curat. La revedere.

Madge scoase o ţigară.

Ea luase între timp scrisoarea Gemmei adresată Annei din poşeta acesteia, şi-i dădu foc. În scrisoare era menţionat foarte clar că Ann nu avusese niciun amestec.

După ce scrisoarea arsese, Madge ieşise pe hol, unde Ann îi spuse că părăsea casa.

— Am fost la Gubbie, să-mi iau rămas-bun, spuse Ann. Îi voi răspunde Gemmei la scrisoare, apoi plec.

Ann se întoarse în cameră şi începu să caute scrisoarea. Văzând că n-o găseşte, se duse din nou la Gubbie şi deşi scotociră împreună casă, nu găsiră nimic.

Se întoarse acasă şi începu să împacheteze. Era

seară şi auzi o bătaie în uşă. Era Rex, care intră fără invitaţie.

— Ann, ai ajutat la tulburarea lucrurilor aici. Familia Hillary a rămas fără acoperiş deasupra capului, Gemma este dezmoştenită…

— Dacă ai venit să mă ameninţi, ar fi mai bine să pleci imediat. Am fost destul de muştruluită pe nedrept de doamna Pendine. Nu eu am pus la cale fuga Gemmei. Iar dacă nu mi-ai luat apărarea când mă acuza, înseamnă că eşti de acord cu ea.

— Cum poţi să spui că n-ai avut nicio contribuţie, Ann? Ai fost cel puţin puntea de legătură dintre ei! De fapt, cred că ai un rol mai mare în plănuirea fugii Gemmei.

— Aşadar, nu mă crezi când spun că nu este aşa?

Ann se duse să-l înfrunte. Abia îşi putea controla mânia.

— Nu mai avem ce discuta dacă mă consideri o mincinoasă!

— Ce ţi-a scris Gemma? Arată-mi scrisoarea!

— N-o mai găsesc!

El începu să râdă.

— Era de aşteptat. O să te duc eu la gară mâine. O să discut şi cu familia Hillary. Ei au plătit cel mai greu preţ pentru uneltirile tale.

— Nu-ţi face probleme pentru ei! Gubbie le va găsi un alt post! Gemma l-a rugat înainte de plecare. Dar înainte de a părăsi camera mea, vreau să te rog un singur lucru, Rex. Sper că-i vei scrie Gemmei c-o ierţi. Este foarte important pentru ea.

— Sigur că voi lua legătura cu ea. Va avea nevoie de ajutorul meu.

— Cred că te supraestimezi, Rex. Nu cumva Gemma ţi-a rănit vanitatea? Te-a ignorat şi a fugit cu un alt bărbat chiar de sub nasul tău. Dar nu-ţi face probleme, John va avea grijă de ea.

— Până va afla că nu mai moşteneşte banii familiei.

— Ce minte îngustă ai, Rex! Banii nu sunt singurul motiv care-i leagă pe oameni! Dar nu vreau să ne mai

rănim reciproc. Ţi-am spus exact care a fost rolul meu. Nu regret că i-am ajutat pe cei doi. Îmi pare rău că speranţele tale de a te însura cu Gemma s-au năruit. Poate ai fi făcut-o fericită, nu ştiu. Dar ştiu că-l iubeşte din tot sufletul pe John Hillary şi o aşteaptă un viitor frumos alături de el. Acestea sunt ultimele mele cuvinte. Te rog să mă laşi singură.

Rex ieşi fără o vorbă şi Ann se aşeză pe pat, dând frâu liber lacrimilor, care ameninţau de atâta timp să izbucnească. Se gândi că nu fusese niciodată sigură de dragostea lui Rex, dar nu-şi imaginase că vor deveni duşmani, pentru că el credea că avusese un rol în fuga Gemmei.

Îşi luă bagajul şi ieşi.

Pe drumul spre poartă se întâlni cu Madge.

— La revedere, Madge, spuse Ann.

— Pleci cu trenul de noapte? Călătorie plăcută. Rex a ieşit. Vrei să-i laşi vreun mesaj?

— Nu. Noapte bună.

* * *

Rex se întoarse târziu la Rosevean, aşa că nu află de plecarea Annei decât a doua zi la micul dejun.

— A plecat cu un tren de noapte, zise Madge; tu erai plecat.

— Dumnezeule, nu credeam că va pleca atât de repede!

— Mătuşa n-a prea încurajat-o să mai piardă timpul pe aici.

A făcut destul rău. Călătorie sprâncenată. Am rămas doar noi doi, acum.

— Curând, vei rămâne doar tu, Madge. Plec şi eu peste câteva zile. Voi deschide firma la începutul lui octombrie, dar am nevoie de câtva timp să mai rezolv unele lucruri. Trebuie să angajez personal, printre altele.

— Văd că toţi părăsiţi corabia care se scufundă.

— Abia aştept să mă apuc de lucru!

— Când îţi apare cartea?

— În primăvară. Sper că până atunci şi Madrina îşi va

reveni un pic. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să mă apuc de lucru.

În birou, Rex se aşeză la pupitrul Annei şi privi cu o strângere de inimă maşina de scris. Îl irita faptul că afară bătea vântul şi crengile copacului din faţa casei loveau în geam. Privirea îi alunecă spre micuţa vază aflată pe birou, unde Ann punea întotdeauna flori. Acum se mai aflau nişte trandafiri ofiliţi, cu capetele lăsate. Când trase sertarul să caute hârtie, alte petale căzură.

Se aşeză la birou, şi-n faţa ochilor îi apărură din nou acei ochi mari, căprui, sinceri, şuviţa care-i cădea mereu pe frunte. Îşi aminti glasul ei voios ca un clopoţel. Apoi îi apăru chipul Gemmei, atât de frumoasă în rochia de culoarea petalelor de trandafir, cu colierul de safire. Cum va putea să reziste la o viaţă dură de nevastă de fermier? Sau poate Gemma va rezista mai bine decât îşi închipuia el. Crezuse c-o cunoaşte bine, dar hotărârea luată de ea căzuse ca un trăsnet asupra lui. Cât despre Ann… crezuse că ajunsese s-o cunoască şi pe ea şi totuşi, se purtase într-un mod reprobabil. Şi ar fi putut să jure că era o femeie integră!

Încercă să le alunge pe cele două femei din mintea sa şi începu să dactilografieze cu încăpăţânare.

După două zile sosi avocatul doamnei Pendine, Cardew.

— Îmi pare rău de cele întâmplate; şi miss Forrester mă surprinde. Am crezut că este o tânără cu multe calităţi. Sau poate doamna Pendine este puţin cam… pretenţioasă?

— Vârsta începe să-şi spună cuvântul.

Văzând că Rex nu prea are chef de discuţie cu ea, Madge plecă. Se duse în camera ei, unde-şi aprinse o ţigară, gândindu-se la ce-i oferise viaţa până acum. Nimic. Provenind dintr-o familie săracă, se calificase ca asistentă, muncă plăcută dar care nu-i aducea sume importante de bani. Iar acum trebuia să aştepte ca bătrâna s-o includă în testament. Cât va trebui să aştepte? Era sigură că deşi Rex se străduia s-o împace pe doamna Pendine cu nepoata ei, nu va reuşi, pentru că bătrâna era o femeie foarte

încăpăţânată. Iar mândria îi fusese rănită.

Va trebui să fie foarte atentă ori de câte ori sosea poştaşul, să vadă dacă Gemma îi va răspunde lui Rex, pentru că era sigură că acesta îi scrisese. Era foarte important ca Gemma să nu se trădeze în vreun fel, să amintească de ajutorul pe care i-l dăduse. Gemma se afla foarte departe şi curând nu va mai fi important să se afle cine a ajutat-o să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Când se duse cu ceaiul la doamna Pendine, o găsi întinsă pe sofa, cu o carte nedeschisă în braţe.

— Vrei să-ţi torn ceaiul, mătuşă? Pari obosită. Din cauza domnului Cardew, bănuiesc.

— Da, au fost multe treburi de rezolvat. Va trebui să angajăm alt grădinar din sat, Madge, te rog să te ocupi de asta.

— Desigur, nu-ţi face probleme, mătuşă.

— Nu ştiu de ce mă mai preocupă grădina, pentru că nu voi mai fi mult timp pe aici.

— De ce eşti atât de pesimistă?

— Sunt doar realistă, Madge dragă.

— Uite, bea ceaiul şi ia medicamentele.

— Am luat deja prea multe.

— Nu este de mirare. Cred că acest domn Cardew poate deprima pe oricine.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa viitorului, draga mea, dacă asta te interesează. Am apreciat felul în care m-ai îngrijit şi nu vreau să consideri că nu te răsplătesc bine. Iar acum, lasă-mă singură, te rog.

Mai erau câteva zile până la plecarea lui Rex. El făcea toate eforturile de a o consola pe doamna Pendine. Cu toate acestea, gândurile îi zburau numai la Ann şi Gemma. Într-o dimineaţă, porni într-o mică plimbare, deşi era o zi urâtă, posomorâtă. La întoarcere se întâlni cu poştaşul.

— Bună dimineaţa, domnule Vernon, am adus o scrisoare pentru dumneavoastră. Este din Canada. Când intră în casă găsi o singură scrisoare de la Londra pe care nici n-o mai deschise. Se duse s-o caute pe Madge. O găsi

la bucătărie, ţinând un plic deasupra aburului. Când îl văzu, se sperie şi roşi. Puse imediat plicul în buzunarul uniformei.

— Bună dimineaţa, Rex. M-ai speriat. Ce te aduce aici la ora asta?

— Mi-a spus poştaşul că am primit o scrisoare din Canada.

— A, nu era pentru tine, cred că s-a înşelat. Era pentru mătuşa Alice şi am ars-o.

— Şi aceea pe care o ţineai deasupra aburului?

Madge râse forţat.

— Voiam să dezlipesc timbrul pentru nepotul doamnei Vincent, care face colecţie.

— De ce ai ars scrisoarea adresată Madrinei? Parcă hotărâsem să încercăm s-o convingem să citească scrisorile Gemmei.

— Instrucţiunile Madrinei au fost foarte clare. Să ard orice scrisoare.

— Trebuia să mă laşi pe mine să mai încerc.

Madge ridică din umeri şi vru să plece.

— Dă-mi te rog scrisoarea din buzunarul uniformei.

— Ţi-am spus că este doar un plic.

— Şi eu fac colecţie de timbre. Te rog, dă-mi plicul.

Madge îl evită tocmai în momentul în care apăru în uşă doamna Vincent, albă ca varul, tremurând.

— Doamna Pendine este într-o stare foarte proastă, a avut un atac, cred.

Telefonară imediat doctorului, dar cu toate eforturile acestuia, doamna Pendine zăcu în comă alte câteva ore şi muri a doua zi.

Rex simţi nevoia să meargă în golful unde o văzuse prima oară pe Ann înotând. Avea scrisoarea Gemmei cu el.

Dragă, dragă Rex.

Nu vei şti niciodată ce bucurie mare a fost pentru mine să-ţi găsesc scrisoarea, să aflu că nu m-ai dat uitării! Dar ce sumbru eşti în privinţa viitorului meu! Rex, dragul meu, află că n-am fost niciodată atât de fericită!

Ştiu că-ţi este greu să înţelegi, pentru că mă

consideri o copilă incapabilă de sentimente profunde. Eu şi John suntem foarte fericiţi şi viitorul mi se pare foarte luminos.

Unchiul lui John ne ajută foarte mult, ne-a făcut rost de o casă aproape de el şi ne va da jumătate din banii pentru terenul pe care vrea să-l cumpere John.

Îmi pare rău că bunica n-a vrut să mă înţeleagă. Nu sper decât că atunci când va afla că ne descurcăm foarte bine, să mă ierte. Îmi pare foarte rău pentru ea, cu toate că m-a decepţionat încercând să mă facă să cred că John m-a părăsit, ceea ce a fost un lucru foarte rău, trebuie să recunoşti şi tu.

Am primit o scrisoare minunată de la Ann. Mi-a spus că a plecat de la Rosevean. Sper că n-a avut de suferit de pe urma deciziei mele. Ann n-a avut nicio legătură cu fuga mea, deşi a ştiut că eu şi John ne vom căsători într-o zi. Nu i-am spus de plecarea mea tocmai pentru a n-o implica, şi pentru ca să nu aibă probleme cu Madrina. Nu sunt iresponsabilă!

Rex, dragul meu, vreau să ştii că nu trăiesc în sărăcie, că am tot ce-mi trebuie, dar cel mai important este soţul minunat pe care-l am.

Te rog să-mi scrii despre felul în care-ţi merg afacerile la Londra. Şi te rog încearcă s-o faci pe Madrina să revină la raţiune. I-am scris, dar n-am primit răspuns.

Cu multă dragoste.

Gemma.

Rex lăsă scrisoarea jos cu un zâmbet pe buze. Se pare că tânărul Hillary îşi luase rolul în serios şi Gemma era cu adevărat fericită. Oare îl judecase greşit pe John Hillary? Văzuse lucrurile doar aşa cum spusese Ann, din punct de vedere material? Nu mai era sigur de ceea ce afirmase, că Gemma era doar un copil fără sentimente profunde. Acum nu mai era aşa de sigur. Oricum, înţelesese că nu putea coordona viaţa altcuiva. Ann avusese dreptate.

Iar acum trebuia să-i scrie Gemmei de moartea bunicii sale. Rex se simţi dintr-odată inutil. Nu-i fusese de

folos Gemmei, renunţase la prietenia Annei, nu-i fusese de ajutor doamnei Pendine, care se închisese în sine şi se consumase în ultimele săptămâni. Probabil că Rosevean va fi vândut. Madge nu avea cum să-l întreţină.

Nu ştia ce avusese de gând să facă încercând să deschidă scrisoarea Gemmei. O va întreba cu altă ocazie.

Zilele următoare morţii doamnei Pendine, Madge dădu semne vizibile de nervozitate, şi el o lăsă în pace, nu-i puse întrebări care ar fi putut s-o deranjeze.

La înmormântare sosi domnul Cardew, aducând cu el testamentul doamnei Pendine. În timp ce acesta îl deschidea, Rex observă că lui Madge îi tremurau mâinile şi-i oferi o ţigară pe care nu putu s-o aprindă din cauza emoţiei. Doamnei Vincent îi reveniră cinci sute de lire, lui nişte acţiuni, iar lui Madge trei sute de lire. Restul, adică partea cea mai importantă a averii Pendine revenea unor instituţii de caritate.

Madge izbucni.

— Nu se poate! Nu-mi poate face asta! Aţi spus doar trei sute de lire pe an pe tot restul vieţii, domnule Cardew?

— Exact, miss Trent.

— Nimic altceva?

— Nimic. Este foarte clar scris.

Madge îşi pierdu subit controlul şi începu o tiradă împotrivă mătuşii decedate. Bătu cu pumnul în masă cu o violenţă de care n-ar fi crezut-o nimeni capabilă.

Rex o linişti.

— Gata, Madge! Nu mai poţi schimba nimic.

— Tu vorbeşti? Ştii ce înseamnă să depinzi de un astfel de tiran? I-am suportat ani întregi toate insultele şi toanele, am slujit-o, am ajutat-o, am fost ca un câine supus care linge mâna stăpânului, şi-mi lasă în silă, trei sute de lire pe an!

Asta în timp ce lasă organizaţiilor caritabile un asemenea conac de o valoare inestimabilă!

Madge ieşi din încăpere trântind uşa.

Nu apăru la cină în seara aceea, iar Rex îl conduse pe domnul Cardew la gară. Pe drumul de întoarcere, Rex

realiză cine o ajutase pe Gemma să fugă. Motivul existase chiar sub nasul lui, dar nu-l văzuse. Cel mai puternic motiv: banii.

Imediat ce ajunse la conac, se duse direct la bucătărie, unde o găsi pe Madge.

— Tu i-ai spus Gemmei ce s-a întâmplat cât am fost la Londra, nu-i aşa? o întrebă fără altă introducere. Spune, Gemma, tu i-ai spus?

— Da.

— De unde ai aflat ce se întâmplase? Madrina n-a destăinuit nimănui.

— Am auzit discuţia. Celebra Madrina se comporta aşa cum ştia ea mai bine; manipula vieţile altora.

— Şi de asta ai încurajat-o pe Gemma să fugă?

— Nu i-a trebuit prea mult.

— N-ar fi fugit, dacă nu i-ai fi spus despre discuţia dintre Madrina şi John!

— Ia-o cum vrei! zise Madge turnând lapte într-o cană.

— Stai puţin, Madge, să mă lămuresc. Aşadar, tu i-ai frânt inima Madrinei, încurajând-o pe Gemma să fugă, ceea ce a atras după sine dezmoştenirea ei. N-ai urmărit decât banii familiei.

— Dar, însă a fost în zadar, zise Madge plină de amărăciune.

— Sper că nu te aştepţi la înţelegere din partea mea.

— Nu. Dar te-am ajutat, scăpându-te de căsătoria cu moştenitoarea familiei. Ceea ce te aştepta mai curând sau mai târziu.

— Nu aveam asta în planurile de viitor, Madge. Nu pot nega însă că am inima strânsă din cauza Gemmei.

— N-o plânge pe Gemma! Are un soţ, ceea ce nu se poate spune despre mine. Va avea întotdeauna tot ce-şi doreşte. Eu am muncit din greu toată viaţa şi degeaba. De ce naiba să nu mă fi aşteptat la ceva substanţial de la această mătuşă pe care am servit-o foarte bine? Mi-a lăsat trei sute de lire pe an! Aproape nimic!

— Trei sute de lire este oricum, mai bine decât nimic.

— Dar este nedrept. Şi eu sunt nepoata ei.

— Gemma, nepoata ei preferată, nu s-a ales cu nimic.

— Gemma este tânără şi frumoasă. Pe când eu... rămân nepoata rezultată de pe urma unei căsătorii nepotrivite încheiate de sora Madrinei. Sunt grosolană ca tatăl meu. N-am pic de rafinament, de maniere şi mai rău, n-am bani deloc.

— N-o mai pomeni pe Madrina, Madge, las-o să se odihnească în pace. Dacă ar fi ştiut că tu ai pus la cale fuga Gemmei, n-ai fi primit nimic. Dar de ce ai deschis scrisoarea adresată mie?

— Am vrut să verific dacă Gemma şi-a respectat promisiunea de a păstra secretă implicarea mea. Nu voiam să risc să afli ceva.

— Sper că nu te aştepţi să aprob ce-ai făcut, Madge! Nu te voi ierta niciodată.

— Nu-ţi face probleme în privinţa Gemmei, se va descurca.

— Şi cu Ann, ce-ai avut?

— Ea ar fi plecat oricum de aici, pentru că nu mai avea ce lucra. Era nebună după tine, dar o să treacă peste asta.

— Dar la mine nu te-ai gândit? Sentimentele mele nu contează?

— Tu te amuzai doar, nu?

— Nu, Madge.

— Ei lasă, în cazul ăsta, Ann se va întoarce imediat la tine. Nu trebuie s-o rogi de două ori. Am crezut că tu pe Gemma o vânai.

— Madge, ai idei absurde, Gemma era un copil. Iar dacă-ţi închipui că Ann Forrester poate fi făcută să se întoarcă, te înşeli. Este o fată cu sentimente profunde pe care mă tem că le-am rănit.

— Încearcă-ţi vocea asta fascinantă şi o să vezi cum se va întoarce!

— Madge, Ann nu este superficială. Trebuie să admit că ai pus totul la cale cu multă măiestrie, ai făcut un plan diabolic. Dar şi eu am partea mea de vină, în privinţa

Annei mai ales. Ce planuri ai acum, Madge? Eu plec mâine.

— O să plec şi eu cât mai departe de locul ăsta blestemat.

— Dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi, să văd dacă te pot ajuta cu ceva, zise Rex plecând.

Madge se aşeză la masă cu cana de lapte în faţă. Ar fi trebuit să ştie că mătuşa Alice nu-şi va lăsa averea unei persoane pe care o dispreţuieşte. A plătit-o ca pe o servitoare, atât.

Capitolul 14

Rex părăsi Rosevean într-o dimineaţă liniştită de septembrie. Frunzele copacilor începuseră să se îngălbenească, iar două dintre ele căzură la picioarele lui pe când se îndrepta spre maşină. Madge şi doamna Vincent plecau peste alte două zile. Rosevean era complet părăsit acum, pentru că până şi Gubbie, la câteva zile după moartea surorii sale, plecase într-o expediţie în Portugalia, asta după ce-i instalase pe Hillary şi soţia sa pe o proprietate unde era nevoie de doi oameni ca ei. Ce repede se petrecuseră toate, se gândi Rex apăsând pe ambreiaj. Fuseseră toţi închişi ca într-o cutie pentru zaruri al cărei proprietar murise şi-i aruncase pe toţi să fie luaţi de cine voia. Cu toate astea, nu se simţea eliberat de cele întâmplate aici. Gândul la Ann era cel mai important; nu ştia cum s-o găsească să discute cu ea tot ce nu apucase să discute.

Toate eforturile lui însă rămaseră fără succes. Domnul Cardew nu-i ştia adresa.

— Cred că nu mai avea rude, după moartea părinţilor ei în acel accident.

— Dacă ia legătura cu dumneata, domnule Cardew, te rog să-mi dai de ştire, a lăsat nişte lucruri la Rosevean şi aş vrea să i le înapoiez.

— Desigur, domnule Vernon, deşi sunt puţine şanse să mă mai contacteze.

Rex încercă şi la fosta firmă la care lucrase Ann, dar fără succes. De ce plecase de la Rosevean fără să-l anunţe? Ei bine, se certaseră, dar nu fusese ceva final.

Aşteptă cu inima strânsă răspunsul Gemmei care nu-i oferi ajutorul sperat, dar oricum era ceva. Aflase despre Ann, dar avea doar adresa hotelului în care aceasta locuia temporar.

Seara rămase trist cu privirea pierdută ascultând la radio o emisiune despre concertul care urma să aibă loc la Albert hall. Se cânta şi Beethoven şi-şi aminti că Ann îi spusese că n-ar pierde un astfel de eveniment. Se decise să-şi cumpere bilet, să spere c-o va întâlni acolo.

Ajunse mai devreme, cu inima strânsă, şi scrută publicul în speranţa că-i va zări chipul drag. Încă o dată se simţi dezamăgit. Şi tocmai când aplauzele îl anunţară pe dirjor, i se păru c-o vede în partea opusă a sălii, chiar sub boxa comentatorului. Inima începu să-i bată puternic. Era îmbrăcată în gri şi citea programul. Când ridică privirea să aplaude sosirea dirijorului, ştiu că era ea. Nu putea să se deplaseze spre ea, n-ar fi avut cum să ajungă. Aşteptă cu sufletul strâns terminarea primei piese, apoi nici nu ştiu cum ajunse chiar în faţa lojei de unde ieşea Ann şi se întâlniră faţă în faţă.

— Eu sunt, nu este vreo stafie, am alergat ca un nebun peste toată lumea ca să nu te pierd.

— Dar… blocăm ieşirea, murmură ea.

— Mergeai la cafea?

— Nu, voiam să plec.

— Şi eu. M-a interesat doar Corala. Ann, trebuie să vorbim.

— Îmi pare rău, Rex, eu nu am nimic să-ţi spun şi nici nu vreau să te mai văd vreodată. Rămas-bun.

— Nu-mi poţi face asta, zise el prinzând-o de braţ. Încerc de peste o lună să te găsesc, şi nu te mai las să pleci. Te rog să-mi acorzi o jumătate de oră, nu-ţi cer prea mult.

Ann nu zise nimic, dar nu mai opuse rezistenţă.

— Ce doreşti de fapt? îl întrebă imediat ce ieşiră.

— Vreau să te rog să mă ierţi.

Ann nu spuse nimic; se îndreptară în tăcere spre cafeneaua din apropiere.

După ce se aşezară la masă, Rex o privi lung. Slăbise, era palidă. Avea cearcăne.

— Mi-a fost foarte greu să te găsesc. Unde-ai plecat direct de la Rosevean?

— Am stat la hotelul Victoria câteva săptămâni, iar acum am găsit un altul care este mai ieftin şi mai aproape de slujbă. Lucrez la un departament muzical al unui mare magazin. Tu? Ai început lucrul?

— Deocamdată, nu. Doamna Pendine a murit la sfârşitul lunii trecute; a avut un atac de inimă.

Ann rămase tăcută, apoi întrebă:

— I-a scris Gemmei înainte de asta?

— Nu.

— Ai primit veşti de la Gemma?

— Da, este foarte fericită, deşi Madrina a dezmoştenit-o. A lăsat banii unor acţiuni de caritate.

— Rex, aş vrea să uit de Rosevean.

— Şi de mine?

— Da, felul în care te-ai purtat m-a rănit.

— Ştiu, draga mea. Nu mă poţi ierta?

— Nu crezi că este cam târziu?

— Nu, Ann, nu este. Te rog să-mi dai şansa să mă explic. Vrei să cinăm mâine seară împreună?

Aranjară locul în care să se întâlnească, apoi Ann plecă.

Seara următoare discutară politicos, ca nişte cunoştinţe vechi. Ann era îmbrăcată într-o rochie neagră cu garnitură de catifea care-i accentua paloarea şi o făcea să arate mai matură.

Privindu-l lung după ce-l lăsă să-şi reînceapă tacticile de cuceritor, Ann îi spuse:

— Rex, m-am gândit mult la noi. Rosevean reprezintă tot ce este mai urât în viaţa mea. Am mai fost nefericită şi înainte, dar n-am cunoscut atâta cruzime, răutate, tiranie. Banii erau zeul acelei case. Nimic altceva nu mai conta. Iar tu ai fost parte integrantă din ea. Vreau să te dau uitării.

— Îmi pare rău că aşa gândeşti despre mine, draga mea.

— Banii guvernau totul în acea casă; doar Gemma n-a fost atinsă de morbul acesta. Acum, că am scăpat de acolo, vreau să uit totul.

— Da, Ann, ştiu că eşti o făptură vulnerabilă. Tocmai asta nu pot să-mi iert. Să nu crezi că eu sunt încântat de ceea ce am făcut, sau că am uitat cumva. M-am purtat prosteşte, ştiu. Am crezut că Gemma va asculta de sfaturile mele.

— Rex, erai important în viaţa ei, dar nu aşa de important ca bărbatul pe care-l iubea. Ar fi vrut să ţi se adreseze, dar a simţit că n-o vei înţelege, că ai aceleaşi vederi ca bunica ei. L-am cunoscut pe John şi nu mi-a trebuit mult să înţeleg că iubirea lui pentru Gemma era sinceră.

— Iar de sinceritatea mea te îndoieşti?

Ann ezită.

— De prea multe ori ai spus un lucru şi ai acţionat invers, Rex. Erai foarte îngrijorat pentru Gemma, iar pe mine m-ai considerat un duşman care putea oricând să-i facă rău.

— Asta s-ar fi rezolvat dacă mi-ai fi dat timpul necesar. Madge a fost cea care a pus totul la cale.

Ann îl privi uimită când el îi expuse planul lui Madge.

— Asta înseamnă că tot ea a luat scrisoarea de la Gemma, cea pe care n-am putut să ţi-o dau s-o citeşti. Câtă cruzime! Şi tot banii sunt de vină!

— Da. Am crezut că-şi va pierde minţile când a aflat că Madrina i-a lăsat doar o sumă derizorie. Oricum, îmi pare rău pentru ea. Ann, acum aş vrea să vorbim doar despre noi: Ann, te iubesc. Indiferent ce crezi despre mine.

— Rex, n-ai crezut niciodată în dragostea asta. Ce-ar fi trebuit să cred?

— Da, ai dreptate. Iar dacă adăugăm şi cele spuse de Madge şi de Madrina, probabil ai avut dreptate să pleci fără o vorbă. Rex avea ochii plini de lacrimi.

— Acum mă crezi?

— Da, Rex, te cred.

— Nu mi-a fost nici mie uşor, Ann. Madrina era o

bătrână faţă de care am avut întotdeauna sentimente frumoase, îi datoram respect şi loialitate. Ştii, chestiuni de familie… şi de fapt, situaţia mea întreagă era nedefinită. Ar fi trebuit să-ţi cer mâna încă de la Rosevean, rugându-te să mă aştepţi puţin, să-mi încep afacerea. Poate am fost prea sigur de tine. Din nou… vanitatea mea?

Ea scutură din cap, zâmbind de data asta.

— Oricum, trebuie să ne gândim că la Rosevean ne-am cunoscut.

— Ann, dacă reuşesc să-mi fac afacerea rentabilă, te măriţi cu mine peste câteva luni?

— Cred că da, murmură ea cu tandreţe.

Sfârşit